

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-150-08

Druk nr 2313

Warszawa, 28 sierpnia 2009 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o sporcie wraz z projektami aktów wykonawczych.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanej regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sportu i Turystyki.

Z poważaniem

(-) Donald Tusk

U S T A W A

z dnia

o sporcie¹⁾

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1.

Ustawa reguluje zasady uprawiania i organizowania sportu.

Art. 2.

1. Sportem są wszelkie formy aktywności fizycznej, które przez uczestnictwo doraźne lub zorganizowane wpływają na wypracowanie lub poprawienie kondycji fizycznej i psychicznej, rozwój stosunków społecznych lub osiągnięcie wyników sportowych na wszelkich poziomach.
2. Sport wraz z wychowaniem fizycznym i rehabilitacją ruchową składają się na kulturę fizyczną.

Rozdział 2

Kluby sportowe i związki sportowe

Art. 3.

1. Działalność sportowa może być prowadzona w szczególności w formie klubu sportowego.

2. Klub sportowy działa jako osoba prawna utworzona na podstawie ustawy lub odrębnych przepisów.

Art. 4.

1. Szczególnym rodzajem klubu sportowego jest uczniowski klub sportowy.
2. Uczniowski klub sportowy działa na zasadach przewidzianych w przepisach o stowarzyszeniach, z wyłączeniem przepisów dotyczących rejestracji.
3. Członkami uczniowskiego klubu sportowego mogą być w szczególności uczniowie, rodzice i nauczyciele.
4. Uczniowski klub sportowy podlega wpisowi do ewidencji prowadzonej przez starostę właściwego ze względu na siedzibę klubu. Wpisu do ewidencji dokonuje się na podstawie wniosku. Wpis i odmowa wpisu do ewidencji następuje w drodze decyzji.
5. Do wniosku, o którym mowa w ust. 4, dołącza się:
 - 1) statut;
 - 2) listę założycieli, zawierającą ich imiona i nazwiska, daty i miejsca urodzenia, miejsca zamieszkania oraz własnoręczne podpisy;
 - 3) informację o adresie siedziby klubu sportowego.
6. Uczniowski klub sportowy uzyskuje osobowość prawną z chwilą wpisania do ewidencji, o której mowa w ust. 4.
7. Przepisy ust. 2 i 4 – 6 stosuje się odpowiednio do innych niż uczniowskie klubów sportowych działających w formie stowarzyszenia, których statuty nie przewidują prowadzenia działalności gospodarczej.
8. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia ewidencji uczniowskich klubów sportowych i klubów sportowych, o których mowa w ust. 7, oraz dane podlegające wpisowi do ewidencji, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia jednolitego sposobu prowadzenia ewidencji.

Art. 5.

Klub sportowy może ustanawiać i finansować okresowe stypendia sportowe dla zawodników.

Art. 6.

1. Kluby sportowe, w liczbie co najmniej 3, mogą tworzyć związki sportowe.
2. Związek sportowy działa w formie stowarzyszenia lub związku stowarzyszeń.

Rozdział 3

Polski związek sportowy

Art. 7.

1. W celu organizowania i prowadzenia współzawodnictwa w danym sporcie może być utworzony polski związek sportowy.
2. Utworzenie przez związek sportowy polskiego związku sportowego wymaga uzyskania zgody ministra właściwego do spraw kultury fizycznej.

Art. 8.

1. Członkiem polskiego związku sportowego może być klub sportowy, związek sportowy oraz inna osoba prawna, której statut, umowa albo akt założycielski przewiduje prowadzenie działalności w danym sporcie.
2. Klub sportowy będący członkiem polskiego związku sportowego uczestniczy we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez ten związek.

Art. 9.

Statut polskiego związku sportowego uwzględnia następujące wymagania:

- 1) liczba członków zarządu związku nie może przekroczyć 12 osób;
- 2) kadencja władz związku nie może być dłuższa niż 4 lata;
- 3) walne zgromadzenie członków albo delegatów corocznie rozpatruje sporządzone przez zarząd sprawozdanie z działalności zarządu oraz sprawozdanie finansowe, ocenione przez biegłego rewidenta;
- 4) walne zgromadzenie członków albo delegatów uchwała regulamin dyscyplinarny;

- 5) funkcję prezesa zarządu związku można pełnić nie dłużej niż przez 2 następujące po sobie kadencje;
- 6) członek zarządu związku nie może łączyć tej funkcji z funkcją w innych władzach tego związku;
- 7) członkiem zarządu związku nie może być osoba prowadząca działalność gospodarczą związaną bezpośrednio z realizacją przez ten związek jego zadań statutowych.

Art. 10.

Osoba fizyczna lub osoba prawna będąca członkiem lub posiadająca udziały albo akcje w klubie sportowym będącym członkiem polskiego związku sportowego nie może być członkiem lub posiadać udziałów albo akcji lub być członkiem organów lub władz innego klubu sportowego uczestniczącego we współzawodnictwie sportowym w tym samym sporcie.

Art. 11.

1. Wniosek o wyrażenie zgody na utworzenie polskiego związku sportowego składa się do ministra właściwego do spraw kultury fizycznej.
2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, wnioskodawca dołącza:
 - 1) projekt statutu polskiego związku sportowego;
 - 2) aktualny na dzień składania wniosku odpis z Krajowego Rejestru Sądowego wnioskodawcy;
 - 3) szczegółowy opis sportu, w którym zamierza organizować i prowadzić współzawodnictwo, wraz z dokładną informacją o warunkach jego uprawiania oraz regułach i systemie współzawodnictwa w tym sporcie;
 - 4) zaświadczenie o przynależności do międzynarodowej federacji sportowej działającej w sporcie olimpijskim lub paraolimpijskim lub innej uznanej przez Międzynarodowy Komitet Olimpijski.
3. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej odmawia wyrażenia zgody na utworzenie polskiego związku sportowego, jeżeli wnioskodawca nie przedłoży

dokumentów, o których mowa w ust. 2, albo jeżeli postanowienia statutu są niezgodne z przepisami prawa, w szczególności naruszają wymagania określone w ustawie.

4. Polski związek sportowy działa w jednym sporcie, chyba że minister właściwy do spraw kultury fizycznej wyrazi zgodę na działanie polskiego związku sportowego w więcej niż jednym sporcie.
5. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej prowadzi wykaz polskich związków sportowych. Wykaz jest ogłaszany na stronie internetowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw kultury fizycznej.
6. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej może wyrazić zgodę na utworzenie polskiego związku sportowego w przypadku, gdy wniosek nie zawiera zaświadczenia, o którym mowa w ust. 2 pkt 4, jeżeli dotyczy on sportu osób niepełnosprawnych.
7. Wyrażenie zgody oraz odmowa wyrażenia zgody na utworzenie polskiego związku sportowego następują w drodze decyzji.

Art. 12.

1. Polski związek sportowy podlega wpisowi do Krajowego Rejestru Sądowego.
2. Polski związek sportowy uzyskuje osobowość prawną z chwilą wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego.
3. Do wniosku o wpis polskiego związku sportowego do Krajowego Rejestru Sądowego należy dołączyć zgodę ministra właściwego do spraw kultury fizycznej na utworzenie polskiego związku sportowego.

Art. 13.

1. Polski związek sportowy ma wyłączne prawo do:
 - 1) organizowania i prowadzenia współzawodnictwa sportowego o tytuł Mistrza Polski oraz o Puchar Polski w danym sporcie;
 - 2) ustanawiania i realizacji reguł sportowych, organizacyjnych i dyscyplinarnych we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez związek;

- 3) powołania kadry narodowej oraz przygotowania jej do igrzysk olimpijskich, igrzysk paraolimpijskich, mistrzostw świata lub mistrzostw Europy;
- 4) reprezentowania tego sportu w międzynarodowych organizacjach sportowych.

2. Polski związek sportowy ma prawo używania w stroju reprezentacji kraju wizerunku orła ustalonego dla godła na podstawie przepisów o godle, barwach i hymnie Rzeczypospolitej Polskiej oraz o pieczęciach państwowych.

Art. 14.

1. Członek kadry narodowej udostępnia, na zasadach wyłączności, swój wizerunek w stroju reprezentacji kraju polskiemu związkowi sportowemu, który jest uprawniony do wykorzystania tego wizerunku do swoich celów gospodarczych w zakresie wyznaczonym przez regulaminy tego związku lub międzynarodowej organizacji sportowej działającej w danym sporcie.
2. Zawodnik przed zakwalifikowaniem do kadry narodowej wyraża zgodę na rozpowszechnianie swojego wizerunku w stroju reprezentacji kraju w rozumieniu art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631, z późn. zm.²⁾).

Art. 15.

1. W sporcie, w którym współzawodnictwo sportowe jest organizowane w formie rozgrywek ligowych, polski związek sportowy może utworzyć ligę zawodową.
2. W przypadku gdy ponad połowa klubów sportowych biorących udział w rozgrywkach ligowych działa w formie spółek akcyjnych, polski związek sportowy jest obowiązany utworzyć ligę zawodową.
3. W skład ligi zawodowej w grach zespołowych wchodzi wyłącznie kluby sportowe działające jako spółki akcyjne.
4. Liga zawodowa jest zarządzana przez osobę prawną działającą w formie spółki kapitałowej.
5. Zasady funkcjonowania ligi zawodowej są ustalane w umowie zawartej między polskim związkiem sportowym a spółką zarządzającą ligą zawodową. Umowa

powinna zawierać w szczególności postanowienia gwarantujące realizację praw polskiego związku sportowego określonych w art. 13 oraz jego udział w przychodach związanych z zarządzaniem ligą zawodową.

6. Zawarcie umowy, o której mowa w ust. 5, następuje po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw kultury fizycznej. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej odmawia wyrażenia zgody na zawarcie umowy w przypadku stwierdzenia niezgodności jej postanowień z przepisami prawa. Wyrażenie zgody oraz odmowa wyrażenia zgody na zawarcie umowy następują w drodze decyzji.

Rozdział 4

Nadzór nad polskim związkiem sportowym

Art. 16.

1. Nadzór nad działalnością polskich związków sportowych sprawuje minister właściwy do spraw kultury fizycznej.
2. Nadzorem ministra właściwego do spraw kultury fizycznej nie są objęte decyzje dyscyplinarne i regulaminowe władz polskich związków sportowych związane z organizacją i przebiegiem współzawodnictwa sportowego.
3. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej ma prawo:
 - 1) żądać udostępnienia dokumentów oraz udzielenia pisemnych wyjaśnień dotyczących działalności polskiego związku sportowego;
 - 2) dokonywać kontroli polskiego związku sportowego.
4. Zakresem kontroli, o której mowa w ust. 3 pkt 2, jest objęta działalność polskiego związku sportowego pod względem zgodności z przepisami prawa oraz postanowieniami statutu.

Art. 17.

1. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej zawiadamia polski związek sportowy o kontroli najpóźniej w chwili rozpoczęcia czynności kontrolnych.

2. W zawiadomieniu, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw kultury fizycznej może wystąpić o przygotowanie wskazanych dokumentów, zestawień i wyjaśnień.
3. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera:
 - 1) wskazanie podstawy prawnej do przeprowadzenia kontroli;
 - 2) nazwę polskiego związku sportowego objętego kontrolą;
 - 3) przedmiot, zakres oraz miejsce przeprowadzenia kontroli wraz z terminem jej rozpoczęcia i zakończenia;
 - 4) imię i nazwisko osoby upoważnionej do przeprowadzenia kontroli.
4. Czynności kontrolne są wykonywane po okazaniu upoważnienia do przeprowadzenia kontroli.

Art. 18.

1. Osoba przeprowadzająca kontrolę może dokonać oględzin obiektu lub innych składników majątkowych.
2. Oględzin dokonuje się w obecności przedstawiciela polskiego związku sportowego lub osoby przez niego upoważnionej.
3. Z przebiegu i wyniku oględzin sporządza się niezwłocznie protokół, który podpisuje osoba przeprowadzająca kontrolę i osoba obecna przy oględzinach. W przypadku odmowy podpisania protokołu przez osobę obecną przy oględzinach zamieszcza się w nim wzmiankę o odmowie jego podpisania.

Art. 19.

1. Osoba przeprowadzająca kontrolę dokonuje ustaleń stanu faktycznego na podstawie dowodów zebranych w toku kontroli.
2. Dowodami są w szczególności dokumenty, protokół oględzin, opinie biegłych, wyjaśnienia i oświadczenia.
3. Osoba przeprowadzająca kontrolę może żądać sporządzenia na koszt kontrolowanego niezbędnych do kontroli odpisów lub wyciągów dokumentów.

Art. 20.

1. Ustalenia kontroli przedstawia się w protokole kontroli, a ocenę kontroli w wystąpieniu pokontrolnym.
2. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości, wystąpienie pokontrolne zawiera wnioski i zalecenia pokontrolne wraz ze wskazaniem sposobu usunięcia nieprawidłowości.
3. Polski związek sportowy objęty kontrolą, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosków i zaleceń pokontrolnych, zawiadamia ministra właściwego do spraw kultury fizycznej o ich wykonaniu lub o przyczynach ich niewykonania.

Art. 21.

1. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej zatwierdza, w drodze decyzji, statut polskiego związku sportowego oraz jego zmiany, które polski związek sportowy przedstawia niezwłocznie po ich uchwaleniu.
2. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej odmawia zatwierdzenia, w drodze decyzji, statutu polskiego związku sportowego lub jego zmiany w przypadku stwierdzenia niezgodności ich postanowień z przepisami prawa.

Art. 22.

1. Jeżeli działalność władz polskiego związku sportowego narusza prawo lub postanowienia statutu, minister właściwy do spraw kultury fizycznej, w zależności od stopnia stwierdzonych uchybień, jest uprawniony do:
 - 1) udzielenia władzom polskiego związku sportowego upomnienia i zażądania od nich podjęcia działań mających na celu zapewnienie stanu zgodnego z prawem;
 - 2) wstrzymania wykonania decyzji władzy polskiego związku sportowego i wezwania go do jej zmiany lub uchylenia w określonym terminie;
 - 3) uchylenia decyzji władzy polskiego związku sportowego, o której mowa w pkt 2, w przypadku niespełnienia przez związek żądania jej zmiany lub uchylenia;

- 4) skierowania do Trybunału Arbitrażowego do Spraw Sportu wniosku o zawieszenie w czynnościach poszczególnych członków władz polskiego związku sportowego lub o zawieszenie władz polskiego związku sportowego;
 - 5) cofnięcia zgody, o której mowa w art. 7 ust. 2.
2. Czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 1 – 3 i 5, minister właściwy do spraw kultury fizycznej dokonuje w drodze decyzji.
3. Cofnięcie zgody, o której mowa w art. 7 ust. 2, stanowi podstawę do wykreślenia polskiego związku sportowego z Krajowego Rejestru Sądowego.

Rozdział 5

Narodowy ruch olimpijski

Art. 23.

1. Polski Komitet Olimpijski jest związkiem stowarzyszeń zrzeszającym polskie związki sportowe oraz inne osoby prawne, stowarzyszenia zwykłe lub osoby fizyczne, związane z narodowym ruchem olimpijskim.
2. Polski Komitet Olimpijski jest organizacją pozarządową, która samodzielnie wyznacza i realizuje swoje cele związane z ruchem olimpijskim.

Art. 24.

1. Polski Komitet Olimpijski współpracuje z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej w zakresie opracowania i realizacji kierunków rozwoju sportu.
2. Polski Komitet Olimpijski opiniuje projekty aktów prawnych w zakresie, o którym mowa w ust. 1.
3. Polski Komitet Olimpijski ustala skład reprezentacji olimpijskiej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej.
4. Polski Komitet Olimpijski jest wyłącznie uprawniony do wykorzystywania symboliki olimpijskiej oraz nazw Igrzyska Olimpijskie, Igrzyska ... Olimpiady i Komitet Olimpijski.

Art. 25.

1. Polski Komitet Paraolimpijski, działający w formie stowarzyszenia lub związku stowarzyszeń, organizuje narodowy ruch paraolimpijski osób niepełnosprawnych.
2. Polski Komitet Paraolimpijski jest wyłącznie uprawniony do wykorzystywania symboliki paraolimpijskiej oraz nazw Igrzyska Paraolimpijskie i Komitet Paraolimpijski.
3. Do Polskiego Komitetu Paraolimpijskiego stosuje się odpowiednio przepisy art. 23 ust. 2 i art. 24 ust. 1 – 3.

Rozdział 6

Rozstrzyganie sporów w sporcie

Art. 26.

1. Polskie związki sportowe mogą ustanawiać stałe sądy polubowne.
2. Do sądów polubownych, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy części piątej Kodeksu postępowania cywilnego, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej.

Art. 27.

1. Stronami postępowania przed sądem polubownym mogą być kluby sportowe i związki sportowe, osoby fizyczne uprawiające sport oraz zajmujące się jego organizacją lub upowszechnianiem, przedsiębiorcy prowadzący działalność sportową, a także inne osoby prawne, bez względu na ich siedzibę i miejsce zamieszkania.
2. Statuty polskich związków sportowych mogą określać formę zapisu na stały sąd polubowny oraz tryb postępowania odwoławczego od orzeczeń stałych sądów polubownych, a także środki dyscyplinujące zapewniające ich wykonanie w trybie wewnątrzorganizacyjnym.

Art. 28.

1. Przy Polskim Komitecie Olimpijskim działa Trybunał Arbitrażowy do Spraw Sportu, zwany dalej „Trybunałem”.
2. W skład Trybunału wchodzi 24 arbitrów, w tym jego Prezes, których powołuje i odwołuje, zwykłą większością głosów, Zarząd Polskiego Komitetu Olimpijskiego.
3. Prezes i arbitrzy Trybunału są powoływani na okres kadencji Zarządu Polskiego Komitetu Olimpijskiego, który ich powołał.
4. Arbitrem Trybunału może zostać osoba, która:
 - 1) korzysta z pełni praw publicznych;
 - 2) jest nieskazitelnego charakteru i swym dotychczasowym zachowaniem daje rękojmię prawidłowego wykonywania funkcji arbitra;
 - 3) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
 - 4) ma wyższe wykształcenie prawnicze i zdała egzamin sędziowski, prokuratorski, radcowski, adwokacki lub notarialny.
5. Wymogów, o których mowa w ust. 4 pkt 4, nie stosuje się do osoby posiadającej tytuł doktora habilitowanego nauk prawnych.
6. Arbiter może być odwołany wyłącznie w przypadku:
 - 1) zrzeczenia się funkcji;
 - 2) choroby trwale uniemożliwiającej sprawowanie funkcji;
 - 3) skazania prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe.
7. W przypadku odwołania arbitra powołanie nowego arbitra następuje do końca kadencji odwołanego arbitra.
8. Zarząd Polskiego Komitetu Olimpijskiego uchwała statut Trybunału określający jego szczegółową organizację i tryb postępowania przed Trybunałem.
9. Działalność Trybunału związana z rozstrzyganiem spraw, o których mowa w art. 30, może być dofinansowana ze środków budżetu państwa, z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw kultury fizycznej.

Art. 29.

1. Trybunał rozpatruje sprawy poddane jego właściwości na podstawie ustawy lub zapisu na sąd polubowny dokonanego przez podmioty uczestniczące we współzawodnictwie sportowym.
2. Do spraw rozpatrywanych przez Trybunał na podstawie zapisu na sąd polubowny stosuje się przepisy części piątej Kodeksu postępowania cywilnego.

Art. 30.

1. Trybunał rozpatruje skargi na prawomocne orzeczenia dyscyplinarne lub regulaminowe władz polskich związków sportowych, których przedmiotem jest:
 - 1) wykluczenie członka ze związku albo zawieszenie go w prawach członka;
 - 2) kara dyscyplinarna w postaci dożywotniej lub czasowej dyskwalifikacji osoby poddanej jurysdykcji polskiego związku sportowego;
 - 3) kara przeniesienia klubu sportowego do niższej klasy rozgrywkowej;
 - 4) kara pozbawienia uczestnika współzawodnictwa sportowego tytułu Mistrza Polski albo zdobywcy Pucharu Polski;
 - 5) zakaz reprezentowania sportu polskiego we współzawodnictwie międzynarodowym;
 - 6) przyznanie, odmowa przyznania lub pozbawienie uprawnień do współzawodnictwa sportowego.
2. Trybunał rozpatruje również skargi na inne niż określone w ust. 1 prawomocne orzeczenia dyscyplinarne lub regulaminowe władz polskich związków sportowych, jeżeli orzeczenia te zostały wydane z rażącym naruszeniem przepisów prawa, statutów lub regulaminów lub strona została pozbawiona prawa do obrony.
3. Skarga do Trybunału nie przysługuje w sprawach dotyczących technicznych reguł gry.
4. Skargę może wnieść podmiot ukarany albo podmiot, którego dotyczyło uprawnienie do współzawodnictwa sportowego.
5. Skargę do Trybunału wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia prawomocnego orzeczenia, o którym mowa w ust. 1, lub orzeczenia, o którym mowa w ust. 2.

6. Od skargi wniesionej do Trybunału uiszcza się wpis, którego wysokość nie może być wyższa niż dwukrotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za pracę w gospodarce narodowej w roku poprzednim, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego. Wysokość wpisu określa Prezes Trybunału.
7. Uchylenie przez Trybunał orzeczenia dyscyplinarnego lub regulaminowego polskiego związku sportowego jest możliwe w przypadku, gdy wymaga tego potrzeba przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości lub w znacznej części.

Art. 31.

1. Trybunał na wniosek ministra właściwego do spraw kultury fizycznej może zawiesić w czynnościach poszczególnych członków władz polskiego związku sportowego albo władze polskiego związku sportowego.
2. Jeżeli Trybunał zawiesi w czynnościach władze polskiego związku sportowego, wyznacza kuratora, który jest obowiązany do przeprowadzenia, w terminie 6 miesięcy od dnia wyznaczenia, wyborów nowych władz polskiego związku sportowego.
3. Kuratorowi przysługują określone w statucie uprawnienia zawieszonych w czynnościach władzy polskiego związku sportowego.
4. Kuratorowi przysługuje wynagrodzenie, określone przez Trybunał, wypłacane z budżetu polskiego związku sportowego, w którym pełni swoją funkcję.

Art. 32.

Trybunał rozstrzyga sprawę w terminie 30 dni od dnia otrzymania skargi albo wniosku.

Art. 33.

1. Od orzeczenia wydanego przez Trybunał w sprawach, o których mowa w art. 30 ust. 1 i 2 i art. 31 ust. 1, przysługuje skarga kasacyjna do Sądu Najwyższego.
2. Skargę kasacyjną wnosi się za pośrednictwem Trybunału w terminie 30 dni od dnia doręczenia orzeczenia stronie skarżącej.

3. Trybunał przekazuje skargę kasacyjną w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania wraz z aktami sprawy Sądowi Najwyższemu.
4. Do skargi kasacyjnej od orzeczenia Trybunału stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego.

Art. 34.

Polski związek sportowy samodzielnie realizuje odpowiedzialność dyscyplinarną na zasadach ustalonych w regulaminie dyscyplinarnym.

Rozdział 7

Wspieranie sportu przez organy władzy publicznej

Art. 35.

1. Tworzenie warunków, zwłaszcza organizacyjnych, sprzyjających rozwojowi sportu stanowi zadanie własne jednostek samorządu terytorialnego.
2. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego może określić, w drodze uchwały, warunki i tryb finansowania zadania własnego, o którym mowa w ust. 1, wskazując w uchwale cel publiczny z zakresu sportu, który jednostka zamierza osiągnąć.
3. Przepisy ustawy nie naruszają uprawnień jednostek samorządu terytorialnego do wspierania kultury fizycznej na podstawie przepisów odrębnych.

Art. 36.

1. Klub sportowy, mający siedzibę na obszarze danej jednostki samorządu terytorialnego, niebędący w celu osiągnięcia zysku, może otrzymywać dotację celową z budżetu tej jednostki, z zastosowaniem przepisów ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104, z późn. zm.³⁾) w zakresie udzielania dotacji celowych dla podmiotów niezaliczanych do sektora finansów publicznych i niebędących w celu osiągnięcia zysku.

2. Dotacja, o której mowa w ust. 1, ma służyć realizacji celu publicznego, o którym mowa w art. 35 ust. 2, i może być przeznaczona na:
 - 1) realizację programów szkolenia sportowego,
 - 2) zakup niezbędnego sprzętu sportowego,
 - 3) pokrycie kosztów organizowania lub uczestnictwa w zawodach sportowych,
 - 4) pokrycie kosztów korzystania z obiektów sportowych dla celów szkolenia sportowego– jeżeli wpłynie to na poprawę warunków uprawiania sportu przez członków klubu sportowego, który otrzyma dotację, lub zwiększy dostępność społeczności lokalnej do działalności sportowej prowadzonej przez ten klub.

Art. 37.

1. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej może dofinansować uprawianie lub organizowanie sportu oraz jego promocję.
2. Minister właściwy do spraw oświaty i wychowania oraz minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego mogą wspierać, w tym finansowo, rozwój sportu odpowiednio w środowisku szkolnym i akademickim.
3. Minister Obrony Narodowej i minister właściwy do spraw wewnętrznych mogą wspierać, w tym finansowo, rozwój sportu w jednostkach organizacyjnych służb podległych lub nadzorowanych.
4. Z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia, są finansowane koszty opieki medycznej nad zawodnikami zakwalifikowanymi do kadry narodowej w sportach olimpijskich i paraolimpijskich.
5. Koszty wydania orzeczenia lekarskiego, o którym mowa w art. 44 ust. 1, w tym koszty badań niezbędnych do wydania tego orzeczenia, w stosunku do zawodników, którzy nie ukończyli 23 lat i nie otrzymują wynagrodzenia w związku z uprawianiem sportu, są finansowane ze środków publicznych na zasadach określonych przepisami o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.
6. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej określi, w drodze rozporządzenia, zakres i sposób

realizowania opieki medycznej, o której mowa w ust. 4, uwzględniając specyfikę współzawodnictwa sportowego oraz potrzebę ochrony zdrowia zawodników.

7. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej, w zakresie dofinansowania zadań związanych z przygotowaniem kadry narodowej do udziału w igrzyskach olimpijskich, igrzyskach paraolimpijskich, mistrzostwach świata lub mistrzostwach Europy, może zlecać polskim związkom sportowym realizację zadań publicznych z pominięciem otwartego konkursu ofert, o którym mowa w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. Nr 96, poz. 873, z późn. zm.⁴⁾). Przepisy art. 33 ust. 2 i art. 131 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych stosuje się odpowiednio.

Art. 38.

1. Jednostki samorządu terytorialnego mogą ustanawiać i finansować okresowe stypendia sportowe oraz nagrody i wyróżnienia dla osób fizycznych za osiągnięte wyniki sportowe.
2. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego określa, w drodze uchwały, szczegółowe zasady, tryb przyznawania i pozbawiania oraz rodzaje i wysokość stypendiów sportowych, nagród i wyróżnień, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę znaczenie danego sportu dla tej jednostki samorządu terytorialnego oraz osiągnięty wynik sportowy.

Art. 39.

1. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej może przyznać członkowi kadry narodowej okresowe stypendium sportowe za osiągnięte wyniki sportowe we współzawodnictwie międzynarodowym. Stypendium może otrzymać członek kadry narodowej, który zobowiąże się w formie pisemnej do realizacji programu przygotowań do igrzysk olimpijskich lub paraolimpijskich albo programu przygotowań do mistrzostw świata lub mistrzostw Europy, opracowanego przez właściwy polski związek sportowy, oraz do udziału w tych zawodach.
2. Stypendia sportowe są finansowane ze środków budżetu państwa, z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw kultury fizycznej.

3. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej wstrzymuje stypendium sportowe dla członka kadry narodowej, jeżeli zaniedbuje on realizację programu przygotowań, o którym mowa w ust. 1.
4. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej pozbawia członka kadry narodowej stypendium sportowego, jeżeli:
 - 1) nie realizuje on programu przygotowań, o którym mowa w ust. 1, lub
 - 2) utracił on zdolność do uprawiania sportu przez okres dłuższy niż 6 miesięcy, stwierdzoną orzeczeniem wydanym przez lekarza posiadającego kwalifikacje uprawniające do wydania orzeczenia lekarskiego, o którym mowa w art. 44 ust. 2, lub
 - 3) odmówił on udziału w zawodach, o których mowa w ust. 1.
5. Przyznanie, wstrzymanie oraz pozbawienie stypendium sportowego następuje w drodze decyzji.
6. Członkini kadry narodowej, która stała się niezdolna do uprawiania sportu wskutek ciąży i urodzenia dziecka, wypłaca się stypendium sportowe w pełnej wysokości przez okres ciąży i połowę stypendium przez okres 6 miesięcy po urodzeniu dziecka.
7. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb przyznawania, wstrzymywania i pozbawiania stypendiów sportowych dla członków kadry narodowej, podstawę i wysokość stypendium, czas, na jaki może zostać ono przyznane, uwzględniając zajęte przez członka kadry narodowej miejsce we współzawodnictwie międzynarodowym.

Art. 40.

Osoby pobierające stypendia sportowe, o których mowa w art. 5, art. 38 ust. 1 oraz art. 39 ust. 1, są stypendystami sportowymi w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych, a okres ich pobierania zalicza się do okresu zatrudnienia w rozumieniu przepisów o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz do okresu zatrudnienia, od którego zależą uprawnienia pracownicze. Podstawę zaliczenia okresu pobierania stypendium sportowego stanowi zaświadczenie wydane przez podmiot wypłacający stypendium.

Art. 41.

1. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej może przyznawać ze środków budżetu państwa, z części, której jest dysponentem, nagrody pieniężne i wyróżnienia dla osób fizycznych za wybitne osiągnięcia sportowe.
2. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej przyznaje nagrody pieniężne i wyróżnienia z własnej inicjatywy lub na wniosek polskiego związku sportowego.
3. Podstawę ustalenia wysokości nagrody pieniężnej stanowi kwota 2 300 zł, przy czym wysokość nagrody nie może przekroczyć 14-krotności tej kwoty.
4. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje wyróżnień i wysokość nagród pieniężnych, w zależności od osiągnięcia sportowego, oraz szczegółowy tryb i warunki przyznawania wyróżnień i nagród pieniężnych, uwzględniając międzynarodowy lub krajowy wymiar osiągnięcia sportowego.

Art. 42.

1. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej może przyznawać odznaki, wyróżnienia i nagrody pieniężne ze środków budżetu państwa, z części, której jest dysponentem, trenerom oraz innym osobom wyróżniającym się szczególną aktywnością i uzyskującym wybitne osiągnięcia w działalności w zakresie sportu.
2. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej przyznaje odznaki, wyróżnienia i nagrody pieniężne z własnej inicjatywy lub na wniosek organów wykonawczych jednostek samorządu terytorialnego, związku sportowego lub polskiego związku sportowego.
3. Podstawę ustalenia wysokości nagrody pieniężnej stanowi kwota 2 300 zł, przy czym wysokość nagrody nie może przekroczyć 8-krotności tej kwoty.
4. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje i wzory odznak, rodzaje wyróżnień oraz wysokość nagród pieniężnych, w zależności od osiągnięć w działalności w zakresie sportu, a także szczegółowe warunki i tryb przyznawania odznak, wyróżnień i nagród pieniężnych, uwzględniając znaczenie osiągnięć oraz podjętej aktywności dla rozwoju danego sportu.

5. Jednostki samorządu terytorialnego mogą ustanawiać wyróżnienia i nagrody pieniężne dla trenerów oraz innych osób wyróżniających się osiągnięciami w działalności sportowej.
6. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, w drodze uchwały, określi warunki i tryb przyznawania wyróżnień i nagród pieniężnych, o których mowa w ust. 5, oraz rodzaje wyróżnień i wysokość nagród pieniężnych, biorąc pod uwagę znaczenie osiągnięć dla danej społeczności lokalnej.

Art. 43.

1. Reprezentantom Polski:

- 1) na igrzyskach olimpijskich,
 - 2) zakwalifikowanym na igrzyska olimpijskie odbywające się w 1984 r. w Los Angeles i tym którzy, wzięli udział w zawodach „Przyjaźń 84”,
 - 3) zakwalifikowanym na igrzyska paraolimpijskie lub zawody sportowe osób niepełnosprawnych odbywające się przed 1992 r., będące odpowiednikiem igrzysk paraolimpijskich,
 - 4) zakwalifikowanym na igrzyska głuchych lub zawody sportowe odbywające się przed 2001 r., będące odpowiednikiem igrzysk głuchych
- przysługuje świadczenie pieniężne ze środków budżetu państwa, zwane dalej „świadczeniem”.

2. Świadczenie przysługuje osobie, która:

- 1) zdobyła co najmniej jeden medal na zawodach sportowych, o których mowa w ust. 1;
- 2) ukończyła 40. rok życia;
- 3) nie uczestniczy we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez polski związek sportowy;
- 4) ma obywatelstwo polskie;
- 5) ma stałe miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego

Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej;

- 6) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe.
3. Świadczenie przysługujące w danym roku budżetowym ustala się na podstawie kwoty bazowej dla członków korpusu służby cywilnej, której wysokość, ustaloną według odrębnych zasad, określa ustawa budżetowa, przy uwzględnieniu mnożnika kwoty bazowej w wysokości 1,3255.
4. Świadczenie przyznaje minister właściwy do spraw kultury fizycznej, w drodze decyzji, na wniosek osoby zainteresowanej.
5. Osoba zainteresowana dokumentuje spełnienie warunków, o których mowa w ust. 2.
6. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej odmawia, w drodze decyzji, przyznania świadczenia, jeżeli osoba zainteresowana nie spełnia co najmniej jednego z warunków, o których mowa w ust. 2.
7. Świadczenie jest wypłacane co miesiąc przez urząd obsługujący ministra właściwego do spraw kultury fizycznej, począwszy od miesiąca, w którym świadczenie zostało przyznane.
8. Osoba, która otrzymuje świadczenie, niezwłocznie powiadamia ministra właściwego do spraw kultury fizycznej o ustaniu co najmniej jednego z warunków, o których mowa w ust. 2 pkt 3 – 6.
9. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej pozbawia, w drodze decyzji, świadczenia, począwszy od miesiąca, w którym ustał co najmniej jeden z warunków, o których mowa w ust. 2 pkt 3 – 6.
10. Jeżeli dana osoba jest uprawniona do otrzymania więcej niż jednego świadczenia, otrzymuje tylko jedno świadczenie, w oparciu o podstawę przez nią wybraną.
11. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej określi, w drodze rozporządzenia, wykaz zawodów sportowych osób niepełnosprawnych odbywających się przed 1992 r., będących odpowiednikiem igrzysk paraolimpijskich, oraz zawodów sportowych odbywających się przed 2001 r., będących odpowiednikiem igrzysk głuchych, biorąc pod uwagę rangę sportową tych zawodów.

Rozdział 8

Bezpieczeństwo w sporcie

Art. 44.

1. Zawodnik uczestniczący we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez polski związek sportowy jest obowiązany do uzyskania orzeczenia lekarskiego o stanie zdrowia umożliwiającym bezpieczne uczestnictwo w tym współzawodnictwie.
2. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej określi, w drodze rozporządzenia, kwalifikacje lekarzy uprawnionych do wydawania orzeczeń lekarskich, o których mowa w ust. 1, a także zakres wymaganych badań lekarskich, uwzględniając specyfikę współzawodnictwa sportowego.

Art. 45.

1. Zawodnik uczestniczący we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez polski związek sportowy oraz zawodnik kadry narodowej podlegają obowiązkowemu ubezpieczeniu od następstw nieszczęśliwych wypadków w uprawianym sporcie.
2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, spoczywa na klubie sportowym będącym członkiem polskiego związku sportowego, a w przypadku zawodnika kadry narodowej – na polskim związku sportowym.

Art. 46.

1. Zapewnienie bezpieczeństwa osób korzystających ze szlaków górskich, tras narciarskich oraz uprawiających sporty górskie należy do osób prawnych i osób fizycznych prowadzących w górach działalność w tym zakresie oraz do organów administracji rządowej i właściwych terytorialnie jednostek samorządu terytorialnego oraz dyrekcji parków narodowych.
2. Realizacja obowiązku, o którym mowa w ust. 1, polega w szczególności na:
 - 1) oznakowaniu i zabezpieczeniu terenów, obiektów i urządzeń służących do

- uprawiania sportu;
- 2) określeniu i upowszechnieniu zasad korzystania z danego terenu, obiektu i urządzenia;
 - 3) zapewnieniu podmiotom, o których mowa w art. 47 ust. 1, warunków do organizowania pomocy oraz ratowania osób, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia;
 - 4) informowaniu o zagrożeniu lawinowym.
3. Zapewnienie bezpieczeństwa osób pływających, kąpiących się w wyznaczonych do tego miejscach oraz uprawiających sporty wodne należy do osób prawnych i osób fizycznych prowadzących nad wodą działalność w tym zakresie oraz do organów administracji rządowej i właściwych terytorialnie gmin.
4. Realizacja obowiązku, o którym mowa w ust. 3, polega w szczególności na:
- 1) oznakowaniu i zabezpieczeniu terenów, obiektów i urządzeń służących do pływania, kąpania się i uprawiania sportów wodnych;
 - 2) zapewnieniu podmiotom, o których mowa w art. 47 ust. 2, warunków do organizowania pomocy oraz ratowania osób, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia na wodach;
 - 3) informowaniu i ostrzeganiu o warunkach pogodowych mogących powodować zagrożenie dla zdrowia i życia osób;
 - 4) prowadzeniu działalności profilaktycznej i edukacyjnej dotyczącej bezpieczeństwa na wodzie.
5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw turystyki oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób realizacji obowiązków, o których mowa w ust. 1 i 3, sposób zagospodarowania, udostępniania, oznakowania, zabezpieczania i korzystania z terenów służących do uprawiania sportu w górach i na wodach, warunki do organizowania pomocy osobom, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia w górach i na wodach, a także wzory znaków nakazu, zakazu i informacyjnych, mając na uwadze konieczność zapewnienia odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa i możliwości sprawnego udzielania pomocy osobom, które uległy wypadkom lub są narażone na

niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia w górach i na wodach.

Art. 47.

1. Do organizowania pomocy oraz ratowania osób, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia w górach, są uprawnione w szczególności:

1) Górskie Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe,

2) Tatrzańskie Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe

– specjalistyczne stowarzyszenia o zasięgu ogólnokrajowym, w zakresie określonym w statutach tych organizacji.

2. Do organizowania pomocy oraz ratowania osób, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia na wodach, jest uprawnione w szczególności Wodne Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe

– specjalistyczne stowarzyszenie o zasięgu ogólnokrajowym, w zakresie określonym w statucie tej organizacji.

3. Organizacje, o których mowa w ust. 1 i 2, współdziałają w realizacji swoich zadań z organami administracji rządowej i organami jednostek samorządu terytorialnego oraz osobami prawnymi, jednostkami organizacyjnymi niemającymi osobowości prawnej i osobami fizycznymi, prowadzącymi działalność w zakresie kultury fizycznej lub turystyki.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres obowiązków i uprawnień specjalistycznych organizacji ratowniczych, warunki ich wykonywania przez inne organizacje ratownicze, a także rodzaj i wysokość świadczeń przysługujących ratownikom górskim i wodnym w związku z udziałem w akcji ratowniczej. Rozporządzenie powinno określać szczególne zadania w zakresie organizowania pomocy oraz ratowania osób, podejmowane przez poszczególne organizacje ratownicze, a także przewidywać świadczenia finansowe i rzeczowe z uwzględnieniem czasu trwania i stopnia niebezpieczeństwa wyprawy ratunkowej.

Rozdział 9

Kwalifikacje zawodowe w sporcie

Art. 48.

1. Tytułami zawodowymi w sporcie są tytuły trenera i instruktora sportu.
2. Ustala się następujące stopnie trenerskie:
 - 1) trener klasy drugiej;
 - 2) trener klasy pierwszej;
 - 3) trener klasy mistrzowskiej.
3. Trenerem klasy drugiej może być osoba, która:
 - 1) ukończyła studia wyższe na kierunku wychowanie fizyczne w specjalności trenerskiej albo
 - 2) posiada, przez okres co najmniej 2 lat, tytuł instruktora ze specjalizacją w danym sporcie i ukończyła trenerskie studia podyplomowe, albo
 - 3) posiada, przez okres co najmniej 2 lat, tytuł instruktora ze specjalizacją w danym sporcie, posiada co najmniej świadectwo dojrzałości oraz ukończyła specjalistyczny kurs na stopień trenera klasy drugiej i zdała egzamin końcowy.
4. Trenerem klasy pierwszej może być osoba, która:
 - 1) posiada co najmniej świadectwo dojrzałości;
 - 2) posiada co najmniej trzyletni staż pracy trenerskiej ze stopniem trenera klasy drugiej;
 - 3) posiada udokumentowany dorobek w pracy szkoleniowej;
 - 4) ukończyła specjalistyczny kurs na stopień trenera klasy pierwszej w wymiarze co najmniej 40 godzin i zdała egzamin końcowy.
5. Trenerem klasy mistrzowskiej może być osoba, która:
 - 1) ukończyła studia wyższe;
 - 2) posiada co najmniej pięcioletni staż pracy trenerskiej ze stopniem trenera klasy pierwszej;

- 3) posiada udokumentowany dorobek w pracy szkoleniowej;
 - 4) ukończyła specjalistyczny kurs na stopień trenera klasy mistrzowskiej w wymiarze co najmniej 60 godzin i zdała egzamin końcowy.
6. Instrukctorem sportu może być osoba, która:
- 1) ukończyła studia wyższe na kierunku wychowanie fizyczne i uzyskała ocenę bardzo dobrą z końcowego zaliczenia lub egzaminu z zajęć prowadzonych w danym sporcie, w wymiarze co najmniej 60 godzin lub
 - 2) ukończyła studia wyższe na kierunku wychowanie fizyczne w specjalności instruktorskiej, obejmującej co najmniej 60 godzin zajęć w danym sporcie, lub
 - 3) ukończyła studia wyższe na kierunku turystyka i rekreacja w specjalności instruktorskiej, obejmującej co najmniej 80 godzin zajęć w danym sporcie, albo
 - 4) posiada co najmniej średnie wykształcenie oraz ukończyła specjalistyczny kurs instruktorów w danym sporcie i zdała egzamin końcowy.
7. Zorganizowane zajęcia w zakresie sportu w klubie sportowym uczestniczącym we współzawodnictwie organizowanym przez polski związek sportowy mogą prowadzić wyłącznie osoby posiadające tytuł zawodowy trenera lub instruktora sportu.
8. Prowadzenie specjalistycznego kursu, o którym mowa w ust. 3 pkt 3, ust. 4 pkt 4, ust. 5 pkt 4 oraz ust. 6 pkt 4, zwanego dalej „kursesem”, wymaga uzyskania zgody ministra właściwego do spraw kultury fizycznej, wydanej na czas określony. Przepisu nie stosuje się do szkół wyższych uprawnionych do prowadzenia studiów na kierunku sport lub studiów drugiego stopnia na kierunku wychowanie fizyczne.
9. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej udziela, w drodze decyzji, zgody, o której mowa w ust. 8, w terminie 4 miesięcy od dnia przedstawienia przez wnioskodawcę niezbędnych dokumentów. Przed udzieleniem zgody minister właściwy do spraw kultury fizycznej może zasięgnąć opinii właściwego polskiego związku sportowego.
10. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej może odmówić, w drodze decyzji, udzielenia zgody, o której mowa w ust. 8, w przypadku stwierdzenia, że wnioskodawca nie posiada odpowiednich warunków kadrowych i organizacyjnych, koniecznych dla prawidłowego prowadzenia kursu.

11. Podmiot, który uzyskał zgodę, o której mowa w ust. 8, składa do ministra właściwego do spraw kultury fizycznej, w terminie co najmniej 4 tygodni przed rozpoczęciem kursu, wniosek o zatwierdzenie programu kursu. Przed zatwierdzeniem programu kursu minister właściwy do spraw kultury fizycznej może zasięgnąć opinii właściwego polskiego związku sportowego.
12. Nadzór nad prowadzeniem kursu przez podmiot, który uzyskał zgodę, o której mowa w ust. 8, sprawuje minister właściwy do spraw kultury fizycznej.
13. W ramach sprawowanego nadzoru minister właściwy do spraw kultury fizycznej ma prawo żądać udostępnienia dokumentów, pisemnych wyjaśnień dotyczących prowadzonego kursu oraz dokonywać kontroli. Do prowadzonej kontroli stosuje się odpowiednio przepisy art. 17 – 20.
14. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) wzory dokumentów stwierdzających posiadanie tytułów zawodowych trenera i instruktora sportu,
 - 2) szczegółowe warunki uzyskiwania zgody na prowadzenie kursu, w tym rodzaje dokumentów niezbędnych do uzyskania tej zgody,
 - 3) minimalne wymagania, jakim powinien odpowiadać program kursu
– biorąc pod uwagę stopnie, o których mowa w ust. 2, oraz konieczność zapewnienia najwyższego poziomu kształcenia.

Art. 49.

1. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej jest organem właściwym do uznawania kwalifikacji zawodowych trenera lub instruktora sportu osób, które nabyły kwalifikacje do wykonywania tych zawodów w państwach innych niż państwa członkowskie Unii Europejskiej, Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacja Szwajcarska.
2. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej może uznać kwalifikacje osób, o których mowa w ust. 1, jeżeli nie występują zasadnicze różnice w kształceniu w państwie, w którym dana osoba uzyskała kwalifikacje, biorąc w szczególności pod

uwagę rodzaj zdobytych kwalifikacji oraz doświadczenie zawodowe osoby ubiegającej się o uznanie kwalifikacji w zawodzie trenera lub instruktora sportu.

3. Postępowanie w sprawie uznania kwalifikacji osób, o których mowa w ust. 1, wszczyna się na wniosek.
4. Postępowanie w sprawie uznania kwalifikacji powinno zakończyć się wydaniem decyzji nie później, niż w terminie 4 miesięcy od dnia przedstawienia przez wnioskodawcę wszystkich niezbędnych dokumentów.
5. W przypadku niewydania decyzji w terminie określonym w ust. 4, minister właściwy do spraw kultury fizycznej zawiadamia wnioskodawcę, podając przyczyny zwłoki oraz wskazując nowy termin załatwienia sprawy.
6. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku w sprawie uznania kwalifikacji w zawodzie trenera lub instruktora sportu oraz rodzaj dokumentów, które powinny zostać dołączone do wniosku, biorąc pod uwagę niezbędne informacje dotyczące rodzaju, przebiegu i czasu trwania kształcenia oraz doświadczenia zawodowego.

Rozdział 10

Zwalczanie dopingu w sporcie

Art. 50.

1. Za doping w sporcie uznaje się:
 - 1) obecność substancji zabronionej lub jej metabolitów lub markerów w próbce fizjologicznej osoby uczestniczącej lub przygotowującej się do uczestnictwa we współzawodnictwie sportowym;
 - 2) użycie, usiłowanie użycia, pomocnictwo lub podżeganie do użycia przez osobę uczestniczącą lub przygotowującą się do uczestnictwa we współzawodnictwie sportowym substancji zabronionej lub metody zabronionej;
 - 3) posiadanie w związku z uczestnictwem lub przygotowaniem do uczestnictwa we współzawodnictwie sportowym substancji zabronionej lub przyrządów umożliwiających stosowanie metody zabronionej;

- 4) podanie lub usiłowanie podania substancji zabronionej oraz udział w przygotowaniu lub zastosowaniu metody zabronionej w związku z uczestnictwem lub przygotowaniem do uczestnictwa we współzawodnictwie sportowym;
 - 5) utrudnianie lub udaremnianie kontroli dopingowej lub manipulowanie jej przebiegiem;
 - 6) wprowadzanie do obrotu substancji zabronionych lub przyrządów umożliwiających stosowanie metody zabronionej albo uczestniczenie w takim obrocie.
2. Dopingiem w sporcie nie jest zachowanie określone w ust. 1 pkt 1 – 4, jeżeli jest ono uzasadnione celem leczniczym, a zawodnik otrzymał zgodę Komisji do Zwalczenia Dopingu w Sporcie na stosowanie określonej substancji zabronionej lub metody zabronionej, a także zachowanie określone w ust. 1 pkt 6 w odniesieniu do produktów leczniczych dopuszczonych do obrotu na zasadach przewidzianych w ustawie z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2008 r. Nr 45, poz. 271, z późn. zm.⁵⁾).
 3. Substancją zabronioną jest substancja mogąca służyć poprawie wyniku sportowego, której użycie pozostaje w sprzeczności z uczciwością rywalizacji sportowej, określona w załączniku nr 1 do Międzynarodowej konwencji sporządzonej w Paryżu w dniu 19 października 2005 r. o zwalczaniu dopingu w sporcie (Dz. U. z 2007 r. Nr 142, poz. 999) oraz jego zmianach dokonanych w trybie art. 34 tej konwencji.
 4. Metodą zabronioną jest działanie mogące służyć poprawie wyniku sportowego, pozostające w sprzeczności z uczciwością rywalizacji sportowej, określone w załączniku nr 1 do konwencji, o której mowa w ust. 3, oraz jego zmianach dokonanych w trybie art. 34 tej konwencji.
 5. Substancją lub metodą zabronioną jest także substancja lub działanie utrudniające wykrycie substancji lub metody określonej w ust. 3 i 4, określone w załączniku nr 1 do konwencji, o której mowa w ust. 3, oraz jego zmianach dokonanych w trybie art. 34 tej konwencji.
 6. Podmioty prowadzące działalność sportową, w szczególności polskie związki sportowe, realizują odpowiedzialność dyscyplinarną za stosowanie dopingu w sporcie w zakresie określonym w ich regulaminach.

Art. 51.

1. Organem właściwym do zwalczania dopingu w sporcie jest Komisja do Zwalczania Dopingu w Sporcie, zwana dalej „Komisją”.
2. W skład Komisji wchodzi przewodniczący oraz 10 członków, których powołuje i odwołuje minister właściwy do spraw kultury fizycznej spośród osób wykonujących zawody w dziedzinach: medycyny, sportu, etyki, biologii lub prawa i dających rękojmię prawidłowego wykonywania zadań Komisji.
3. Kandydatem na członka Komisji nie może być osoba skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe.
4. Kadencja przewodniczącego i członków Komisji wynosi 4 lata.
5. Do zadań Komisji należy w szczególności:
 - 1) prowadzenie wykazu substancji i metod zabronionych;
 - 2) przeprowadzanie kontroli dopingowych podczas zawodów oraz poza nimi;
 - 3) prowadzenie badań wspierających zwalczanie dopingu w sporcie;
 - 4) wspieranie, opracowywanie i wdrażanie programów edukacyjnych lub szkoleniowych, dotyczących zwalczania dopingu w sporcie.
6. Wykaz, o którym mowa w ust. 5 pkt 1, jest jawny.
7. Komisja może upoważnić inne podmioty do przeprowadzania kontroli, o których mowa w ust. 3 pkt 2.
8. Obsługę Komisji zapewnia biuro Komisji, które działa w formie jednostki budżetowej.
9. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej nadaje, w drodze zarządzenia, statut Komisji, mając na uwadze konieczność sprawnego wykonywania zadań przez Komisję.

Art. 52.

Minister właściwy do spraw kultury fizycznej może udzielić dotacji celowej, w wysokości określonej w ustawie budżetowej, Instytutowi Sportu w Warszawie na zadania związane z utrzymaniem akredytacji Światowej Agencji Antydopingowej oraz zakup sprzętu służącego do przeprowadzania badań antydopingowych.

Rozdział 11

Przepisy karne

Art. 53.

1. Kto, nie będąc do tego uprawnionym, wykorzystuje lub używa symboliki olimpijskiej lub paraolimpijskiej oraz nazw Igrzyska Olimpijskie, Igrzyska ... Olimpiady, Komitet Olimpijski, Igrzyska Paraolimpijskie lub Komitet Paraolimpijski, podlega karze grzywny.
2. W przypadku popełnienia wykroczenia określonego w ust. 1 można orzec nawiązkę na rzecz Polskiego Komitetu Olimpijskiego lub Polskiego Komitetu Paraolimpijskiego w wysokości od 50 000 zł do 100 000 zł.

Art. 54.

Orzekanie w sprawach określonych w art. 53 następuje na podstawie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Rozdział 12

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 55.

W ustawie z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 241, poz. 2416, z późn. zm.⁶⁾) art. 132c otrzymuje brzmienie:

„Art. 132c. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, kwalifikacje przydatne w wojsku, o których mowa w art. 132a ust. 1 i art. 132b ust. 1, wzór umowy, o której mowa w art. 132a ust. 3 i art. 132b ust. 3, oraz tryb naliczania i wypłacania ekwiwalentu pieniężnego, o którym mowa w art. 132a ust. 1, uwzględniając w szczególności klasyfikację zawodów i specjalności określoną na podstawie art. 36 ust. 8 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.⁷⁾), a także w zakresie ekwiwalentu pieniężnego – prognozowany

w ustawie budżetowej na dany rok wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych obowiązujący w dniu zwolnienia żołnierza z zasadniczej służby wojskowej.”.

Art. 56.

W ustawie z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2007 r. Nr 70, poz. 473, z późn. zm.⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 13²:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmioty świadczące usługę będącą reklamą napojów alkoholowych wnoszą na wyodrębniony rachunek utworzony w tym celu przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej opłatę w wysokości 10 % podstawy opodatkowania podatkiem od towarów i usług wynikającej z tej usługi.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór zbiorczej deklaracji miesięcznej dotyczącej opłaty, o której mowa w ust. 1, oraz szczegółowy zakres zawartych w niej danych, biorąc pod uwagę konieczność zebrania danych niezbędnych do ustalenia wysokości opłaty, o której mowa w ust. 1.”;

2) w art. 13³:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Tworzy się Fundusz Zajęć Sportowych dla Uczniów, zwany dalej „Funduszem”, którego dysponentem jest minister właściwy do spraw kultury fizycznej.”,

b) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Środki Funduszu przeznacza się wyłącznie na dofinansowanie zajęć sportowych dla uczniów, prowadzonych przez kluby sportowe działające w formie stowarzyszenia oraz inne organizacje pozarządowe, które w ramach swojej statutowej działalności realizują zadania z zakresu upowszechniania

kultury fizycznej wśród dzieci i młodzieży, a także organizowanych przez jednostki samorządu terytorialnego.

5. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) warunki i tryb przyznawania dofinansowania, biorąc pod uwagę wyrównywanie szans dostępu do kultury fizycznej,
 - 2) tryb składania wniosków i dane, jakie powinien zawierać wniosek o przyznanie dofinansowania, uwzględniając zakres niezbędnych danych dotyczących podmiotu ubiegającego się o dofinansowanie, a także informacje o zajęciach sportowych,
 - 3) tryb przekazywania środków, uwzględniając terminy, w jakich zostało zaplanowane przeprowadzenie zajęć sportowych,
 - 4) wysokość dofinansowania, z tym że maksymalna wysokość tego dofinansowania w przypadku zajęć prowadzonych przez kluby sportowe działające w formie stowarzyszenia oraz inne organizacje pozarządowe nie może przekroczyć 80 %, a w przypadku zajęć organizowanych przez jednostki samorządu terytorialnego – 50 % planowanych kosztów realizacji zajęć
- kierując się koniecznością zapewnienia efektywnego wykorzystania środków Funduszu.”.

Art. 57.

W ustawie z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 7 w ust. 1 po pkt 4a dodaje się pkt 4b w brzmieniu:

„4b) zakres oraz szczegółowe warunki, tryb przeprowadzania oraz zasady oceniania testu sprawności fizycznej policjantów;”;

2) w art. 19 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) określonych w art. 134, art. 135 § 1, art. 136 § 1, art. 156 § 1 i 3, art. 163 § 1 i 3, art. 164 § 1, art. 165 § 1 i 3, art. 166, art. 167, art. 173 § 1 i 3, art. 189, art. 200,

art. 204 § 4, art. 223, art. 228 § 1 i 3 – 5, art. 229 § 1 i 3 – 5, art. 230 § 1, art. 230a § 1, art. 231 § 2, art. 232, art. 245, art. 246, art. 252 § 1 – 3, art. 253, art. 258, art. 264b § 1, 2 i 4, art. 264c, art. 264d § 1 i 2, art. 269, art. 280 – 282, art. 285 § 1, art. 286 § 1, art. 296 § 1 – 3, art. 296a § 1, 2 i 4, art. 299 § 1 – 6 oraz w art. 310 § 1, 2 i 4 Kodeksu karnego.”;

3) po art. 61 dodaje się art. 61a w brzmieniu:

„Art. 61a. 1. Policjant jest obowiązany utrzymywać sprawność fizyczną zapewniającą zdolność wykonania przez niego zadań służbowych, w szczególności poprzez udział w doskonaleniu zawodowym, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 34 ust. 4 pkt 2.

2. Sprawność fizyczną, o której mowa w ust. 1, ocenia się na podstawie wyników testu sprawności fizycznej policjantów.”.

Art. 58.

W ustawie z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2005 r. Nr 234, poz. 1997, z późn. zm.¹⁰⁾) po art. 39b dodaje się art. 39c w brzmieniu:

„Art. 39c. 1. Funkcjonariusz jest obowiązany utrzymywać sprawność fizyczną zapewniającą wykonywanie przez niego zadań służbowych przez uczestnictwo w zajęciach z wychowania fizycznego lub zajęciach sportowych organizowanych przez jednostki organizacyjne Straży Granicznej.

2. Sprawność fizyczną, o której mowa w ust. 1, ocenia się na podstawie wyników testu sprawności fizycznej funkcjonariuszy.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, zakres, szczegółowe warunki, tryb i terminy przeprowadzania testu sprawności fizycznej oraz szczegółowy sposób oceniania testu, przypadki, w jakich można zwolnić funkcjonariusza z testu, a także przełożonych właściwych w tych sprawach, uwzględniając charakter służby w Straży Granicznej oraz okoliczności uzasadniające zwolnienie funkcjonariusza z testu.

4. Komendant Główny Straży Granicznej określi, w drodze zarządzenia, rodzaje zajęć z zakresu wychowania fizycznego lub zajęć sportowych realizowane w jednostkach organizacyjnych Straży Granicznej oraz zadania jednostek w tym zakresie, mając na

względnie charakter służby w Straży Granicznej oraz właściwe przygotowanie funkcjonariuszy do testu sprawności fizycznej.

5. Komendant Główny Straży Granicznej określi, w drodze zarządzenia, wymagania, jakie powinny spełniać osoby prowadzące zajęcia, mając na uwadze utrzymanie sprawności fizycznej zapewniającej wykonywanie przez funkcjonariuszy zadań służbowych, uwzględniając charakter służby w Straży Granicznej.”.

Art. 59.

W ustawie z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. z 2009 r. Nr 12, poz. 68 i Nr 18, poz. 97) po art. 59a dodaje się art. 59b w brzmieniu:

„Art. 59b. 1. Strażak jest obowiązany utrzymywać sprawność fizyczną zapewniającą wykonywanie przez niego zadań służbowych, w szczególności poprzez uczestnictwo w zajęciach z wychowania fizycznego lub zajęciach sportowych.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, zadania z zakresu wychowania fizycznego realizowane w jednostkach organizacyjnych Państwowej Straży Pożarnej oraz formy organizacyjne wychowania fizycznego i sposób ich finansowania, uwzględniając charakter służby w Państwowej Straży Pożarnej.

3. Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej może określić, w drodze zarządzenia, wymagania wobec osób prowadzących zajęcia, mając na celu utrzymanie sprawności fizycznej strażaków, zapewniającej wykonanie przez nich zadań służbowych, uwzględniając charakter służby w Państwowej Straży Pożarnej.”.

Art. 60.

W ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.¹¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 pkt 11c otrzymuje brzmienie:

„11c) oddziale sportowym – należy przez to rozumieć oddział szkolny, w którym są prowadzone zajęcia sportowe obejmujące szkolenie sportowe, zorganizowany zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 9 ust. 5;”;

2) w art. 9 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Minister właściwy do spraw oświaty i wychowania, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej, określi, w drodze rozporządzenia, warunki tworzenia, organizacji oraz działania oddziałów i szkół sportowych oraz szkół mistrzostwa sportowego, uwzględniając umożliwienie uczniom godzenia zajęć sportowych z nauką, w szczególności poprzez odpowiednią organizację zajęć dydaktycznych.”;

3) po art. 13 dodaje się art. 13a w brzmieniu:

„Art. 13a. 1. Przedszkola są obowiązane do prowadzenia zajęć rozwijających sprawność fizyczną dzieci poprzez zachęcanie ich do uczestnictwa w zabawach i grach sportowych.

2. Szkoły, z wyłączeniem szkół dla dorosłych, są obowiązane do prowadzenia zajęć wychowania fizycznego.

3. Minister właściwy do spraw oświaty i wychowania, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej, określi, w drodze rozporządzenia, obowiązkowy wymiar zajęć wychowania fizycznego dla uczniów klas IV – VI szkół podstawowych, uczniów gimnazjów i uczniów szkół ponadgimnazjalnych oraz dopuszczalne formy realizacji obowiązkowych zajęć wychowania fizycznego, z uwzględnieniem konieczności zrealizowania podstawy programowej kształcenia ogólnego ustalonej w przepisach wydanych na podstawie art. 22 ust. 2 pkt 2 lit. b, mając na względzie potrzeby zdrowotne uczniów, specyfikę ich zainteresowań sportowych, warunki realizacji zajęć wychowania fizycznego oraz tradycje sportowe danego środowiska lub szkoły.”.

Art. 61.

W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000 r. Nr 54, poz. 654, z późn. zm.¹²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 17 w ust. 1 pkt 5a otrzymuje brzmienie:

„5a) dochody klubów sportowych, o których mowa w ustawie z dnia ... o sporcie (Dz. U. Nr ..., poz. ...), przeznaczone i wydatkowane w roku podatkowym lub w roku po nim następującym na szkolenie i współzawodnictwo sportowe dzieci i młodzieży

w kategoriach wiekowych młodzików, juniorów młodszych, juniorów i młodzieżowców do 23. roku życia.”;

2) w art. 17 ust. 1b otrzymuje brzmienie:

„1b. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, dotyczące podatników przeznaczających dochody na cele statutowe lub inne cele określone w tym przepisie, ma zastosowanie, jeżeli dochód jest przeznaczony i – bez względu na termin – wydatkowany na cele określone w tym przepisie, w tym także na nabycie środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych służących bezpośrednio realizacji tych celów oraz na opłaceniu podatków niestanowiących kosztu uzyskania przychodów, z zastrzeżeniem ust. 1 pkt 5a.”;

3) w art. 25:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli podatnicy, o których mowa w art. 17 ust. 1, uprzednio zadeklarowali, że przeznaczą dochód na cele określone w tych przepisach i dochód ten wydatkowali na inne cele albo na cele określone w tych przepisach, ale po terminie w nich określonym – podatek od tego dochodu, bez wezwania, wpłaca się do 20. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano wydatku lub w którym upłynął termin do dokonania wydatku; przepis ten stosuje się również do dochodów za lata poprzedzające rok podatkowy, zadeklarowanych i niewydatkowanych w tych latach na cele określone w art. 17 ust. 1b, z uwzględnieniem art. 17 ust. 1 pkt 5a.”,

b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio w przypadku likwidacji podatnika w okresie uprawniającym do skorzystania ze zwolnienia.”.

Art. 62.

W ustawie z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 4, poz. 27, z późn. zm.¹³⁾) w art. 47d wprowadza się następujące zmiany:

1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Tworzy się Fundusz Rozwoju Kultury Fizycznej, zwany dalej „Funduszem”, którego dysponentem jest minister właściwy do spraw kultury fizycznej.”;

2) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki uzyskiwania dofinansowania realizacji zadań, o których mowa w ust. 4, tryb składania wniosków oraz przekazywania środków, z uwzględnieniem racjonalności i ciągłości finansowania zadań.”.

Art. 63.

W ustawie z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (Dz. U. z 1997 r. Nr 9, poz. 43, z późn. zm.¹⁴⁾) w art. 10 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Ograniczenia dotyczące tworzenia spółek prawa handlowego i przystępowania przez gminę do nich, o których mowa w ust. 1 i 2, nie mają zastosowania do posiadania przez gminę akcji lub udziałów spółek zajmujących się czynnościami bankowymi, ubezpieczeniowymi oraz działalnością doradczą, promocyjną, edukacyjną i wydawniczą na rzecz samorządu terytorialnego, a także innych spółek ważnych dla rozwoju gminy, w tym klubów sportowych działających w formie spółki kapitałowej.”.

Art. 64.

W ustawie z dnia 25 czerwca 1997 r. o świadku koronnym (Dz. U. z 2007 r. Nr 36, poz. 232) w art. 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przepisy ustawy stosuje się także w sprawach o przestępstwa określone w art. 228 § 1 i 3 – 6, art. 229 § 1 i 3 – 5, art. 230 § 1, art. 230a § 1, art. 231 § 1 i 2, art. 250a § 1 i 2, art. 258, art. 264b § 1, 2 i 4, art. 264c, art. 264d § 1 i 2 i art. 296a § 1, 2 i 4 Kodeksu karnego.”.

Art. 65.

W ustawie z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.¹⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) kultura fizyczna;”;

2) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Art. 15. Dział kultura fizyczna obejmuje sprawy:

1) sportu;

2) wychowania fizycznego;

3) rehabilitacji ruchowej.”.

Art. 66.

W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.¹⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) po rozdziale XXXII dodaje się rozdział XXXIIa w brzmieniu:

„Rozdział XXXIIa

Przestępstwa przeciwko zasadom rywalizacji sportowej

Art. 264b. § 1. Kto, w związku z zawodami sportowymi organizowanymi przez polski związek sportowy lub podmiot działający na podstawie umowy zawartej z tym związkiem lub podmiot działający z jego upoważnienia, przyjmuje korzyść majątkową lub osobistą albo jej obietnicę lub takiej korzyści albo jej obietnicy żąda w zamian za nieuczciwe zachowanie, mogące mieć wpływ na wynik tych zawodów,

podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

§ 2. Tej samej karze podlega, kto w wypadkach określonych w § 1 udziela albo obiecuje udzielić korzyści majątkowej lub osobistej.

§ 3. W wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu określonego w § 1 lub 2

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

§ 4. Jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 lub 2 przyjmuje korzyść majątkową znacznej wartości albo jej obietnicę lub udziela takiej korzyści albo jej obietnicy lub takiej korzyści albo jej obietnicy żąda,

podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.

Art. 264c. Kto, mając wiadomość o popełnieniu czynu zabronionego określonego w art. 264b, bierze udział w zakładach wzajemnych lub ujawnia tę wiedzę w celu wzięcia udziału przez inną osobę w takich zakładach,

podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Art. 264d. § 1. Kto, powołując się na wpływy w polskim związku sportowym lub podmiocie działającym na podstawie umowy zawartej z tym związkiem lub podmiocie działającym z jego upoważnienia albo wywołując przekonanie innej osoby lub utwierdzając ją w przekonaniu o istnieniu takich wpływów, podejmuje się pośrednictwa w ustaleniu określonego wyniku zawodów sportowych w zamian za korzyść majątkową lub osobistą albo jej obietnicę,

podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

§ 2. Tej samej karze podlega, kto udziela albo obiecuje udzielić korzyści majątkowej lub osobistej w zamian za pośrednictwo w ustaleniu określonego wyniku zawodów sportowych polegające na bezprawnym wywarciu wpływu na zachowanie osoby pełniącej funkcję w polskim związku sportowym lub podmiocie działającym na podstawie umowy zawartej z tym związkiem lub podmiocie działającym z jego upoważnienia, w związku z pełnieniem tej funkcji.

§ 3. W wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu określonego w § 1 lub 2

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Art. 264e. Nie podlega karze sprawca przestępstwa określonego w art. 264b § 2, art. 264b § 3 lub 4, w związku z § 2, lub w art. 264d § 2 lub 3, w związku z § 2, jeżeli korzyść majątkowa lub osobista albo ich obietnica zostały przyjęte, a sprawca zawiadomił o tym fakcie organ powołany do ścigania przestępstw i ujawnił wszystkie istotne okoliczności przestępstwa, zanim organ ten o nim się dowiedział.

Art. 264f. § 1. Kto małoletniemu uczestniczącemu lub przygotowującemu się do uczestnictwa we współzawodnictwie sportowym podaje substancję zabronioną lub stosuje wobec niego metodę zabronioną w rozumieniu przepisów o zwalczaniu dopingu w sporcie,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

§ 2. Tej samej karze podlega, kto bez wiedzy osoby uczestniczącej lub przygotowującej się do uczestnictwa we współzawodnictwie sportowym podaje jej substancję zabronioną lub stosuje wobec niej metodę zabronioną w rozumieniu przepisów o zwalczaniu dopingu w sporcie.”;

2) uchyla się art. 296b.

Art. 67.

W ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2004 r. Nr 52, poz. 525, z późn. zm.¹⁷⁾) po art. 10a dodaje się art. 10b w brzmieniu:

„Art. 10b. 1. Uprawianie sportów o charakterze strzeleckim wymaga posiadania odpowiednich kwalifikacji potwierdzonych stosownym dokumentem oraz przestrzegania zasad bezpieczeństwa obowiązujących w tych sportach.

2. Dokument, o którym mowa w ust. 1, wydaje, po przeprowadzeniu egzaminu, polski związek sportowy, o którym mowa w ustawie z dnia ... o sporcie (Dz. U. Nr ..., poz. ...). Za przeprowadzenie egzaminu pobiera się opłatę w wysokości 400 zł; opłata stanowi dochód właściwego polskiego związku sportowego.

3. Dokument, o którym mowa w ust. 1, potwierdza posiadanie kwalifikacji niezbędnych do ubiegania się o wydanie pozwolenia na broń do celów sportowych.”.

Art. 68.

W ustawie z dnia 9 listopada 2000 r. o bezpieczeństwie morskim (Dz. U. z 2006 r. Nr 99, poz. 693, z późn. zm.¹⁸⁾) w art. 7 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej może powierzyć, w drodze rozporządzenia, niektóre zadania organu inspekcyjnego w stosunku do statków sportowych o długości kadłuba do 24 m, polskiemu związkowi sportowemu, o którym mowa w ustawie z dnia ... o sporcie (Dz. U. Nr ..., poz. ...), kierując się względami uproszczenia procedur i specjalistycznym charakterem zadań realizowanych przez polskie związki sportowe.”.

Art. 69.

W ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 857, z późn. zm.¹⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przepisy ustawy stosuje się także do statków służących do przewozów międzybrzegowych, zarobkowego przewozu osób lub ładunków, uprawiania sportu lub rekreacji, zarobkowego połowu ryb, wykonywania robót technicznych lub eksploatacji złóż kruszywa na innych wodach śródlądowych niż określone w ust. 1.”;

2) w art. 19 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rejestr statków używanych wyłącznie do uprawiania sportu lub rekreacji prowadzi właściwy polski związek sportowy, o którym mowa w ustawie z dnia ... o sporcie (Dz. U. Nr ..., poz. ...).”;

3) art. 24a otrzymuje brzmienie:

„Art. 24a. Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej określi, w drodze rozporządzenia, tryb rejestracji statków używanych wyłącznie do uprawiania sportu lub rekreacji, wzory ksiąg rejestrowych i dokumentów rejestracyjnych, mając na uwadze potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa żeglugi.”;

4) po art. 37 dodaje się art. 37a w brzmieniu:

„Art. 37a. 1. Prowadzenie statków przeznaczonych do uprawiania sportu lub rekreacji, zwane dalej „uprawianiem turystyki wodnej”, wymaga:

- 1) posiadania odpowiedniej wiedzy i umiejętności z zakresu żeglarstwa;
- 2) przestrzegania zasad bezpieczeństwa przy uprawianiu turystyki wodnej.

2. Przepis ust. 1 dotyczy statków przeznaczonych do uprawiania sportu lub rekreacji:

- 1) o napędzie żaglowym (jachtów żaglowych), które mogą być wyposażone w pomocniczy napęd mechaniczny;
- 2) o napędzie mechanicznym (jachtów motorowych), w tym także skuterów wodnych, łodzi pneumatycznych i poduszkowców;
- 3) o napędzie innym niż żaglowy lub mechaniczny.

3. Uprawianie turystyki wodnej na jachtach żaglowych o długości kadłuba powyżej 7,5 m lub motorowych o mocy silnika powyżej 10 kW wymaga posiadania dokumentu kwalifikacyjnego wydanego przez właściwy polski związek sportowy.
4. Nie wymaga posiadania dokumentu kwalifikacyjnego uprawianie turystyki wodnej na jachtach motorowych o mocy silnika do 75 kW i o długości kadłuba do 13 m, których prędkość maksymalna ograniczona jest konstrukcyjnie do 15 km/h. W przypadku jachtów przeznaczonych do najmu, uprawianie turystyki wodnej wymaga odbycia przez prowadzącego jacht szkolenia z zakresu bezpieczeństwa na wodzie. Wymóg ten nie dotyczy osób posiadających kwalifikacje z zakresu żeglugi morskiej lub śródlądowej określone w przepisach wydawanych na podstawie ust. 5.
5. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb przeprowadzania szkolenia, o którym mowa w ust. 4, wzór dokumentu potwierdzającego odbycie szkolenia oraz wykaz kwalifikacji z zakresu żeglugi morskiej lub śródlądowej, których posiadanie zwalnia z obowiązku odbycia szkolenia, biorąc pod uwagę potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa żeglugi.
6. Osoba, która uzyskała uprawnienia do uprawiania turystyki wodnej w innym państwie, może uprawiać turystykę wodną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie posiadanych uprawnień potwierdzonych stosownym dokumentem.
7. Dokument, o którym mowa w ust. 3, określający uprawnienia do prowadzenia określonej wielkości jachtów żaglowych albo motorowych na określonych wodach wydaje właściwy polski związek sportowy osobom posiadającym odpowiednią wiedzę i umiejętności z zakresu żeglarstwa oraz spełniającym inne wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 14.
8. Jeżeli do uzyskania dokumentu, o którym mowa w ust. 3, niezbędne jest zdanie egzaminu potwierdzającego posiadanie odpowiedniej wiedzy i umiejętności z zakresu żeglarstwa, egzamin ten przeprowadza właściwy polski związek sportowy.
9. Za przeprowadzenie egzaminu, o którym mowa w ust. 8, oraz za czynności związane z wydaniem dokumentu, o którym mowa w ust. 3, pobiera się opłatę, która stanowi dochód właściwego polskiego związku sportowego.
10. Wysokość opłat, o których mowa w ust. 9, nie może być wyższa niż:
 - 1) 500 zł – za przeprowadzenie egzaminu, o którym mowa w ust. 8,

2) 50 zł – za wydanie dokumentu, o którym mowa w ust. 3

– przy czym opłaty dla uczniów i studentów w wieku do 26 lat podlegają obniżeniu o 50 %.

11. Właściwy polski związek sportowy prowadzi ewidencję wydanych dokumentów, o których mowa w ust. 3, oraz gromadzi dokumentację będącą podstawą do wydania tych dokumentów.

12. Szkolenia w zakresie uprawiania turystyki wodnej prowadzą instruktorzy organizacji żeglarskich według systemu szkolenia danej organizacji, zatwierdzonego przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej. System szkolenia powinien uwzględniać zakres wiedzy i umiejętności niezbędnych do uzyskania uprawnień określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 14.

13. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki zachowania bezpieczeństwa przy uprawianiu turystyki wodnej, biorąc pod uwagę potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa żeglugi.

14. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej określi, w drodze rozporządzenia:

1) wymagania niezbędne do uzyskania dokumentów potwierdzających posiadanie uprawnień, w szczególności dotyczące wiedzy i umiejętności z zakresu żeglarstwa, oraz odpowiadający im zakres uprawnień do prowadzenia jachtów żaglowych albo motorowych,

2) sposób i tryb przeprowadzania egzaminu, o którym mowa w ust. 8,

3) wzory dokumentów potwierdzających posiadanie uprawnień

– biorąc pod uwagę bezpieczeństwo żeglugi;

4) wysokość opłat za przeprowadzenie egzaminu, o którym mowa w ust. 8, oraz za czynności związane z wydaniem dokumentu, o którym mowa w ust. 3, biorąc pod uwagę zakres uprawnień uzyskiwanych po zdaniu egzaminu, koszty poniesione przez właściwy polski związek sportowy oraz warunki wskazane w ust. 10.”.

Art. 70.

W ustawie z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu (Dz. U. z 2004 r. Nr 163, poz. 1712, z późn. zm.²⁰⁾) po art. 29 dodaje się art. 29a w brzmieniu:

„Art. 29a. 1. Funkcjonariusz jest obowiązany utrzymywać sprawność fizyczną zapewniającą wykonywanie przez niego zadań służbowych, w szczególności poprzez uczestnictwo w zajęciach z wychowania fizycznego oraz zajęciach sportowych.

2. Sprawność fizyczną, o której mowa w ust. 1, ocenia się na podstawie wyników testu sprawności fizycznej funkcjonariuszy.

3. Szef BOR określi, w drodze zarządzenia, zakres, szczegółowe warunki i tryb przeprowadzania oraz szczegółowy sposób oceniania testu sprawności fizycznej funkcjonariuszy, uwzględniając charakter służby w BOR.

4. Szef BOR może określić, w drodze zarządzenia, zadania z zakresu wychowania fizycznego realizowane w BOR oraz formy organizacyjne wychowania fizycznego i sposób ich finansowania, uwzględniając charakter służby w BOR.

5. Szef BOR może określić, w drodze zarządzenia, wymagania wobec osób prowadzących zajęcia, mając na celu utrzymanie sprawności fizycznej funkcjonariuszy zapewniającej wykonywanie przez nich zadań służbowych, uwzględniając charakter służby w BOR.”.

Art. 71.

W ustawie z dnia 18 września 2001 r. – Kodeks morski (Dz. U. Nr 138, poz. 1545, z późn. zm.²¹⁾) w art. 23 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Statek morski stanowiący polską własność, używany wyłącznie do celów sportowych lub rekreacyjnych, o długości kadłuba do 24 m, podlega obowiązkowi wpisu do polskiego rejestru jachtów prowadzonego przez polski związek sportowy, o którym mowa w ustawie z dnia ... o sporcie (Dz. U. Nr ..., poz. ...).”.

Art. 72.

W ustawie z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary (Dz. U. Nr 197, poz. 1661, z późn. zm.²²⁾) w art. 16 w ust. 1 w pkt 3 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) art. 228 – 230a, art. 250a, art. 264b – 264d i art. 296a Kodeksu karnego.”.

Art. 73.

W ustawie z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. Nr 96, poz. 873, z późn. zm.²³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 w ust. 4 uchyla się pkt 6;
- 2) w art. 4 w ust. 1 pkt 14 otrzymuje brzmienie:

„14) upowszechniania kultury fizycznej;”.

Art. 74.

W ustawie z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2008 r. Nr 141, poz. 892, z późn. zm.²⁴⁾) w art. 50a wprowadza się następujące zmiany:

- 1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Żołnierz zawodowy jest obowiązany utrzymywać sprawność fizyczną zapewniającą wykonywanie przez niego zadań służbowych przez uczestnictwo w zorganizowanych zajęciach z wychowania fizycznego.”;

- 2) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Zorganizowane zajęcia w zakresie wychowania fizycznego mogą prowadzić osoby posiadające kwalifikacje zawodowe nauczyciela wychowania fizycznego, trenera lub instruktora sportu.”.

Art. 75.

W ustawie z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2008 r. Nr 88, poz. 539 i Nr 220, poz. 1419 oraz z 2009 r. Nr 1, poz. 2, Nr 56, poz. 458 i Nr 115, poz. 966) w art. 42 ust. 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„7. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej dokonuje podziału środków, o których mowa w ust. 2 pkt 5a, oraz przekazuje je jednostkom samorządu terytorialnego.

8. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej określi, w drodze rozporządzenia, zakres zadań, o których mowa w ust. 2 pkt 5a, objętych dofinansowaniem z budżetu państwa oraz sposób i tryb udzielania dotacji na te zadania, uwzględniając w szczególności znaczenie i charakter zadań związanych z budową i remontami obiektów sportowych oraz rozwijaniem sportu przede wszystkim wśród dzieci i młodzieży, a także sportu osób niepełnosprawnych.”.

Art. 76.

W ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.²⁵⁾) w art. 27 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) wykonywanie badań z zakresu medycyny sportowej obejmujących dzieci i młodzież do ukończenia 21. roku życia oraz zawodników pomiędzy 21. a 23. rokiem życia, którzy nie otrzymują wynagrodzenia w związku z uprawianiem sportu.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej, po zasięgnięciu opinii Prezesa Funduszu i Naczelnej Rady Lekarskiej, określi, w drodze rozporządzenia, tryb orzekania o zdolności do uprawiania danego sportu przez dzieci i młodzież do ukończenia 21. roku życia oraz przez zawodników pomiędzy 21. a 23. rokiem życia, uwzględniając potrzebę szczególnej ochrony zdrowia dzieci i młodzieży.”.

Art. 77.

W ustawie z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.²⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 160 po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:

„1b. W zakresie ustalonym regulaminem studiów uczelnie prowadzące studia stacjonarne są obowiązane do prowadzenia zajęć wychowania fizycznego.”;

2) w art. 181 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Student może otrzymywać stypendium za wyniki w sporcie, o którym mowa w art. 173 ust. 1 pkt 3, albo stypendium ministra za wybitne osiągnięcia sportowe, o którym mowa w art. 173 ust. 1 pkt 5, albo stypendium przyznawane na podstawie art. 38 ust. 1 lub art. 39 ust. 1 ustawy z dnia ... o sporcie (Dz. U. Nr ..., poz. ...).”.

Art. 78.

W ustawie z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. Nr 104, poz. 708, z późn. zm.²⁷⁾) w art. 2 w ust. 1 w pkt 1 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) wymiarowi sprawiedliwości, określonych w art. 233, wyborom i referendum, określonych w art. 250a, porządkowi publicznemu, określonych w art. 258, zasadom rywalizacji sportowej, określonych w art. 264b – 264d, wiarygodności dokumentów, określonych w art. 270 – 273, mieniu, określonych w art. 286, obrotowi gospodarczemu, określonych w art. 296, 296a, 297 i 299, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, określonych w art. 310 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny, a także przestępstw, o których mowa w art. 585 – 592 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. Nr 94, poz. 1037, z późn. zm.²⁸⁾) oraz określonych w art. 179 – 183 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. Nr 183, poz. 1538, z późn. zm.²⁹⁾), jeżeli pozostają w związku z korupcją lub działalnością godzącą w interesy ekonomiczne państwa.”.

Art. 79.

W ustawie z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 – 1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425, z późn. zm.³⁰⁾) w art. 8 uchyla się pkt 50.

Art. 80.

W ustawie z dnia 29 czerwca 2007 r. o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich (Dz. U. Nr 133, poz. 921 oraz z 2008 r. Nr 171, poz. 1056) w art. 2 pkt 25 otrzymuje brzmienie:

„25) zawody konne – każde konne współzawodnictwo, łącznie z różnymi formami wyścigów konnych, sportami konnymi, wystawami i pokazami;”.

Art. 81.

W ustawie z dnia 7 września 2007 r. o przygotowaniu finałowego turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012 (Dz. U. Nr 173, poz. 1219, z 2008 r. Nr 171, poz. 1058 oraz z 2009 r. Nr 19, poz. 100 i Nr 68, poz. 575) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Minister właściwy do spraw kultury fizycznej przedstawia sprawozdanie z realizacji przedsięwzięć Euro 2012;”;

2) w art. 7:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Oświadczenie woli o utworzeniu spółki celowej i objęciu udziału albo udziałów w tej spółce składa w imieniu Skarbu Państwa minister właściwy do spraw kultury fizycznej, w formie aktu notarialnego.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Udział albo udziały w spółce celowej mogą być zbywane lub obciążane przez Skarb Państwa reprezentowany przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej, za zgodą Rady Ministrów, po zrealizowaniu wszystkich przedsięwzięć Euro 2012 powierzonych spółce celowej, w umowie, o której mowa w art. 17 ust. 1.”;

3) w art. 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Uprawnienia ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa określone w przepisach ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa (Dz. U. Nr 106, poz. 493, z późn. zm.³¹⁾) w stosunku do spółki celowej wykonuje wyłącznie minister właściwy do spraw kultury fizycznej.”;

4) w art. 11 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Oświadczenie woli o rozwiązaniu spółki celowej składa w imieniu Skarbu Państwa minister właściwy do spraw kultury fizycznej w formie aktu notarialnego. Oświadczenie woli o rozwiązaniu spółki celowej zastępuje uchwałę zgromadzenia wspólników o rozwiązaniu spółki.”;

5) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Art. 12. W razie zbycia przez Skarb Państwa, reprezentowany przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej, całego udziału albo wszystkich udziałów w spółce celowej, do spółki celowej nie stosuje się przepisów ustawy.”;

6) w art. 13 w ust. 4 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) przedstawianie sprawozdań z przygotowań do finałowego turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012 ministrowi właściwemu do spraw kultury fizycznej oraz Unii Europejskich Związków Piłkarskich (UEFA);”;

7) w art. 17 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Powierzenie spółce celowej zadań związanych z przygotowaniem lub wykonywaniem albo koordynowaniem i kontrolą przedsięwzięć Euro 2012 oraz innych przygotowań do finałowego turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012 następuje w drodze umowy zawartej pomiędzy ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej a spółką celową.”;

8) w art. 18 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) Skarbu Państwa, reprezentowanego przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej albo inny organ administracji rządowej;”;

9) art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Art. 19. Skarb Państwa, reprezentowany przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej albo inny organ administracji rządowej, jednostka samorządu terytorialnego albo przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą w zakresie transportu publicznego udziela spółce celowej pełnomocnictw niezbędnych do przygotowania lub wykonania zadań powierzonych spółce celowej w umowie, o której mowa w art. 17 ust. 1.”.

Art. 82.

W ustawie z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. Nr 62, poz. 504) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. Przepisów ustawy nie stosuje się do nieodpłatnych imprez masowych organizowanych na terenach zamkniętych będących w trwałym zarządzie jednostek organizacyjnych podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych przez: Ministra Obrony Narodowej, Ministra Sprawiedliwości oraz ministrów właściwych: do spraw wewnętrznych, do spraw oświaty i wychowania, do spraw szkolnictwa wyższego oraz do spraw kultury fizycznej, jeżeli jednostki te są organizatorami imprezy masowej w rozumieniu niniejszej ustawy.”;

2) w art. 3 pkt 15 otrzymuje brzmienie:

„15) terenie zamkniętym – należy przez to rozumieć teren zamknięty w rozumieniu przepisów prawa budowlanego lub teren będący w trwałym zarządzie jednostek organizacyjnych podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych przez: Ministra Obrony Narodowej, Ministra Sprawiedliwości oraz ministrów właściwych: do spraw wewnętrznych, do spraw oświaty i wychowania, do spraw szkolnictwa wyższego oraz do spraw kultury fizycznej.”;

3) w art. 17 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej oraz ministrem właściwym do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej określi, w drodze rozporządzenia, warunki bezpieczeństwa, jakie powinny spełniać stadiony, na których mogą odbywać się mecze piłki nożnej, w szczególności dotyczące:”;

4) w art. 52 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, Ministrem Obrony Narodowej, ministrem właściwym do spraw zdrowia oraz ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb ustalania szkód, o których mowa w ust. 1, oraz tryb występowania o wypłatę odszkodowań, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia sprawności szacowania szkód i dokonywania wypłat.”;

5) w art. 53 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres ubezpieczenia, o którym mowa w ust. 1, termin powstania obowiązku ubezpieczenia oraz minimalną sumę gwarancyjną, biorąc pod uwagę charakter szkód mogących wystąpić w związku z imprezami masowymi.”.

Rozdział 13

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 83.

1. Polskie związki sportowe oraz podmioty o statusie polskiego związku sportowego stają się polskimi związkami sportowymi w rozumieniu ustawy.
2. Polskie związki sportowe, o których mowa w ust. 1, a także osoby prawne będące ich członkami dostosują swoją działalność, w szczególności obowiązujące w nich statuty oraz regulaminy, do wymagań ustawy w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie ustawy, z zastrzeżeniem ust. 3.
3. Polskie związki sportowe są obowiązane do stosowania wymogu, o którym mowa w art. 9 pkt 1, od kadencji następującej po kadencji władz związku wybranych przed dniem wejścia w życie ustawy.

Art. 84.

1. Kluby sportowe działające na podstawie dotychczasowych przepisów dostosują swoją formę działania do wymagań ustawy w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie ustawy.
2. Związki sportowe działające na podstawie dotychczasowych przepisów stają się związkami sportowymi w rozumieniu ustawy.

Art. 85.

1. Kadencja arbitrów Trybunału Arbitrażowego do Spraw Sportu, powołanego przed dniem wejścia w życie ustawy, upływa z dniem 31 grudnia 2009 r.
2. Zarząd Polskiego Komitetu Olimpijskiego powołuje arbitrów Trybunału Arbitrażowego do Spraw Sportu w trybie określonym w art. 28 z dniem 1 stycznia 2010 r.

Art. 86.

Komisja do Zwalczenia Dopingu w Sporcie staje się Komisją do Zwalczenia Dopingu w Sporcie w rozumieniu ustawy.

Art. 87.

1. Stypendia przyznane na podstawie art. 22 lub art. 23a ustawy, o której mowa w art. 93 pkt 1, oraz na podstawie art. 34 ust. 2 lub art. 35 ustawy, o której mowa w art. 93 pkt 2, przysługują do końca okresu, na jaki zostały przyznane.
2. Osoby, którym przyznano świadczenie pieniężne na podstawie art. 23b ust. 1, 1a lub 2 ustawy, o której mowa w art. 93 pkt 1, oraz na podstawie art. 38 ust. 1 lub art. 38a ustawy, o której mowa w art. 93 pkt 2, zachowują prawo do tego świadczenia.
3. Do postępowań w sprawach świadczeń pieniężnych, o których mowa w art. 23b ust. 1, 1a lub 2 ustawy, o której mowa w art. 93 pkt 1, oraz na podstawie art. 38 ust. 1 lub art. 38a ustawy, o której mowa w art. 93 pkt 2, wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 88.

Ewidencje uczniowskich klubów sportowych oraz klubów sportowych działających w formie stowarzyszenia, prowadzone przez starostów na podstawie art. 7 ust. 4 i art. 7a ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 93 pkt 1, stają się ewidencjami, o których mowa w art. 4 ust. 4 i 7.

Art. 89.

Zgody na prowadzenie specjalistycznych kursów trenerskich wydane na podstawie dotychczasowych przepisów zachowują ważność do końca okresu, na jaki zostały wydane.

Art. 90.

Fundusz Zajęć Sportowo-Rekreacyjnych dla Uczniów, utworzony na podstawie art. 13³ ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 56, staje się Funduszem Zajęć Sportowych dla Uczniów w rozumieniu art. 13³ ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 56, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 91.

1. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie:

- 1) art. 7a ust. 3, art. 12a ust. 2, art. 23a ust. 7, art. 23b ust. 1b i 2a, art. 28 ust. 2, art. 45 ust. 3, art. 54 ust. 3 i art. 55 ust. 3 ustawy, o której mowa w art. 93 pkt 1, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 4 ust. 8, art. 37 ust. 6, art. 39 ust. 7, art. 41 ust. 4, art. 42 ust. 4, art. 43 ust. 11, art. 46 ust. 5 i art. 47 ust. 4,
- 2) art. 53a ust. 11 ustawy, o której mowa w art. 93 pkt 1, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 37a ust. 13 i 14 ustawy, o której mowa w art. 69, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
- 3) art. 29 ust. 4, art. 32 ust. 3, art. 34 ust. 7 i art. 37 ust. 3 ustawy, o której mowa w art. 93 pkt 2, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 37 ust. 6, art. 39 ust. 7, art. 41 ust. 4 i art. 44 ust. 2,
- 4) art. 132c ustawy, o której mowa w art. 55, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 132c ustawy, o której mowa w art. 55, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
- 5) art. 13² ust. 4 i art. 13³ ust. 5 ustawy, o której mowa w art. 56, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 13² ust. 4 i art. 13³ ust. 5 ustawy, o której mowa w art. 56, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,

- 6) art. 9 ust. 5 ustawy, o której mowa w art. 60, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 9 ust. 5 ustawy, o której mowa w art. 60, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
- 7) art. 24a ustawy, o której mowa w art. 69, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 24a ustawy, o której mowa w art. 69, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
- 8) art. 27 ust. 4 ustawy, o której mowa w art. 76, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 27 ust. 4 ustawy, o której mowa w art. 76, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą
– nie dłużej jednak niż przez 2 lata od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 61 ust. 3 ustawy, o której mowa w art. 93 pkt 1, zachowują moc do dnia 31 sierpnia 2010 r.

Art. 92.

Ilekroć w obowiązujących przepisach jest mowa o ministrze właściwym do spraw kultury fizycznej i sportu, należy przez to rozumieć ministra właściwego do spraw kultury fizycznej.

Art. 93.

Tracą moc:

- 1) ustawa z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 226, poz. 1675, z późn. zm.³²⁾);
- 2) ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym (Dz. U. Nr 155, poz. 1298, z późn. zm.³³⁾).

Art. 94.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 60 pkt 3, który wchodzi w życie z dniem 1 września 2010 r.

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się: ustawę z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, ustawę z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości

i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, ustawę z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, ustawę z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, ustawę z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej, ustawę z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, ustawę z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawę z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych, ustawę z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej, ustawę z dnia 25 czerwca 1997 r. o świadku koronnym, ustawę z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, ustawę z dnia 6 września 1997 r. – Kodeks karny, ustawę z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, ustawę z dnia 9 listopada 2000 r. o bezpieczeństwie morskim, ustawę z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej, ustawę z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu, ustawę z dnia 18 września 2001 r. – Kodeks morski, ustawę z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary, ustawę z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, ustawę z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, ustawę z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, ustawę z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, ustawę z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawę z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, ustawę z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 – 1990 oraz treści tych dokumentów, ustawę z dnia 29 czerwca 2007 r. o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich, ustawę z dnia 7 września 2007 r. o przygotowaniu finałowego turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012 oraz ustawę z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych.

- 2) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 94, poz. 658 i Nr 121, poz. 843 oraz z 2007 r. Nr 99, poz. 662 i Nr 181, poz. 1293.
- 3) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 169, poz. 1420, z 2006 r. Nr 45, poz. 319, Nr 104, poz. 708, Nr 170, poz. 1217 i 1218, Nr 187, poz. 1381 i Nr 249, poz. 1832, z 2007 r. Nr 82, poz. 560, Nr 88, poz. 587, Nr 115, poz. 791 i Nr 140, poz. 984, z 2008 r. Nr 180, poz. 1112, Nr 209, poz. 1317, Nr 216, poz. 1370 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 19, poz. 100, Nr 62, poz. 504, Nr 72, poz. 619 i Nr 79, poz. 666.
- 4) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 64, poz. 593, Nr 116, poz. 1203 i Nr 210, poz. 2135, z 2005 r. Nr 155, poz. 1298, Nr 169, poz. 1420, Nr 175, poz. 1462 i Nr 249, poz. 2104, z 2006 r. Nr 94, poz. 651, z 2008 r. Nr 209, poz. 1316 oraz z 2009 r. Nr 19, poz. 100 i Nr 22, poz. 120.
- 5) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 227, poz. 1505 i Nr 234, poz. 1570 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 31, poz. 206, Nr 92, poz. 753, Nr 95, poz. 788 i Nr 98, poz. 817.
- 6) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 277, poz. 2742, z 2005 r. Nr 180, poz. 1496, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711 i Nr 220, poz. 1600, z 2007 r. Nr 107, poz. 732 i Nr 176, poz. 1242, z 2008 r. Nr 171, poz. 1056, Nr 180, poz. 1109, Nr 206, poz. 1288, Nr 208, poz. 1308 i Nr 223, poz. 1458 oraz z 2009 r. Nr 22, poz. 120 i Nr 97, poz. 801.
- 7) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 70, poz. 416, Nr 134, poz. 850, Nr 171, poz. 1056, Nr 216, poz. 1367 i Nr 237, poz. 1654 oraz z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 69, poz. 595, Nr 91, poz. 742, Nr 97, poz. 800, Nr 115, poz. 964, Nr 125, poz. 1035 i Nr 127, poz. 1052.
- 8) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 115, poz. 793 i Nr 176, poz. 1238, z 2008 r. Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97.
- 9) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 57, poz. 390, Nr 120, poz. 818, Nr 140, poz. 981 i Nr 165, poz. 1170, z 2008 r. Nr 86, poz. 521, Nr 171, poz. 1065 i Nr 237, poz. 1651 oraz z 2009 r. Nr 22, poz. 120, Nr 62, poz. 504, Nr 85, poz. 716, Nr 97, poz. 803, Nr 98, poz. 817 i Nr 115, poz. 959.
- 10) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711 i Nr 170, poz. 1218, z 2007 r. Nr 57, poz. 390 i Nr 82, poz. 558, z 2008 r. Nr 86, poz. 521, Nr 195, poz. 1199, Nr 216, poz. 1367 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 22, poz. 120, Nr 85, poz. 716 i Nr 98, poz. 817.
- 11) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703 i Nr 281, poz. 2781, z 2005 r. Nr 17, poz. 141, Nr 94, poz. 788, Nr 122, poz. 1020, Nr 131, poz. 1091, Nr 167, poz. 1400 i Nr 249, poz. 2104, z 2006 r. Nr 144, poz. 1043, Nr 208, poz. 1532 i Nr 227, poz. 1658, z 2007 r. Nr 42, poz. 273, Nr 80, poz. 542, Nr 115, poz. 791, Nr 120, poz. 818, Nr 180, poz. 1280 i Nr 181, poz. 1292, z 2008 r. Nr 70, poz. 416, Nr 145, poz. 917, Nr 216, poz. 1370 i Nr 235, poz. 1618 oraz z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 31, poz. 206 i Nr 56, poz. 458.
- 12) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. Nr 60, poz. 700 i 703, Nr 86, poz. 958, Nr 103, poz. 1100, Nr 117, poz. 1228 i Nr 122, poz. 1315 i 1324, z 2001 r. Nr 106, poz. 1150, Nr 110, poz. 1190 i Nr 125, poz. 1363, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 74, poz. 676, Nr 93, poz. 820, Nr 141, poz. 1179, Nr 169, poz. 1384, Nr 199, poz. 1672, Nr 200, poz. 1684 i Nr 230, poz. 1922,

-
- z 2003 r. Nr 45, poz. 391, Nr 96, poz. 874, Nr 137, poz. 1302, Nr 180, poz. 1759, Nr 202, poz. 1957, Nr 217, poz. 2124 i Nr 223, poz. 2218, z 2004 r. Nr 6, poz. 39, Nr 29, poz. 257, Nr 54, poz. 535, Nr 93, poz. 894, Nr 121, poz. 1262, Nr 123, poz. 1291, Nr 146, poz. 1546, Nr 171, poz. 1800, Nr 210, poz. 2135 i Nr 254, poz. 2533, z 2005 r. Nr 25, poz. 202, Nr 57, poz. 491, Nr 78, poz. 684, Nr 143, poz. 1199, Nr 155, poz. 1298, Nr 169, poz. 1419 i 1420, Nr 179, poz. 1484, Nr 180, poz. 1495 i Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 94, poz. 651, Nr 107, poz. 723, Nr 136, poz. 970, Nr 157, poz. 1119, Nr 183, poz. 1353, Nr 217, poz. 1589 i Nr 251, poz. 1847, z 2007 r. Nr 165, poz. 1169, Nr 171, poz. 1208 i Nr 176, poz. 1238, z 2008 r. Nr 141, poz. 888 i Nr 209, poz. 1316 oraz z 2009 r. Nr 3, poz. 11, Nr 19, poz. 100, Nr 42, poz. 341, Nr 65, poz. 545, Nr 69, poz. 587, Nr 79, poz. 666, Nr 125, poz. 1035 i Nr 127, poz. 1052.
- ¹³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 132, poz. 1111 i Nr 178, poz. 1479, z 2007 r. Nr 50, poz. 331 i Nr 192, poz. 1380 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97.
- ¹⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 106, poz. 679 i Nr 121, poz. 770, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, z 2003 r. Nr 96, poz. 874 i Nr 199, poz. 1937, z 2008 r. Nr 223, poz. 1458 oraz z 2009 r. Nr 19, poz. 100 i 101.
- ¹⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 107, poz. 732, Nr 120, poz. 818 i Nr 173, poz. 1218, z 2008 r. Nr 63, poz. 394, Nr 199, poz. 1227, Nr 201, poz. 1237, Nr 216, poz. 1370 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337, Nr 68, poz. 574 i Nr 77, poz. 649.
- ¹⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729 i Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 48, poz. 548, Nr 93, poz. 1027 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 121, poz. 1142, Nr 179, poz. 1750, Nr 199, poz. 1935 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 25, poz. 219, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889 i Nr 243, poz. 2426, z 2005 r. Nr 86, poz. 732, Nr 90, poz. 757, Nr 132, poz. 1109, Nr 163, poz. 1363, Nr 178, poz. 1479 i Nr 180, poz. 1493, z 2006 r. Nr 190, poz. 1409, Nr 218, poz. 1592 i Nr 226, poz. 1648, z 2007 r. Nr 89, poz. 589, Nr 123, poz. 850, Nr 124, poz. 859 i Nr 192, poz. 1378, z 2008 r. Nr 90, poz. 560, Nr 122, poz. 782, Nr 171, poz. 1056, Nr 173, poz. 1080 i Nr 214, poz. 1344 oraz z 2009 r. Nr 62, poz. 504.
- ¹⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, z 2007 r. Nr 176, poz. 1238 oraz z 2008 r. Nr 195, poz. 1199.
- ¹⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 107, poz. 732 i Nr 176, poz. 1238, z 2008 r. Nr 171, poz. 1055 oraz z 2009 r. Nr 63, poz. 519, Nr 92, poz. 753 i Nr 98, poz. 817.
- ¹⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 123, poz. 846 i Nr 176, poz. 1238, z 2008 r. Nr 171, poz. 1057 oraz z 2009 r. Nr 98, poz. 818.
- ²⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, z 2008 r. Nr 66, poz. 402 oraz z 2009 r. Nr 22, poz. 120 i Nr 85, poz. 716.
- ²¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 41, poz. 365, z 2003 r. Nr 229, poz. 2277, z 2004 r. Nr 93, poz. 895 i Nr 173, poz. 1808, z 2005 r. Nr 155, poz. 1298 oraz z 2009 r. Nr 95, poz. 789.
- ²²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 93, poz. 889, Nr 191, poz. 1956 i Nr 243, poz. 2442, z 2005 r. Nr 157, poz. 1316, Nr 178, poz. 1479, Nr 180, poz. 1492 i Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 120, poz. 826, z 2007 r. Nr 75, poz. 492 i Nr 166, poz. 1172, z 2008 r. Nr 214, poz. 1344 oraz z 2009 r. Nr 20, poz. 106 i Nr 62, poz. 504.
- ²³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 64, poz. 593, Nr 116, poz. 1203 i Nr 210, poz. 2135, z 2005 r. Nr 155, poz. 1298, Nr 169, poz. 1420, Nr 175, poz. 1462 i Nr 249, poz. 2104, z 2006 r. Nr 94, poz. 651, z 2008 r. Nr 209, poz. 1316 oraz z 2009 r. Nr 19, poz. 100 i Nr 22, poz. 120.
- ²⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 206, poz. 1288 i Nr 208, poz. 1308 oraz z 2009 r. Nr 26, poz. 157 i Nr 79, poz. 669.
- ²⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 216, poz. 1367, Nr 225, poz. 1486, Nr 227, poz. 1505, Nr 234, poz. 1570 i Nr 237, poz. 1654 oraz z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 22, poz. 120, Nr 26, poz. 157, Nr 38, poz. 299, Nr 92, poz. 753, Nr 97, poz. 800, Nr 98, poz. 817, Nr 111, poz. 918 i Nr 118, poz. 989.
- ²⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 46, poz. 328, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 144, poz. 1043 i Nr 227, poz. 1658, z 2007 r. Nr 80, poz. 542, Nr 120, poz. 818, Nr 176, poz. 1238 i 1240 i Nr 180, poz. 1280, z 2008 r. Nr 70, poz. 416 oraz z 2009 r. Nr 68, poz. 584.
- ²⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 158, poz. 1122 i Nr 218, poz. 1592, z 2007 r. Nr 25, poz. 162, z 2008 r. Nr 171, poz. 1056 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 85, poz. 716 i Nr 105, poz. 880.
- ²⁸⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 102, poz. 1117, z 2003 r. Nr 49, poz. 408 i Nr 229, poz. 2276, z 2005 r. Nr 132, poz. 1108, Nr 183, poz. 1538 i Nr 184, poz. 1539, z 2006 r.

-
- Nr 133, poz. 935 i Nr 208, poz. 1540, z 2008 r. Nr 86, poz. 524, Nr 118, poz. 747, Nr 217, poz. 1381 i Nr 231, poz. 1547 oraz z 2009 r. Nr 13, poz. 69, Nr 42, poz. 341 i Nr 104, poz. 860.
- ²⁹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i Nr 157, poz. 1119, z 2008 r. Nr 171, poz. 1056 oraz z 2009 r. Nr 13, poz. 69, Nr 42, poz. 341, Nr 77, poz. 649 i Nr 78, poz. 659.
- ³⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 83, poz. 561, Nr 85, poz. 571, Nr 115, poz. 789, Nr 165, poz. 1171 i Nr 176, poz. 1242.
- ³¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1996 r. Nr 156, poz. 775, z 1997 r. Nr 106, poz. 673, Nr 115, poz. 741 i Nr 141, poz. 943, z 1998 r. Nr 155, poz. 1014, z 2000 r. Nr 48, poz. 550, z 2001 r. Nr 4, poz. 26, z 2002 r. Nr 25, poz. 253 i Nr 240, poz. 2055, z 2004 r. Nr 99, poz. 1001, Nr 123, poz. 1291 i Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 169, poz. 1417 i Nr 183, poz. 1538 oraz z 2006 r. Nr 107, poz. 721.
- ³²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 195, poz. 1200 oraz z 2009 r. Nr 62, poz. 504 i Nr 97, poz. 801.
- ³³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 64, poz. 448 i Nr 136, poz. 970 oraz z 2007 r. Nr 34, poz. 206 i Nr 171, poz. 1208.

UZASADNIENIE

Wprowadzenie

Zagadnienia dotyczące kultury fizycznej, a w szczególności sportu, w obecnym stanie prawnym są regulowane przede wszystkim przepisami ustawy z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 226, poz. 1675, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym (Dz. U. Nr 155, poz. 1298, z późn. zm.).

Wprowadzenie całkowicie nowej prawnej regulacji sportu w Polsce jest uzasadnione trzema głównymi powodami, które jednocześnie w przesądającym zakresie i stopniu determinują treść i zakres proponowanych rozwiązań.

1. Uwarunkowania konstytucyjne

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej stanowi w art. 68 ust. 5, że „Władze publiczne popierają rozwój kultury fizycznej, zwłaszcza wśród dzieci i młodzieży.”. Przepis ten jest zawarty w części Konstytucji zatytułowanej „Wolności i prawa ekonomiczne, socjalne i kulturalne”. Powołany przepis stanowi jedyną regulację o randze konstytucyjnej związaną z kulturą fizyczną, a zatem – pośrednio – ze sportem. Wynika z tego (jak i z treści samego przepisu), że kultura fizyczna, w tym sport, nie jest domeną państwa, lecz przede wszystkim – wolności obywatelskiej. Kultura fizyczna, w tym sport, niewątpliwie należą do sfery obywatelskich praw kulturalnych. Te zaś, z uwagi na swój szczególny i specyficzny charakter, nie mogą być obciążone nadmierną reglamentacją prawną oraz interwencją organów władzy publicznej (rządowych oraz samorządu terytorialnego). Aktywność kulturalna, w tym sportowa, jest związana immanentnie z osobistym prawem każdego człowieka do aktywności sportowej.

Jednocześnie jednak powołana norma konstytucyjna zawiera zaadresowany do władz publicznych nakaz wspierania kultury fizycznej, ze szczególnym uwzględnieniem kultury fizycznej dzieci i młodzieży. Obowiązek ten wynika z faktu, że sport jest również dobrem publicznym, które państwo powinno wspierać ze względu na jego znaczenie społeczne (zdrowie, promocja kraju, spójność społeczna) i edukacyjne (wychowanie młodzieży przez sport).

Należy jednak wyraźnie odróżnić ową powinność wspierania od ingerowania w kulturę fizyczną. Pierwszy rodzaj aktywności ma charakter jednoznacznie pomocniczy w stosunku do

aktywności w zakresie kultury fizycznej. Organy władzy publicznej mają wspierać sport już istniejący, a opierający się na realizacji przez obywateli swojej wolności w uprawianiu sportu. Na tej podstawie należy sformułować zasadę pomocniczości państwa w wolnej kulturze fizycznej społeczeństwa. Pomocniczość ta powinna przy tym być przestrzegana na poziomie stanowienia i stosowania prawa.

Przepis art. 68 ust. 5 Konstytucji pozwala zatem sformułować dwie główne zasady w zakresie reglamentacji prawnej kultury fizycznej, w tym sportu: podstawową zasadę wolności uprawiania i organizowania kultury fizycznej oraz uzupełniającą ją zasadę pomocniczości państwa we wskazanym zakresie.

Tymczasem analiza obecnie obowiązujących ustaw dotyczących kultury fizycznej pozwala stwierdzić, że realizują one wskazane zasady w sposób nieodpowiedni. Ustawy te cechuje – charakterystyczny dla minionego ustroju – szeroki i pogłębiony zakres regulacji. W istocie ustawy te stanowią swoiste instrukcje organizowania i uprawiania kultury fizycznej, w tym sportu, przez obywateli. Powinny one więc być zastąpione nową ustawą opartą na całkowicie odmiennych założeniach konstytucyjno-aksjologicznych.

2. Uwarunkowania prawne

Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym rozpoczęła reformę prawa sportowego przez udoskonalenie i rozwinięcie rozwiązań z ustawy z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej. Jednakże reforma ta, potrzebna dla nowoczesnego państwa i społeczeństwa, nie została zakończona, chociażby z uwagi na obowiązujący obecnie dualizm ustawowy i szereg instytucji, które stanowią w istocie kompromis pomiędzy regulacjami starymi i nowymi. Uznać należy, że polski sport potrzebuje dokończenia wskazanej reformy.

Równoległe istnienie dwóch ustaw regulujących sferę kultury fizycznej powoduje znaczne problemy interpretacyjne i utrudnia prawidłowe stosowanie obowiązujących przepisów. Ustawy te nie są także w pełni spójne. Ponadto każda z tych ustaw zawiera liczne unormowania, w szczególności pojęcia i instytucje, które w praktyce przysparzają istotnych trudności interpretacyjnych. Obecnie główną negatywną cechą prawa sportowego w Polsce jest jego „przeciążenie” normami rangi ustawowej. Dodać do tego należy fakt, że niektóre rozwiązania zawarte w obecnie obowiązujących ustawach nie sprawdziły się w praktyce. W rezultacie stosowanie tych ustaw jest utrudnione z powodów niezwiązanych ze specyfiką organizowania i uprawiania kultury fizycznej. Dotyczy to choćby spraw wspierania sportu przez jednostki samorządu terytorialnego, jak również nadmiernych i bez szczególnego

uzasadnienia regulacji dotyczących tzw. sportów niebezpiecznych. W konsekwencji sprawy dotyczące finansowego wspierania sportu kwalifikowanego przez jednostki samorządu terytorialnego stały się podstawą sporów interpretacyjnych, niejednokrotnie kończących się orzeczeniami sądów administracyjnych.

Jednocześnie ustawy te zawierają regulacje wręcz hamujące organizacyjny i finansowy rozwój kultury fizycznej.

Na koniec należałoby wskazać, że rozwój teorii kultury fizycznej, w tym sportu, oraz nowe doświadczenia innych państw, przynoszą nowoczesne propozycje w zakresie reglamentacji sportu. Ich charakter i skala wymaga nowej ustawy.

3. Uwarunkowania praktyczno-społeczne

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że znaczna część aktywności w zakresie kultury fizycznej, w tym sportu, odbywa się poza sferą regulacji prawnych. Również w ramach organizacji podlegających reżimowi obowiązujących ww. ustaw (polskich związków sportowych) należy odnotować zjawisko istotnej sfery regulacji o charakterze autonomicznym, co wynika bezpośrednio z faktu, że działają one w formie stowarzyszeń, a więc jednostek samorządnych, które samodzielnie określają swoje cele i programy działania (art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach, Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 855, z późn. zm.). W tym kontekście obowiązujące ustawy niejako ingerują w aktywność sportową obywateli oraz polskich związków sportowych w obszarach, gdzie reglamentacja ta jest niepożądana z punktu widzenia interesu państwa. Ingerencja ta sprowadza się do ustanawiania norm prawnych tam gdzie są one zbędne, a nawet niekorzystne dla rozwoju kultury fizycznej. Wynika z tego potrzeba ograniczenia reglamentacji prawnej sportu do niezbędnego minimum.

Należy ponadto zauważyć, że powszechnym społecznym oczekiwaniem jest, aby państwo zajmowało się sportem tylko wtedy, gdy ma on wyraźny wymiar „państwowy”. To zaś jest związane głównie z występowaniem reprezentantów Polski na arenie międzynarodowej, przede wszystkim na Igrzyskach Olimpijskich, Paraolimpijskich oraz mistrzostwach świata i Europy. Odczuciu temu towarzyszy jednocześnie przekonanie, że państwo nie powinno ingerować w organizowanie sportu w innych sferach, lecz stwarzać korzystne dla obywateli organizacyjno-finansowe warunki do jego uprawiania.

Kultura fizyczna Polaków stanowi już część kultury fizycznej społeczeństw Unii Europejskiej. Powstaje więc konieczność dostosowania rodzimych ram prawnych w tym zakresie do standardów europejskich.

Powyższe okoliczności uzasadniają konieczność stworzenia całkowicie nowego aktu normatywnego, skupiającego w ramach jednej, całościowej regulacji problematykę dotyczącą sportu, będącego częścią szeroko pojętej kultury fizycznej, przy założeniu, że akt ten będzie zawierał jedynie podstawowe regulacje ograniczone do niezbędnego minimum. Z faktu tego wynika specyfika niniejszego uzasadnienia, które w znacznej mierze stanowi w istocie uzasadnienie dla rezygnacji z dotychczasowego ustawowego określania albo ograniczania organizowania i uprawiania sportu, i jednocześnie – uzasadnienie dla projektowanych przepisów.

Mając na uwadze powyższe założenia, należy podnieść, że wychowanie fizyczne, z uwagi na swój charakter związany przede wszystkim ze specyficznymi instytucjonalnymi zasadami jego organizowania i uczestniczenia, powinno być unormowane w ustawach bezpośrednio regulujących funkcjonowanie określonych instytucji. Zagadnienia te, uregulowane obecnie w art. 19 ustawy o kulturze fizycznej, będą przedmiotem regulacji ustawy o systemie oświaty, ustawy o Policji, ustawy o Straży Granicznej, ustawy o Państwowej Straży Pożarnej oraz ustawy o Biurze Ochrony Rządu. Jednocześnie zrezygnowano z regulacji zawartej w art. 20 ustawy o kulturze fizycznej z tego względu, że możliwość tworzenia szkół sportowych i mistrzostwa sportowego jest już uregulowana w art. 5 ust. 5a ustawy o systemie oświaty. Ponadto nie wydaje się uzasadnione utrzymywanie regulacji, która upoważniałaby ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania do dopuszczania do użytku szkolnego programów szkolenia w określonym sporcie w sytuacji, gdy odstąpiono od zasady dopuszczania przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania do użytku szkolnego programów nauczania.

Ograniczenie reglamentacji prawnej sportu do niezbędnego minimum nie oznacza, że poza regulacją prawną pozostanie aktywność fizyczna osób niepełnosprawnych. Przeciwnie, projekt ustawy deklaruje dostęp do takiej aktywności dla wszystkich i na równych zasadach, rezygnując z dotychczasowego podziału na sport osób „zdrowych” oraz „niepełnosprawnych”. Sportowcy niepełnosprawni będą objęci tą samą regulacją co pozostali sportowcy i będą uczestniczyć we współzawodnictwie sportowym na tych samych zasadach i w ramach tego samego systemu.

Rezygnuje się także z regulacji zawartych obecnie w art. 18a – 18e ustawy o kulturze

fizycznej, które dotyczą tworzenia i funkcjonowania rad sportu. Za słuszne należy uznać podejście, w którym tworzenie określonych struktur o charakterze opiniodawczo-doradczym zostanie pozostawione do swobodnego uznania zainteresowanych podmiotów.

Przedmiotem projektowanej ustawy powinien być tylko sport, jako najbardziej istotny element kultury fizycznej. W konsekwencji przedmiotem nowej ustawy będzie prawna reglamentacja sportu, w szczególności w zakresie jego uprawiania i organizowania w ramach polskiego związku sportowego.

Za punkt wyjścia przyjmuje się definicję sportu ustaloną przez Radę Europy i używaną przez Komisję Europejską w formułowaniu polityki Unii Europejskiej w tym obszarze w Białej Księdze Sportu, zgodnie z którą „Sport oznacza wszelkie formy aktywności fizycznej, które przez uczestnictwo doraźne lub zorganizowane, wpływają na wypracowanie lub poprawienie kondycji fizycznej i psychicznej, rozwój stosunków społecznych lub osiągnięcie wyników sportowych na wszelkich poziomach”.

W projekcie ustawy używa się pojęcia „sport” w dwóch znaczeniach, szerszym i węższym. Z jednej strony sport (sensu largo) odnosi się do definicji wskazanej wyżej. I w takim znaczeniu używa się tego pojęcia w art. 2 ust. 1 projektu ustawy. Z drugiej strony (sensu stricto) sport jest związany z jego konkretnym przejawem (dyscypliną sportową w rozumieniu obecnych przepisów). I w takim znaczeniu używa się tego pojęcia w odniesieniu do polskiego związku sportowego. Odstępuje się od używania sformułowania „dyscyplina sportowa”, jako pojęcia niedookreślonego, przyjmując, że konwencjonalne reguły znaczeniowe dla określonego sportu są wystarczające dla prawidłowego funkcjonowania projektowanej ustawy. Doprowadzi to do unifikacji pojęciowej w tym zakresie z nomenklaturą stosowaną w ramach międzynarodowego ruchu olimpijskiego, w którym pojęcie „sport” stosuje się w celu oznaczenia określonej aktywności organizowanej lub prowadzonej przez właściwą międzynarodową organizację sportową.

Jednocześnie odstępuje się od podziału sportu na „profesjonalny” i „amatorski” oraz „zorganizowany”, „kwalifikowany”, czy też „indywidualny”. Są to bowiem pojęcia nie tylko trudne do teoretycznego zdefiniowania, lecz również nie w pełni adekwatne do rzeczywistości „sportowej”. Dotychczasowa praktyka wykazała, że pojęcie „sport kwalifikowany” jest wielokrotnie utożsamiane ze „sportem profesjonalnym”. Ukształtowana praktyka orzecznicza w istocie spowodowała znaczne trudności w możliwości finansowego wspierania sportu przez jednostki samorządu terytorialnego. Przyjęto bowiem rozumowanie, że „sport kwalifikowany” nie może być utożsamiany z realizowaniem przez jednostki samorządu

terytorialnego zadań własnych związanych z zaspokajaniem zbiorowych potrzeb wspólnoty lokalnej (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 19 lipca 2006 r., sygn. akt I SA/GI 927/06 oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 19 czerwca 2006 r., sygn. akt I SA/Rz 400/06).

W projekcie ustawy odstąpiono również od zdefiniowania pojęć „kultura fizyczna”, „współzawodnictwo sportowe”, czy też „klub sportowy”, „kadra narodowa” albo „zawodnik”.

Dotychczasowe definicje nie zawsze prawidłowo i kompleksowo opisywały rzeczywistość. Ponadto pojęcia te są powszechnie zrozumiałe, a jednocześnie trudno dostrzec potrzebę przyznania im innego, specjalnego znaczenia z perspektywy projektowanej ustawy. Pozostawienie ww. kluczowych dla sportu pojęć bez ustawowych definicji spowoduje, że regulacja będzie bardziej elastyczna, a z perspektywy przeciętnego obywatela bardziej czytelna i naturalna.

Naczelnym celem niniejszego projektu było przyjęcie jedynie regulacji niezbędnych do zapewnienia prawidłowego rozwoju sportu, a także służących zapewnieniu właściwych ram organizacyjnych tej sfery działalności człowieka. Innymi słowy celem ustawy jest regulacja prawna wyłącznie tych aspektów uprawiania sportu, które bezspornie i jednoznacznie wymagają dla prawidłowego funkcjonowania interwencji prawnej państwa. Projekt ustawy nie zawiera regulacji takich sfer aktywności sportowej, które mogą być realizowane w oparciu o obowiązujące obecnie przepisy.

Część szczegółowa

I. Określając w art. 1 projektu ustawy jej zakres przedmiotowy przyjęto, że szereg spraw nie wymaga tworzenia przepisów prawa powszechnie obowiązującego, a pożądany stan rzeczy może zostać osiągnięty regulacjami wewnętrznymi jednostek organizacyjnych działających w sferze sportu. Projekt ustawy o sporcie nie określa reguł uprawiania sportu, a jedynie tryb postępowania, dzięki któremu zapewniona będzie ochrona ww. reguł.

Przechodząc do omówienia szczegółowych rozwiązań zawartych w projektowanej ustawie należy w pierwszym rzędzie zwrócić uwagę na podstawowe założenia, które legły u podstaw tworzenia nowej regulacji w obszarze sportu.

1. Państwo nie powinno w zasadzie ingerować w sport, gdy nie ma on charakteru uprawiania lub uczestniczenia we współzawodnictwie organizowanym przez polskie związki sportowe lub z ich upoważnienia przez inne podmioty.

2. Uprawianie sportu poza systemem współzawodnictwa sportowego organizowanego przez polskie związki sportowe jest wolne i nie podlega reglamentacji prawnej.
3. Zasady uprawiania sportu określają właściwe polskie związki sportowe, uwzględniając zasady międzynarodowych federacji sportowych. To na polskich związkach sportowych spoczywa zadanie ustanawiania norm w danym sporcie w zakresie przypisanym im projektowaną ustawą.
4. Uznaje się podstawową zasadę europejskiego modelu sportu, zgodnie z którą w państwie działa jedna narodowa federacja w danym sporcie. Polski związek sportowy posiada więc w tym zakresie wyłączne kompetencje. Wyznacza on samodzielnie sportowe i organizacyjne reguły w danym sporcie oraz zapewnia ich przestrzeganie przez prowadzenie i nadzór nad współzawodnictwem sportowym.

Istotną z punktu widzenia projektowanej ustawy definicję sportu zawiera art. 2 ust. 1 projektu. W rozumieniu projektu ustawy sportem są wszelkie formy aktywności fizycznej, które przez uczestnictwo doraźne lub zorganizowane, wpływają na wypracowanie lub poprawienie kondycji fizycznej i psychicznej, rozwój stosunków społecznych lub osiągnięcie wyników sportowych na wszelkich poziomach. Taka definicja jest potrzebna z uwagi na zadania władz publicznych, w tym jednostek samorządu terytorialnego, które mogą wspierać kulturę fizyczną jako całość.

Definicja ta pozwala jednocześnie zrezygnować z dystynkcji pojęciowej, w wyniku której pojęcia „sport” oraz „kultura fizyczna” – także w odniesieniu do określenia zakresu zadań właściwego w tym względzie ministra – traktowane są obecnie rozłącznie.

Zgodnie z art. 2 ust. 2 projektu ustawy sport wraz z wychowaniem fizycznym i rehabilitacją ruchową składają się na kulturę fizyczną.

Pojęcie rekreacji ruchowej wyodrębniane dotychczas w ustawie o kulturze fizycznej zawiera się w szerokiej definicji sportu przyjętej w projekcie ustawy o sporcie.

Porządkuje się w ten sposób terminologię w zakresie kultury fizycznej, odnosząc ją do rzeczywistych znaczeń pojęciowych.

II. Rozdział 2 projektu ustawy zawiera uregulowania podstawowych zagadnień dotyczących klubów sportowych i związków sportowych, jako podmiotów najczęściej występujących w sferze kultury fizycznej.

Przepis art. 3 stanowi, że działalność sportowa może być prowadzona w szczególności w formie klubu sportowego. Jednocześnie wskazano, że klub sportowy działa jako osoba prawna utworzona na podstawie ustawy lub odrębnych przepisów.

Projekt ustawy nie wprowadza ograniczeń co do formy prawnej klubu sportowego, osoby zainteresowane same powinny decydować o formie klubu zgodnie z ich określonymi potrzebami i możliwościami. Kluby sportowe mogą zatem działać m.in. w formie spółek kapitałowych, tj. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub spółki akcyjnej. W praktyce najczęstszą formą prawną klubów sportowych jest stowarzyszenie. Proponuje się przy tym utrzymać rozwiązania dotyczące uczniowskich klubów sportowych oraz uproszczoną formę rejestracji takich klubów oraz innych niż uczniowskie klubów sportowych działających w formie stowarzyszenia, których statuty nie przewidują prowadzenia działalności gospodarczej (art. 4 projektu).

Pozostawione zostaje rozwiązanie, zawarte obecnie w art. 34 ustawy o sporcie kwalifikowanym, zgodnie z którym klub może ustanawiać i finansować okresowe stypendia dla zawodników (art. 5 projektu).

W projekcie ustawy częściowo utrzymane zostają regulacje zawarte w art. 8 ustawy o kulturze fizycznej. Przewiduje się, że kluby sportowe, w liczbie co najmniej 3, mogą tworzyć związki sportowe. Związki sportowe będą działać w formie stowarzyszenia lub związku stowarzyszeń (art. 6 projektu). Podmioty o tej formie organizacyjno-prawnej działają z powodzeniem w sferze kultury fizycznej. Należy również wyjaśnić, że do kategorii związków sportowych, w rozumieniu projektu ustawy, zalicza się m.in. funkcjonujące obecnie wojewódzkie czy okręgowe związki sportowe.

III. Specjalnej reglamentacji powinien podlegać sport uprawiany i organizowany w ramach polskich związków sportowych, ze względu na szczególną rolę polskiego związku sportowego jako swoistego regulatora i gwaranta odpowiedniego zorganizowania określonego sportu w skali ogólnokrajowej.

Mając na uwadze szczególną rolę polskich związków sportowych, projekt ustawy utrzymuje nadrzędną pozycję tych podmiotów w strukturze organizacyjnej sportu. W art. 7 ust. 1 projektu wskazuje się, że polski związek sportowy może być utworzony w celu organizowania i prowadzenia współzawodnictwa w danym sporcie.

Utrzymana została również obecnie obowiązująca zasada, zgodnie z którą polski związek sportowy może być utworzony przez związek sportowy po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw kultury fizycznej (art. 7 ust. 2 projektu). Z uwagi na to, że polski związek sportowy jest szczególną formą związku sportowego, który działa w formie stowarzyszenia lub związku stowarzyszeń, do polskiego związku sportowego będą odnosiły się przepisy ustawy – Prawo o stowarzyszeniach.

Przyjęto, że obecne rozwiązania w tym zakresie są prawidłowe.

Przyjmuje się, że członkiem polskiego związku sportowego może być klub sportowy, związek sportowy oraz inna osoba prawna, której statut, umowa albo akt założycielski przewiduje prowadzenie działalności w danym sporcie. Klub sportowy będący członkiem polskiego związku sportowego uczestniczy jednocześnie we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez ten związek (art. 8 projektu).

Przyznanie polskiemu związkowi sportowemu wiodącej roli w zakresie organizowania określonego sportu, a zatem władcze wpływające na sferę praw i obowiązków uczestników współzawodnictwa sportowego, musi być powiązane z zapewnieniem odpowiednich instrumentów ustrojowych, które urzeczywistniać mają zasady transparentności i dobrego zarządzania w organizacjach sportowych. W związku z tym w art. 9 projektu ustawy przewidziano minimalne wymogi, których realizacja ma być zagwarantowana w postanowieniach statutu polskiego związku sportowego. Są nimi m.in.: kadencyjność władz, ograniczenia w pełnieniu funkcji prezesa zarządu związku, obowiązek corocznego rozpatrywania przez walne zgromadzenie członków albo delegatów sporządzonego przez zarząd sprawozdania z działalności zarządu oraz sprawozdania finansowego, ocenionego przez biegłego rewidenta.

I tak zgodnie z art. 9 pkt 1 projektu ustawy liczba członków zarządu polskiego związku sportowego nie powinna przekraczać 12 osób. Realizacja tego przepisu ma na celu uczynienie z zarządów polskich związków sportowych sprawnych organów wykonawczych o rzeczywistym menedżerskim charakterze. Obecnie zarządy polskich związków sportowych nierzadko liczą od kilkunastu nawet do kilkudziesięciu osób, głównie delegatów „terenowych”, którzy nie są zaangażowani w bieżącą działalność związków i faktycznie nimi nie zarządzają. Wpływa to negatywnie na jakość zarządzania, a także transparentność i odpowiedzialność za podejmowane decyzje. Jednocześnie przyjęto, że polskie związki sportowe są obowiązane do stosowania tego wymogu, od kadencji następującej po kadencji władz związku wybranych przed dniem wejścia w życie ustawy (art. 83 ust. 3 projektu).

Równocześnie ograniczono długość kadencji zarządu polskiego związku sportowego do maksymalnie czterech lat oraz okres, przez który prezes zarządu polskiego związku sportowego może pełnić swoją funkcję do maksymalnie dwóch kolejnych kadencji (art. 9 pkt 2 i 5). Wymogi te mają zapewnić dostęp nowych kadr oraz zmienną reprezentację środowiska sportowego w najwyższych władzach zarządzających polskim sportem.

Prawidłowość funkcjonowania władz polskich związków sportowych zapewnić mają rozszerzona zasada incompatibilitas (tj. nielączenia stanowisk) oraz zakaz łączenia mandatu we władzach związku z prowadzeniem działalności gospodarczej związanej bezpośrednio z realizacją przez ten związek jego zadań statutowych (art. 9 pkt 6 i 7). Uzasadnienie dla pierwszego z ograniczeń jest oczywiste – zakaz łączenia kilku funkcji zapewnia przejrzysty podział kompetencji i odpowiedzialności oraz zabezpiecza przed budowaniem scentralizowanej i niekontrolowanej wewnętrznie władzy w ramach związku. Zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej bezpośrednio z realizacją przez związek jego zadań statutowych oraz prowadzenia działalności na poziomie klubu w tym samym sporcie jest podyktowany troską o to, aby władza w polskim związku sportowym nie podlegała naciskom czy też wpływom zewnętrznym.

Przejrzystości zarządzania polskim związkiem sportowym ma służyć obowiązek corocznego sporządzania sprawozdania finansowego przez zarząd, co umożliwi kontrolę gospodarki finansowej nie tylko organowi nadzorcemu, ale również każdemu z zainteresowanych podmiotów (art. 9 pkt 3 projektu).

W art. 10 określono, że osoba fizyczna lub prawna będąca członkiem lub posiadająca udziały albo akcje w klubie sportowym będącym członkiem polskiego związku sportowego, nie może być członkiem lub posiadać udziałów albo akcji lub być członkiem organów lub władz innego klubu sportowego uczestniczącego we współzawodnictwie sportowym w tym samym sporcie.

Przesłanki powyższych regulacji wynikają także z potrzeby wprowadzenia zasad dobrego rządzenia (good governance) do statutów polskich związków sportowych, na wzór funkcjonujących w gospodarce standardów ładu korporacyjnego (corporate governance).

Projekt ustawy w art. 11 przewiduje, że wniosek o wyrażenie zgody na utworzenie polskiego związku sportowego składa się do ministra właściwego do spraw kultury fizycznej. Zasady i tryb uzyskiwania zgody na utworzenie polskiego związku sportowego są przy tym podobne jak w dotychczasowej ustawie o sporcie kwalifikowanym z tą zasadniczą zmianą, że

wnioskodawcy są obowiązani przedłożyć zaświadczenie o przynależności do międzynarodowej federacji sportowej w sporcie olimpijskim lub paraolimpijskim, lub innej uznanej przez Międzynarodowy Komitet Olimpijski (MKOl). Rozwiązanie to zmierza do konsolidacji polskiego sportu oraz daje rękojmię zachowania przez polskie związki sportowe odpowiednich standardów etyczno-prawnych, jako że uznanie przez MKOl uwarunkowane jest przestrzeganiem postanowień Karty Olimpijskiej, Światowego Kodeksu Antydopingowego oraz globalnym charakterem danego sportu.

W art. 7 projektu ustawy przesądzono również, że wniosek o wyrażenie zgody na utworzenie polskiego związku sportowego może złożyć wyłącznie związek sportowy w rozumieniu ustawy o sporcie.

W projekcie utrzymana została zasada, zgodnie z którą za zgodą ministra właściwego do spraw kultury fizycznej polski związek sportowy może prowadzić działalność w więcej niż jednym sporcie (art. 11 ust. 4 projektu). Dotyczy to teoretycznie każdego polskiego związku sportowego, ponieważ nie można wykluczyć w wyjątkowych przypadkach takiej potrzeby. Jednakże przepis ten odnosi się przede wszystkim do polskich związków sportowych zrzeszających osoby niepełnosprawne.

Ponadto minister właściwy do spraw kultury fizycznej będzie prowadzić wykaz polskich związków sportowych, który będzie podlegał ogłoszeniu na stronie internetowej urzędu obsługującego ministra.

W projekcie ustawy przesądzono, że zgoda i odmowa udzielenia zgody na utworzenie polskiego związku sportowego następuje w drodze decyzji (art. 11 ust. 7 projektu).

Polscy związki sportowe podlega wpisowi do Krajowego Rejestru Sądowego, z chwilą zaś wpisu uzyskuje on osobowość prawną (art. 12 projektu).

Szczególne role polskiego związku sportowego powoduje, że otrzymuje on swoisty monopol w zakresie określonych sfer aktywności wskazanych w art. 13. Te niewątpliwie daleko idące uprawnienia, wynikające wprost z ustawy, stanowią legitymację dla nadzoru nad tym związkiem przez organ państwa, tj. ministra właściwego do spraw kultury fizycznej. Należy przy tym podkreślić, że wskazane uprawnienia mają nie tylko charakter organizacyjno-prawny, lecz również finansowy, co wynika chociażby z możliwości odpłatnego przekazania przez związek swoich ustawowych zadań na rzecz innego podmiotu (art. 15 projektu).

Wyłączne uprawnienia przyznane polskiemu związkowi sportowemu są ściśle

związane z autonomią tego związku w zakresie ustanawiania i egzekwowania norm sportowych, porządkowych, organizacyjnych i dyscyplinarnych w danym sporcie (art. 13 pkt 2 projektu), co wynika z uznania, że organizowanie i uprawianie sportu jest wolne, również w ramach funkcjonowania polskiego związku sportowego. Powyższe uprawnienia dotyczyć będą także spraw uzyskiwania licencji, które w chwili obecnej są uregulowane w ustawie o sporcie kwalifikowanym. Również w tym przypadku przyjęto, że jest to sfera wyłącznych uprawnień polskiego związku sportowego.

Wyłączne uprawnienia dla polskiego związku sportowego, w zakresie wskazanym w art. 13 projektu, ograniczają swobodę obywateli w zakresie organizowania lub uprawiania danego sportu. Ograniczenia te jednak nie występują w sporcie, w którym nie działa polski związek sportowy. W tym zakresie każdy może np. organizować zawody o tytuł mistrza Polski.

W sposób odmienny od obecnego uregulowano więc uprawnienia polskiego związku sportowego. Zrezygnowano z nakładania na polski związek sportowy określonych, enumeratywnie wymienionych zadań (dotychczasowy art. 12 ustawy o sporcie kwalifikowanym). Biorąc pod uwagę różnorodność i odmienną specyfikę poszczególnych sportów oraz ich specyfikę wynikającą z unormowań organizacji międzynarodowych, jest niemożliwe nałożenie na różne polskie związki sportowe tych samych obowiązków.

Przyznanie polskiemu związkowi sportowemu wyłącznych uprawnień w sprawach wskazanych w art. 13 projektu pozwoli na uniknięcie wątpliwości co do właściwości danej organizacji w obszarze określonego sportu, który jest organizowany przez polski związek sportowy.

W art. 13 ust. 2 projektu przewidziano także uprawnienie dla polskiego związku sportowego do używania w stroju reprezentacji kraju wizerunku orła ustalonego dla godła na podstawie przepisów o godle, barwach i hymnie Rzeczypospolitej Polskiej oraz o pieczęciach państwowych.

Polski związek sportowy może realizować inne zakresy działalności niż wskazane w art. 13 projektu. Jednakże tylko w zakresie wskazanym w tym przepisie związek taki posiada ustawową wyłączność. Należy przy tym podkreślić, że wyłączność ta dotyczy jedynie określonego sportu. Z drugiej strony sport ten można organizować i uprawiać również poza polskim związkiem sportowym, w jakikolwiek sposób zgodny z prawem, jednakże swobodna działalność obywateli w tym zakresie nie może dotyczyć sfer aktywności wskazanych

w art. 13 projektu. Uznano, że katalog spraw wymienionych w art. 13 i przekazanych do wyłącznych uprawnień polskiego związku sportowego jest nierozzerwalnie związany z istotą współzawodnictwa sportowego i gwarantuje zapewnienie jego prawidłowego przebiegu.

Projekt ustawy utrzymuje ponadto uprawnienie polskiego związku sportowego do wyłącznego dysponowania wizerunkiem członka kadry narodowej w stroju reprezentacji (art. 14 projektu).

W zakresie tworzenia i funkcjonowania lig zawodowych (art. 15 projektu) w zasadzie utrzymuje się rozwiązania przewidziane w ustawie o sporcie kwalifikowanym. W lidze zawodowej będą mogły występować wyłącznie kluby działające jako spółki akcyjne. Nie przewiduje się zatem rozwiązania, które umożliwiło udział w lidze zawodowej klubu działającego w formie stowarzyszenia po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw kultury fizycznej. Obecnie jest to rozwiązanie, które w istocie wypacza zawodowy i profesjonalny charakter zarządzania ligą zawodową.

W sytuacji gdy zostanie zorganizowana liga zawodowa kluby sportowe niebędące spółkami akcyjnymi, chcąc uczestniczyć w lidze zawodowej, będą musiały przekształcić się w spółkę akcyjną. Tak jak dotychczas zasady funkcjonowania ligi zawodowej będą ustalane w umowie zawartej między polskim związkiem sportowym, a spółką zarządzającą ligą zawodową, natomiast umowa ta powinna zawierać w szczególności postanowienia gwarantujące realizację praw polskiego związku sportowego określonych w art. 13 projektu oraz jego udział w przychodach związanych z zarządzaniem ligą zawodową.

Projektowana ustawa nie zawiera uregulowania wyłączającego możliwość równoległego uczestniczenia w sporcie organizowanym przez polski związek sportowy oraz w tym samym sporcie organizowanym i uprawianym poza polskim związkiem sportowym. Jest to rozwiązanie odmienne od przewidzianego w art. 4 ust. 4 ustawy o sporcie kwalifikowanym. Takie ograniczenie w ustawie nie znajduje racjonalnego uzasadnienia, natomiast może być wprowadzone przepisami wewnętrznymi polskich związków sportowych.

IV. Projekt ustawy o sporcie nie przewiduje istotnych zmian w odniesieniu do modelu nadzoru, którym jest objęta działalność polskich związków sportowych. Nadal nadzór ten będzie spoczywał w rękach ministra właściwego do spraw kultury fizycznej. W większej części nie ulega również zmianie zakres i środki tego nadzoru. Nowym rozwiązaniem jest przewidziane w art. 16 ust. 3 pkt 1 projektu uprawnienie ministra właściwego do spraw

kultury fizycznej do żądania udostępnienia wszelkich dokumentów oraz udzielania pisemnych wyjaśnień dotyczących działalności polskiego związku sportowego, a nie jak dotychczas wyłącznie żądania dostarczenia przez władze polskiego związku sportowego, w wyznaczonym terminie, odpisów uchwał zebrania członków lub delegatów (art. 18 ust. 2 pkt 1 ustawy o sporcie kwalifikowanym).

Przepisy ustawy przewidywać będą ponadto sposób i tryb przeprowadzania kontroli w polskich związkach sportowych (art. 17 – 20 projektu).

Minister właściwy do spraw kultury fizycznej w dalszym ciągu będzie zatwierdzać statut polskiego związku sportowego oraz jego zmiany (art. 21 projektu). Zatwierdzenie oraz odmowa zatwierdzenia będzie się odbywało w drodze decyzji administracyjnej. Nowym rozwiązaniem jest zobowiązanie władz polskiego związku sportowego do przedkładania ministrowi zmian w statucie niezwłocznie po ich uchwaleniu. Ma to zapobiec powtarzającym się sytuacjom, w których polskie związki sportowe funkcjonują w oparciu o przestarzałe regulacje, a zmiany w statutach przedkładają niejednokrotnie po kilku miesiącach od ich uchwalenia (art. 21 ust. 1 projektu).

Minister właściwy do spraw kultury fizycznej będzie nadal uprawniony do weryfikacji działalności związku (w szerokim tego słowa znaczeniu) i interwencji w przypadku niezgodności jego działań zarówno z przepisami prawa, jak i z postanowieniami statutu. Zrezygnowano z istniejącego obecnie rozwiązania, zgodnie z którym środki nadzoru mogą być stosowane również w przypadku stwierdzenia naruszenia postanowień regulaminów wewnętrznych (art. 18 ust. 3 ustawy o sporcie kwalifikowanym). Projekt ustawy przewiduje, że w sprawach naruszeń regulaminowych, podmiot którego naruszenie dotyczy, będzie mógł wnieść skargę do Trybunału Arbitrażowego do Spraw Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim (art. 30 ust. 1 i 2 projektu).

Katalog kompetencji organu nadzorującego, w przypadku gdy działalność polskiego związku sportowego jest niezgodna z prawem lub postanowieniami statutu, określa w sposób wyczerpujący art. 22 ust. 1 projektowanej ustawy. W porównaniu do istniejących obecnie rozwiązań przyjęto, że minister właściwy do spraw kultury fizycznej, w zależności od stopnia stwierdzonych nieprawidłowości, będzie miał uprawnienie do:

- 1) udzielenia władzom polskiego związku sportowego upomnienia i zażądania od nich podjęcia działań mających na celu zapewnienie stanu zgodnego z prawem,

- 2) zawieszenia wykonania decyzji władzy polskiego związku sportowego i wezwania go do jej zmiany lub uchylecia w określonym terminie,
- 3) uchylecia decyzji władz polskiego związku sportowego, o której mowa w pkt 2, w przypadku niespełnienia przez związek żądania jej zmiany lub uchylecia,
- 4) skierowania do Trybunału Arbitrażowego do Spraw Sportu wniosku o zawieszenie w czynnościach poszczególnych członków władz polskiego związku sportowego lub o zawieszenie władz polskiego związku sportowego,
- 5) cofnięcia zgody na utworzenie polskiego związku sportowego.

W odniesieniu do obecnej regulacji, zawartej w art. 23 ustawy o sporcie kwalifikowanym, przepisy dotyczące środków nadzoru zostały doprecyzowane i uzupełnione o mechanizmy skutecznie wpływające na przywrócenie stanu zgodnego z prawem. Ponadto w projekcie ustawy przesądza się o formie rozstrzygnięć ministra w tym zakresie, uznając że czynności, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1 – 3 i 5, minister właściwy do spraw kultury fizycznej dokonuje w drodze decyzji administracyjnej.

Cofnięcie zgody na utworzenie polskiego związku sportowego stanowi podstawę do wykreślenia polskiego związku sportowego z Krajowego Rejestru Sądowego.

V. Projektowana ustawa, ustalając ramy dla narodowego ruchu olimpijskiego i paraolimpijskiego, umacnia rolę Polskiego Komitetu Olimpijskiego i Polskiego Komitetu Paraolimpijskiego odpowiednio w sporcie olimpijskim i paraolimpijskim. Ważną i akcentowaną rolą tych podmiotów będzie stworzenie pewnego rodzaju pomostu między polskimi związkami sportowymi, a organami władzy publicznej. Polski Komitet Olimpijski i Polski Komitet Paraolimpijski będą bowiem współpracowały z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej w zakresie opracowania i realizacji strategii rozwoju sportu, natomiast organy administracji rządowej będą miały obowiązek przedstawiania Polskiemu Komitetowi Olimpijskiemu i Polskiemu Komitetowi Paraolimpijskiemu do zaopiniowania projekty aktów prawnych w przedmiotowym zakresie.

Polski Komitet Olimpijski i Polski Komitet Paraolimpijski będą ustalać składy reprezentacji odpowiednio olimpijskiej i paraolimpijskiej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej. Wprowadzenie tego wymogu wynika z faktu, że szkolenie zawodników, którzy następnie znajdą się w składzie reprezentacji, jest finansowane

ze środków publicznych w ramach umów zawieranych przez polskie związki sportowe z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej.

Polski Komitet Olimpijski oraz Polski Komitet Paraolimpijski są odpowiedzialne m.in. za prowadzenie odpowiednio reprezentacji olimpijskiej i paraolimpijskiej kraju. Zadanie to sprowadza się do zorganizowania i finansowania takiej reprezentacji oraz zapewnienia jej udziału w odpowiednich olimpiadach. W tym zakresie projekt ustawy nie różni się od obecnie istniejących uregulowań zawartych zarówno w ustawie o sporcie kwalifikowanym, jak i ustawie o kulturze fizycznej.

VI. Utrzymane zostają rozwiązania dotyczące możliwości ustanawiania przez polskie związki sportowe stałych sądów polubownych (art. 26 i 27 projektu).

Przy Polskim Komitecie Olimpijskim, tak jak obecnie, będzie działał Trybunał Arbitrażowy do Spraw Sportu. Jego kompetencje zostały określone w rozdziale 6 projektu. Unormowania ustrojowe dotyczące Trybunału będą nieco odmienne od obecnie obowiązujących. Projekt ustawy w art. 28 ust. 4 wprowadza warunki, jakie musi spełnić kandydat aby zostać arbitrem.

Zarząd Polskiego Komitetu Olimpijskiego będzie nadawać Trybunałowi statut, określający jego szczegółową organizację i tryb postępowania przed Trybunałem.

Projekt w sposób nieco odmienny od obecnych przepisów określa właściwość Trybunału. W art. 30 ust. 1 projektu wskazano, że przedmiotem skargi do Trybunału są prawomocne orzeczenia dyscyplinarne lub regulaminowe polskich związków sportowych, a więc takie, w odniesieniu do których wyczerpany został wewnętrzny tryb postępowania. Obecnie, zgodnie z art. 43 ustawy o sporcie kwalifikowanym, nie jest wymagana prawomocność orzeczeń dyscyplinarnych lub regulaminowych polskich związków sportowych, jako warunek wniesienia skargi do Trybunału.

W art. 30 ust. 2 projektu przesądza się, że Trybunał rozpatruje również skargi na inne niż określone w art. 30 ust. 1 orzeczenia dyscyplinarne lub regulaminowe polskich związków sportowych, jeżeli orzeczenia te zostały wydane z rażącym naruszeniem przepisów prawa, statutów lub regulaminów, lub strona została pozbawiona prawa do obrony. Dotychczasowe rozwiązanie zawarte w art. 43 ust. 2 ustawy o sporcie kwalifikowanym wywoływało wątpliwości co do właściwości Trybunału w sprawach innych, niż określone w art. 43 ust. 1 tej ustawy. Proponowane rozwiązanie precyzuje kompetencje Trybunału w tym zakresie.

Analogicznie, jak jest to obecnie, Trybunał na wniosek ministra właściwego do spraw kultury fizycznej będzie mógł zawiesić w czynnościach poszczególnych członków władz polskiego związku sportowego albo władze polskiego związku sportowego.

W przypadku zawieszenia władz polskiego związku sportowego Trybunał, tak jak dotychczas, będzie wyznaczać kuratora, który będzie obowiązany do przeprowadzenia, w terminie nie dłuższym niż 6 miesięcy od dnia wyznaczenia, wyborów nowych władz polskiego związku sportowego. Kuratorowi będą przysługiwać statutowe uprawnienia zawieszanej władzy polskiego związku sportowego. Ponadto Trybunał będzie mógł przyznać kuratorowi wynagrodzenie, które będzie wypłacane z budżetu polskiego związku sportowego, w którym pełni swoją funkcję (art. 31 projektu).

Projekt ustawy przewiduje zmianę uregulowania dotyczącego wpisu od skargi do Trybunału. W art. 30 ust. 6 przewiduje się, że wysokość wpisu nie może być wyższa niż dwukrotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za pracę w gospodarce narodowej w roku poprzednim, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, przy czym wysokość wpisu będzie określał Prezes Trybunału.

Ponadto wprowadza się 30-dniowy termin na rozstrzygnięcie przez Trybunał wniosku ministra właściwego do spraw kultury fizycznej albo skargi (art. 32 projektu).

Od orzeczenia wydanego przez Trybunał będzie przysługiwała skarga kasacyjna do Sądu Najwyższego. Do skargi kasacyjnej od orzeczenia Trybunału stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego (art. 33 projektu).

W art. 34 projektu przewidziano, że polski związek sportowy samodzielnie realizuje odpowiedzialność dyscyplinarną na zasadach ustalonych we własnym regulaminie dyscyplinarnym. Regulamin dyscyplinarny będzie uchwalany przez walne zgromadzenie członków albo delegatów (art. 9 pkt 4 projektu).

VII. W rozdziale 7 (Wspieranie sportu przez organy władzy publicznej) zawarte zostały regulacje dotyczące wspierania sportu ze środków publicznych.

Projekt ustawy w art. 35 ust. 1 przewiduje, że tworzenie warunków, zwłaszcza organizacyjnych, sprzyjających rozwojowi sportu jest zadaniem własnym jednostek samorządu terytorialnego. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego będzie

określał, w drodze uchwały, warunki i tryb finansowania zadania własnego z zakresu sportu, który jednostka zamierza osiągnąć.

Regulacje przewidziane w art. 35 i 36 projektu mają na celu rozszerzenie możliwości jednostek samorządu terytorialnego w zakresie dofinansowania zadań zleczanych klubom sportowym. Zgodnie z art. 36 kluby, niezależne od ich formy prawnej, a więc także funkcjonujące w formie spółek prawa handlowego, będą mogły ubiegać się o dotacje celowe, jeżeli są klubami niedziałającymi w celu osiągnięcia zysku.

Należy przy tym zaznaczyć, że projekt ustawy enumeratywnie określa katalog zadań, na które będzie mogła zostać przeznaczona dotacja z budżetu jednostki samorządu terytorialnego. Katalog tych zadań określony został w taki sposób, aby – w przypadku posiadania przez samorząd odpowiednich środków finansowych – zabezpieczyć funkcjonowanie klubu w podstawowym zakresie jego działalności. I tak dotacja będzie mogła zostać przeznaczona na:

- 1) realizację programów szkolenia sportowego,
- 2) zakup niezbędnego sprzętu sportowego,
- 3) pokrycie kosztów organizowania lub uczestnictwa w zawodach sportowych,
- 4) pokrycie kosztów korzystania z obiektów sportowych dla celów szkolenia sportowego.

Innym rozwiązaniem mającym na celu rozwój sportu i umacnianie jego struktury organizacyjnej, a także ułatwiający gminom realizację zadań własnych, jest umożliwienie kapitałowego uczestniczenia gminy w klubie sportowym działającym w formie spółki kapitałowej (art. 63 projektu przewidujący zmianę ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej – Dz. U. z 1997 r. Nr 9, poz. 43, z późn. zm.).

Powyższe przepisy mają na celu stworzenie niebudzących wątpliwości podstaw prawnych do udzielania dotacji klubom sportowym jako podmiotom, których działalność służy realizacji celów publicznych przypisanych jednostkom samorządu terytorialnego. Dotychczasowe regulacje w tym zakresie, dotyczące wsparcia finansowego kultury fizycznej, w tym sportu, zawarte w ustawie o sporcie kwalifikowanym i ustawie o kulturze fizycznej, budzą wątpliwości. Konieczność stworzenia precyzyjnych podstaw do finansowania sportu przez jednostki samorządu terytorialnego była również wielokrotnie podnoszona przez

przedstawicieli gmin, które posiadały wolne środki i nie mogły nimi dofinansować sportu, z uwagi na niejasność istniejących regulacji.

Warto wskazać, że zawarte w projekcie ustawy unormowania dotyczące finansowania sportu nie naruszają uprawnień jednostek samorządu terytorialnego do wspierania kultury fizycznej wynikających z odrębnych przepisów (np. ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie oraz „ustaw samorządowych”).

Ponadto jednostki samorządu terytorialnego będą mogły, jak dotychczas, ustanawiać i finansować okresowe stypendia sportowe oraz nagrody i wyróżnienia dla osób fizycznych za wybitne wyniki sportowe we współzawodnictwie międzynarodowym lub krajowym, w szczególności w sportach olimpijskich (art. 38 projektu).

Kolejnym przepisem dotyczącym wspierania sportu jest art. 37, który dotyczy uprawnień ministra właściwego do spraw kultury fizycznej, ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania oraz ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego, do dofinansowania sportu w zakresie wynikającym ze specyfiki podległych im działów. Podobne uprawnienia przewidziano również dla Ministra Obrony Narodowej oraz ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

Zgodnie z art. 37 ust. 1 minister właściwy do spraw kultury fizycznej może dofinansować uprawianie lub organizowanie sportu oraz jego promocję.

W art. 37 ust. 4 przyjęto rozwiązanie, zawarte obecnie w art. 32 ust. 2 ustawy o sporcie kwalifikowanym i art. 12a ust. 1 ustawy o kulturze fizycznej, zgodnie z którym z budżetu państwa, z części której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia, są finansowane koszty opieki medycznej nad członkami kadry narodowej w sportach olimpijskich i paraolimpijskich.

Art. 37 ust. 5 projektu przewiduje, że koszty wydania orzeczenia lekarskiego, o którym mowa w art. 44 ust. 1 projektu, w tym koszty badań niezbędnych do jego wydania, w stosunku do zawodników, którzy nie ukończyli 23 lat i nie otrzymują wynagrodzenia w związku z uprawianiem sportu, są finansowane ze środków publicznych na zasadach określonych przepisami o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

W projekcie ustawy zawarto również rozwiązanie (art. 37 ust. 7), zgodnie z którym minister właściwy do spraw kultury fizycznej, w zakresie dofinansowania zadań związanych z przygotowaniem kadry narodowej do udziału w igrzyskach olimpijskich, igrzyskach

paraolimpijskich, mistrzostwach świata lub mistrzostwach Europy, może zlecać polskim związkom sportowym realizację zadań publicznych z pominięciem otwartego konkursu ofert, o którym mowa w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. Nr 96, poz. 873, z późn. zm). W tym zakresie znajdują zastosowanie odpowiednie przepisy ustawy o finansach publicznych.

Celem powyższej regulacji jest zwolnienie z obowiązku przeprowadzania konkursu w przypadku zlecenia realizacji tych zadań publicznych, które mogą być realizowane tylko przez jeden, konkretny podmiot. Należy bowiem wskazać, że zadanie związane z przygotowaniem kadry narodowej do udziału w igrzyskach olimpijskich, igrzyskach paraolimpijskich, mistrzostwach świata lub mistrzostwach Europy w danym sporcie może realizować wyłącznie polski związek sportowy działający w tym sporcie. Podmiot ten ma zagwarantowaną ustawową wyłączność na realizację ww. zadań w zakresie sportu, w którym działa (art. 13 ust. 1 pkt 3 projektu ustawy). Z tego względu nie jest celowe przeprowadzanie otwartego konkursu ofert w powyższym zakresie.

Przepisy art. 39 projektu przewidują możliwość przyznawania przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej stypendiów sportowych dla członków kadry narodowej. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej będzie mógł ustanawiać i finansować okresowe stypendia dla członków kadry narodowej za osiągnięte wyniki sportowe we współzawodnictwie międzynarodowym, jeżeli zawodnik zobowiąże się w formie pisemnej do realizacji programu przygotowań do igrzysk olimpijskich i paraolimpijskich albo programu przygotowań do mistrzostw świata lub Europy, opracowanego przez polski związek sportowy, oraz do udziału w tych zawodach. Określono także przypadki wstrzymania i pozbawienia zawodnika stypendium sportowego (art. 39 ust. 1, 3 i 4 projektu).

Ponadto utrzymano rozwiązanie, zgodnie z którym członkini kadry narodowej, która stała się niezdolna do uprawiania sportu wskutek ciąży i urodzenia dziecka, wypłaca się stypendium w pełnej wysokości przez okres ciąży i połowę przyznanego stypendium przez 6 miesięcy po urodzeniu dziecka (art. 39 ust. 6 projektu).

Minister właściwy do spraw kultury fizycznej będzie mógł również ustanawiać i finansować nagrody pieniężne i wyróżnienia dla osób fizycznych za wybitne wyniki sportowe (art. 41 projektu).

Ponadto minister właściwy do spraw kultury fizycznej i jednostka samorządu terytorialnego będą uprawnieni do przyznawania osobom wyróżniającym się szczególną aktywnością i uzyskującym wybitne osiągnięcia w pracy zawodowej w sporcie odznaczeń, wyróżnień i nagród (art. 42 projektu).

Przepisy art. 43 projektu łączą rozwiązania przewidziane w art. 38 i 38a ustawy o sporcie kwalifikowanym oraz art. 23b ustawy o kulturze fizycznej dotyczące świadczeń pieniężnych przyznawanych z budżetu państwa reprezentantom Polski na igrzyskach olimpijskich i zawodach z nimi zrównanych, tj. zawodach „Przyjaźń 84” oraz na igrzyskach paraolimpijskich lub zawodach sportowych osób niepełnosprawnych odbywających się przed 1992 r., będących odpowiednikiem igrzysk paraolimpijskich, igrzyskach głuchych lub zawodach sportowych odbywających się przed 2001 r., będących odpowiednikiem igrzysk głuchych (art. 43 ust. 1 projektu). W zakresie wysokości tych świadczeń zachowany został dotychczasowy ich poziom (art. 43 ust. 3 projektu). Zrównano przy tym granicę wieku, przekroczenie której pozwala na ubieganie się o przyznanie świadczenia, reprezentantów Polski uprawnionych obecnie do uzyskania świadczenia pieniężnego na podstawie ustawy o sporcie kwalifikowanym (przewidującej ukończenie 35 lat) z granicą wieku reprezentantów Polski uprawnionych do uzyskania świadczenia pieniężnego na podstawie ustawy o kulturze fizycznej (przewidującej ukończenie 40 lat), przyjmując w projekcie, że granica ta będzie wynosiła 40 lat (art. 43 ust. 2 pkt 2 projektu).

VIII. Jednym z podstawowych warunków prawidłowej organizacji i uprawiania sportu jest zapewnienie bezpieczeństwa osobom uczestniczącym w tego rodzaju aktywności. W zakresie bezpieczeństwa należy uznać prymat obowiązujących przepisów prawa, dlatego też zawarte w projekcie ustawy przepisy dotyczące bezpieczeństwa w sporcie ograniczono do niezbędnego minimum wynikającego ze specyfiki sportu.

Uznano za konieczne utrzymanie obowiązku poddawania się badaniom lekarskim przez zawodników oraz uzyskania orzeczenia lekarskiego o stanie zdrowia umożliwiającym bezpieczne uczestnictwo we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez polski związek sportowy. Obecnie obowiązek ten jest przewidziany w art. 29 ust. 2 pkt 1 ustawy o sporcie kwalifikowanym wobec osoby zainteresowanej uzyskaniem licencji zawodnika, uprawniającej do uczestnictwa w sporcie kwalifikowanym.

Przewiduje się także pozostawienie dotychczasowych rozwiązań, w zakresie

ubezpieczenia zawodników, zawartych w art. 31 ustawy o sporcie kwalifikowanym oraz art. 12c i 52 ustawy o kulturze fizycznej. Projekt ustawy w art. 45 przewiduje, że zawodnik uczestniczący we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez polski związek sportowy oraz zawodnik kadry narodowej podlegają obowiązkowemu ubezpieczeniu od następstw nieszczęśliwych wypadków w uprawianym sporcie. Obowiązek ten spoczywa na klubie sportowym będącym członkiem polskiego związku sportowego. W odniesieniu do zawodników kadry narodowej obowiązek ten spoczywa na polskim związku sportowym.

Istotne regulacje, z punktu widzenia bezpieczeństwa osób korzystających ze szlaków górskich, tras narciarskich oraz uprawiających sporty górskie, a także osób pływających, kąpiących się w wyznaczonych do tego miejscach oraz uprawiających sporty wodne, zawiera art. 46 projektu. Obecnie uregulowania w tym zakresie zawiera art. 54 ustawy o kulturze fizycznej. Biorąc pod uwagę charakter tych przepisów, zasadnym jest ich umieszczenie w projektowanej ustawie.

Z uwagi na konieczność zapewnienia bezpieczeństwa osób przebywających w górach oraz osób, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia na wodach, zasadne jest także utrzymanie w projekcie ustawy regulacji zawartych obecnie w art. 55 ustawy o kulturze fizycznej dotyczących specjalistycznych stowarzyszeń, do zadań których należy udzielanie pomocy wymienionym osobom (art. 47 projektu).

IX. Rozdział 9 projektu ustawy zawiera przepisy dotyczące tytułów zawodowych w sporcie (art. 48 i 49). Odnoszą się one do uzyskiwania tytułów zawodowych trenera i instruktora sportu.

Wychodząc naprzeciw europejskim koncepcjom deregulacji lub bardzo ograniczonej regulacji prawnej zawodów obszaru kultury fizycznej, odstąpiono od przewidzianych obecnie w ustawie o kulturze fizycznej uregulowań dotyczących instruktorów rekreacji ruchowej, instruktorów sportu osób niepełnosprawnych, instruktorów odnowy biologicznej, instruktorów dyscypliny sportu oraz menedżerów sportu, dyscypliny sportu i imprez sportowych.

W odniesieniu do tytułów trenera i instruktora sportu w zasadzie utrzymano dotychczasowe rozwiązania, porządkując przy tym dotychczasowe regulacje prawne. I tak, zgodnie z art. 48 ust. 1, tytułami zawodowymi w sporcie będą tytuły trenera i instruktora sportu, w projekcie ustawy ustalone zostaną ponadto stopnie trenerskie. Natomiast minister

właściwy do spraw kultury fizycznej określi, w drodze rozporządzenia, m. in.: szczegółowe warunki uzyskiwania zgody na prowadzenie specjalistycznych kursów trenerskich lub instruktorskich, w tym rodzaje dokumentów niezbędnych do uzyskania tej zgody, minimalne wymagania, jakim powinien odpowiadać program kursu oraz wzory dokumentów stwierdzających posiadane tytuły zawodowe.

Przepis art. 48 ust. 8 projektu przewiduje obowiązek uzyskania zgody ministra właściwego do spraw kultury fizycznej na prowadzenie specjalistycznych kursów trenerskich lub instruktorskich. Powyższe ograniczenie jest motywowane nadrzędnym interesem publicznym polegającym na zapewnieniu wysokiego poziomu kształcenia, co bezpośrednio przekłada się m.in. na bezpieczeństwo osób ćwiczących. W projekcie przyjęto również, że o zgodę na prowadzenie kursu nie będą musiały się ubiegać szkoły wyższe, które są uprawnione do prowadzenia studiów na kierunku sport lub studiów drugiego stopnia na kierunku wychowanie fizyczne. Przepis zwalniający wszystkie bez wyjątku szkoły wyższe z wymogu uzyskania zgody może prowadzić do nieprawidłowości polegających na organizowaniu kursów bez należytego nadzoru. Szkoły wyższe nieprowadzące kształcenia na kierunkach związanych z szeroko rozumianą kulturą fizyczną mogą nie posiadać odpowiedniej kadry dydaktycznej niezbędnej do zapewnienia właściwego poziomu kształcenia.

Nadzór nad prowadzeniem kursów sprawuje minister właściwy do spraw kultury fizycznej. W ramach sprawowanego nadzoru minister właściwy do spraw kultury fizycznej ma prawo żądać przekazania dokumentów oraz pisemnych wyjaśnień dotyczących prowadzonej działalności szkoleniowej w zakresie wynikającym z wydanej zgody (art. 48 ust. 12 i 13).

Dodatkowo w art. 49 projektu wprowadza się uregulowania dotyczące uznawania kwalifikacji do wykonywania zawodu trenera i instruktora sportu zdobytych w państwach, które nie są państwami członkowskimi Unii Europejskiej, Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronami umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz w Konfederacji Szwajcarskiej. Wprowadzenie tej regulacji niweluje poważną lukę prawną w obecnie obowiązujących przepisach, które nie przewidują możliwości uznania kwalifikacji w zawodzie trenera i instruktora sportu, które zostały zdobyte poza wymienionymi państwami.

X. Projektowana ustawa utrzymuje zasadę, zgodnie z którą stosowanie dopingu jest zabronione. Przyjmuje się, że dopingiem w sporcie są wskazane enumeratywnie szczególne formy zachowania (art. 50 ust. 1). W rozumieniu projektowanej ustawy za doping w sporcie uznaje się:

- 1) obecność substancji zabronionej lub jej metabolitów lub markerów w próbce fizjologicznej osoby uczestniczącej lub przygotowującej się do uczestnictwa we współzawodnictwie sportowym,
- 2) użycie, usiłowanie użycia, pomocnictwo lub podżeganie do użycia przez osobę uczestniczącą lub przygotowującą się do uczestnictwa we współzawodnictwie sportowym substancji zabronionej lub metody zabronionej,
- 3) posiadanie w związku z uczestnictwem lub przygotowaniem do uczestnictwa we współzawodnictwie sportowym substancji zabronionej lub przyrządów umożliwiających stosowanie metody zabronionej,
- 4) podanie lub usiłowanie podania substancji zabronionej oraz udział w przygotowaniu lub zastosowaniu metody zabronionej w związku z uczestnictwem lub przygotowaniem do uczestnictwa we współzawodnictwie sportowym,
- 5) utrudnianie lub udaremnianie kontroli dopingowej lub manipulowanie jej przebiegiem,
- 6) wprowadzanie do obrotu substancji zabronionych lub przyrządów umożliwiających stosowanie metody zabronionej albo uczestniczenie w takim obrocie.

Jednocześnie dopingiem w sporcie nie jest zachowanie określone w art. 51 ust. 1 pkt 1 – 4, jeżeli jest ono uzasadnione celem leczniczym, a zawodnik otrzymał zgodę Komisji do Zwalczenia Dopingu w Sporcie na stosowanie określonej substancji zabronionej lub metody zabronionej, a także zachowanie określone w art. 51 ust. 1 pkt 6 w odniesieniu do produktów leczniczych dopuszczonych do obrotu na zasadach przewidzianych w ustawie z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2008 r. Nr 45, poz. 271, z późn. zm.).

Podmioty prowadzące działalność sportową, w szczególności polskie związki sportowe, realizują odpowiedzialność dyscyplinarną za stosowanie dopingu w sporcie w zakresie wynikającym z ich regulaminów.

Przepisy projektowanej ustawy w omawianym zakresie są zgodne z postanowieniami Międzynarodowej konwencji sporządzonej w Paryżu w dniu 19 października 2005 r.

o zwalczaniu dopingu w sporcie (Dz. U. z 2007 r. Nr 142, poz. 999). Należy nadmienić, że substancje zabronione lub metody zabronione określa Załącznik nr 1 do wyżej wymienionej konwencji oraz jego zmiany dokonane w trybie art. 34 tej konwencji. W projekcie ustawy zamieszcza się natomiast definicje substancji i metody zabronionej, zawierające odesłanie do Załącznika nr 1 konwencji. Przepisy mają umożliwić uwzględnienie w procesie zwalczania dopingu w sporcie substancji zabronionych lub metod zabronionych, których zastosowanie w sporcie może być uznane za niedozwolone.

Organem właściwym w sprawach zwalczania dopingu będzie Komisja do Zwalczania Dopingu w Sporcie (art. 51). Do obsługi Komisji powołane zostanie biuro, które będzie działać w formie jednostki budżetowej podległej ministrowi właściwemu do spraw kultury fizycznej. Komisja będzie działała w oparciu o statut, nadany jej, w drodze zarządzenia, przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej.

W art. 52 projektowanej ustawy ustalono, że minister właściwy do spraw kultury fizycznej może udzielić dotacji celowej, w wysokości określonej w ustawie budżetowej, Instytutowi Sportu w Warszawie na zadania związane z utrzymaniem akredytacji Światowej Agencji Antydopingowej oraz zakup sprzętu służącego do przeprowadzania badań antydopingowych. Rozwiązanie to ma pozwolić na pełną realizację zobowiązań wynikających z przyjętej i ratyfikowanej przez Polskę Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu dopingu w sporcie sporządzonej w Paryżu dnia 19 października 2005 r. (Dz. U. z 2007 r. Nr 142, poz. 999) i wprowadzonej do polskiego porządku prawnego. Zgodnie z postanowieniami Konwencji w celu realizacji jej postanowień, państwa-strony zobowiązały się do podjęcia odpowiednich działań ustawodawczych, regulacyjnych oraz obejmujących wdrażanie odpowiedniej polityki w tym zakresie. Ponadto postanowienia konwencji przyjmują, że państwa-strony zapewnią fundusze na wspieranie krajowego programu badań lub wesprą organizacje antydopingowe w finansowaniu kontroli antydopingowej przez bezpośrednie subwencje lub dotacje. Rozwiązanie przyjęte w art. 52 projektu ustawy pozwoli skutecznie i efektywnie zrealizować nałożone na Polskę zobowiązania wynikające z konwencji.

XI. W projekcie ustawy przewiduje się pozostawienie przepisów zawartych obecnie w art. 56 ustawy o sporcie kwalifikowanym w zakresie ochrony symboliki olimpijskiej oraz nazw związanych z igrzyskami olimpijskimi. Ponadto z uwagi na to, że projekt ustawy odnosi się również do sportu osób niepełnosprawnych, zakresem ochrony objęto również symbolikę paraolimpijską oraz nazwy związane z igrzyskami paraolimpijskimi. Orzekanie w sprawach

związanych z naruszeniem przepisów ustawy w tym zakresie będzie następowało na podstawie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia (art. 54 projektu).

Projekt ustawy wprowadza również nowe kategorie przestępstw związanych z negatywnymi zjawiskami występującymi w sporcie (art. 66 projektu). Z uwagi na to, że przepisy te będą stanowiły nowy rozdział Kodeksu karnego, proponowane rozwiązania zostały omówione wraz z pozostałymi przepisami zmieniającymi.

XII. Istota proponowanych zmian w przepisach obowiązujących sprowadza się przede wszystkim do przeniesienia z ustawy o kulturze fizycznej oraz ustawy o sporcie kwalifikowanym tych wszystkich regulacji, które nie są bezpośrednio związane ze sportem (art. 55-82 projektu).

Ważnym aspektem dokonywanych zmian w związku z projektowaną ustawą jest przeniesienie dotychczasowych przepisów ustawy o kulturze fizycznej:

- 1) dotyczących uprawiania sportów strzeleckich – do ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (art. 67),
- 2) związanych z uprawieniem żeglarstwa – do ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (art. 69).

Wymienione wyżej kwestie niewątpliwie nie są związane z regulowanym w projektowanej ustawie przedmiotem regulacji, tj. zasadami uprawiania i organizowania sportu. Zatem powinny zostać przeniesione do innych ustaw, których zakres przedmiotowy odpowiednio reguluje daną materię.

Analogiczne rozwiązanie zostało zaproponowane w art. 60 przewidującym zmianę ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty. Zakres przepisów przenoszonych do tej ustawy dotyczy zajęć wychowania fizycznego, a więc tego aspektu kultury fizycznej, który nie podlega regulacji w projektowanej ustawie. Symetryczną zmianę zawiera art. 77 dotyczący zmiany ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym.

Podobne regulacje zostały zawarte w :

- 1) ustawie z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (art. 57),
- 2) ustawie z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (art. 58),
- 3) ustawie z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (art. 59),

4) ustawie z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu (art. 70),

5) ustawie z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (art. 74).

Przewidziana w art. 61 projektu zmiana ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych jest podyktowana koniecznością dostosowania obowiązujących przepisów tej ustawy do projektowanej ustawy o sporcie. Z tego też powodu następuje zmiana ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (art. 73).

W powyższym aspekcie należy także rozpatrywać zmianę przewidzianą w art. 63, dotyczącą ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej, zgodnie z którą ograniczenia dotyczące tworzenia spółek prawa handlowego i przystępowania do nich przez gminę nie będą miały zastosowania do klubów sportowych działających w formie spółek kapitałowych. Zaproponowana zmiana ma na celu jednoznaczne uregulowanie stanu faktycznego, albowiem w wielu przypadkach gminy są udziałowcami klubów sportowych funkcjonujących w formie spółki kapitałowej i działających na terenie danej gminy.

Zaproponowane zmiany do ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (art. 65) są konsekwencją proponowanej zmiany regulacji ustawowych w zakresie sportu, w tym także zmiany nazwy ministra odpowiedzialnego za sprawy sportu. Zgodnie z nową systematyką będzie to minister właściwy do spraw kultury fizycznej. Propozycja ta jest związana przede wszystkim z określonymi w art. 2 projektu ustawy definicją sportu oraz pojęciem kultury fizycznej. Konsekwencją powyższego jest zmiana w niektórych ustawach określających dotychczas kompetencje ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu. I tak przewiduje się ujednoczenie nazewnictwa w następujących ustawach:

- 1) z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (art. 56),
- 2) z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych (art. 62),
- 3) z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (art. 75),
- 4) z dnia 7 września 2007 r. o przygotowaniu finałowego turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012 (art. 81),
- 5) z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (art. 82).

Ważną częścią zmian dokonywanych w związku z projektowaną ustawą są te, które wynikają z przyjęcia nowych przepisów karnych dotyczących zwalczania dopingu i korupcji w sporcie. Uwzględniające specyfikę tych przepisów zmiany zostały wprowadzone w:

- 1) ustawie z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (art. 57),
- 2) ustawie z dnia 25 czerwca 1997 r. o świadku koronnym (art. 64),
- 3) ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (nowy rozdział XXXIIa) (art. 66),
- 4) ustawie z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary (art. 72),
- 5) ustawie z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (art. 78).

Regulacje wymienionych ustaw w sposób bezpośredni wiążą się z problemem korupcji w sporcie, zatem ich zmiany są niezbędne.

Pozostałe zmiany są podyktowane koniecznością dostosowania obowiązujących przepisów do projektowanej ustawy o sporcie.

Odnośnie do propozycji dodania nowego rozdziału w Kodeksie karnym należy wskazać, że projektowane przepisy karne mają za zadanie chronić dobro prawne w postaci prawidłowego przebiegu rywalizacji sportowej, a w szczególności zasad, na których współzawodnictwo to jest oparte, czyli np. sportowej zasady „fair play”. Nasilające się w ostatnich latach negatywne zjawiska w obszarze współzawodnictwa sportowego w Polsce spowodowały konieczność wyodrębnienia nowego rozdziału w Kodeksie karnym, w którym zostaną określone typy przestępstw skierowanych przeciwko zasadom rywalizacji sportowej.

Projektowane przepisy karne dotyczące korupcji odnoszą się do zjawisk patologicznych występujących wyłącznie w zawodach sportowych organizowanych przez polski związek sportowy, a nie w jakichkolwiek zawodach sportowych. Z drugiej jednak strony, objęto zakresem kryminalizacji nie tylko patologie w zawodach sportowych organizowanych przez polski związek sportowy w sensie ścisłym, lecz również w zawodach organizowanych w ramach polskiego związku sportowego albo na jego zlecenie, czyli również w takich zawodach sportowych, które są organizowane przez podmiot działający na podstawie umowy zawartej z polskim związkiem sportowym lub podmiot działający z upoważnienia takiego związku.

Projektowany art. 264b K.k. stanowi przeniesienie treści dotychczasowego art. 296b K.k. wraz z rozszerzeniem karalności na wszelkie nieuczciwe zachowania, które mogą mieć

wpływ na wynik zawodów sportowych. Jednocześnie projektowany art. 264b K.k. znacznie poszerza zakres podmiotowy – odnosi się on do wszystkich osób, których nieuczciwe zachowanie może mieć wpływ na wynik rywalizacji. Należy wskazać, że znamiona przestępstwa w projektowanym art. 264b K.k. są zbliżone do znamion przestępstwa określonego w art. 228 K.k. i jednocześnie przewiduje się taką samą sankcją karną w odniesieniu do typu podstawowego przestępstwa określonego w projektowanym art. 264b § 1 K.k. Argumentem przemawiającym za przyjęciem takiego rozwiązania jest fakt, iż problem korupcji w sporcie jest zjawiskiem o takim samym stopniu społecznej szkodliwości co przestępstwa korupcyjne wśród funkcjonariuszy publicznych czy osób pełniących funkcje publiczne.

Zgodnie z projektowanym art. 264c K.k. będzie penalizowane wzięcie udziału lub ujawnienie w celu wzięcia udziału w zakładach wzajemnych przez inną osobę wiadomości o usiłowaniu lub dokonaniu przestępstwa określonego w projektowanym art. 264b K.k., tj. przestępstwa korupcji we współzawodnictwie sportowym. Przewidziane w tym przepisie przestępstwo będzie zagrożone karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Projektowany art. 264d K.k. jest odpowiednikiem obecnie obowiązującego art. 230 K.k. Uznano bowiem, że wszelkie pozaprawne metody kształtowania wyników rywalizacji sportowej związane z powoływaniem się na wpływy, są zjawiskiem równie nagannym.

Projektowany art. 264f K.k. odnosi się do stosowania dopingu, tj. podawania substancji zabronionej lub stosowania metody zabronionej, w rozumieniu przepisów o zwalczaniu dopingu w sporcie, wobec osób małoletnich oraz osób nieświadomych tego, iż wobec nich stosuje się doping. W projektowanym art. 264f § 1 K.k. będą objęci szczególną ochroną małoletni w związku z potrzebą silniejszej ochrony ich zdrowia, wobec potencjalnego podania tej grupie uczestników zawodów sportowych substancji zabronionej lub stosowania wobec nich metody zabronionej w rozumieniu przepisów o zwalczaniu dopingu w sporcie. Dodatkowym argumentem przemawiającym za wprowadzeniem ochrony małoletnich przed stosowaniem wobec nich dopingu jest obniżanie się wieku inicjacji w sporcie oraz potrzeba krzewienia wśród młodzieży uczestniczącej we współzawodnictwie sportowym uczciwych i prawidłowych postaw, przeciwdziałania takim nieuczciwym zachowaniom, które mogą nie tylko wpłynąć na rezultat rywalizacji, ale również wywierać na jej uczestników demoralizujący wpływ. Projektowany art. 264f § 2 K.k. będzie penalizować stosowanie dopingu wobec osób nieświadomych faktu podawania im substancji zabronionej lub stosowanych wobec nich metody zabronionej. Ochrona tej grupy osób wynika z potrzeby

ochrony ich zdrowia. W pewnych bowiem przypadkach może dojść nawet do uszczerbku na ich zdrowiu, w zależności od rodzaju i ilości podanych im substancji zabronionych lub rodzaju stosowanych wobec nich metod zabronionych. Przepisy określone w projektowanym art. 264f § 1 i 2 K.k. będą zagrożone grzywną, karą ograniczenia wolności albo karą pozbawienia wolności do lat 2.

Projektowane nowe typy przestępstw mają na celu przeciwdziałanie uzyskiwaniu korzyści związanych z kryminalizowanymi z mocy wcześniej omówionych przepisów nieuczciwymi zachowaniami, wywierającymi lub co najmniej mogącymi wywrzeć wpływ na rezultat rywalizacji sportowej, a także zniechęcenie do podejmowania tego rodzaju nieuczciwych zachowań.

XIII. Projektowana ustawa zawiera szereg niezbędnych przepisów przejściowych i dostosowujących umożliwiających przede wszystkim zachowanie praw nabytych, jak również harmonijne jej wdrożenie w praktyce.

Ważny z tego powodu jest w szczególności art. 83 ust. 2, zgodnie z którym polskie związki sportowe, a także osoby prawne będące ich członkami, dostosują swoją działalność, w szczególności obowiązujące w nich statuty oraz regulaminy, do wymogów ustawy nie później niż w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie ustawy. Biorąc pod uwagę termin wejścia w życie projektowanej ustawy należy stwierdzić, że okres 2 lat powinien zagwarantować możliwość dostosowania się tych podmiotów do zmian wynikających z ustawy. Wyjątek od tej normy zawiera art. 83 ust. 3, zgodnie z którym obowiązek spełnienia określonego w art. 9 pkt 1 projektu wymogu dotyczącego liczby członków zarządu (nie więcej niż 12 osób), będzie miał zastosowanie od kadencji rozpoczynającej się po kadencji władz polskiego związku sportowego wybranych przed dniem wejścia w życie ustawy.

Ponadto wśród omawianych przepisów znalazł się art. 92, zgodnie z którym ilekroć w przepisach innych ustaw jest mowa o ministrze właściwym do spraw kultury fizycznej i sportu, rozumie się przez to ministra właściwego do spraw kultury fizycznej. Zadaniem tego przepisu jest generalne rozstrzygnięcie o prawidłowym nazewnictwie ministra, wynikające ze zmian dokonanych w projektowanej ustawie, bez konieczności nowelizacji szeregu innych ustaw.

Proponuje się, aby projektowana ustawa weszła w życie po upływie 3 miesięcy od dnia jej ogłoszenia, z wyjątkiem art. 13a ustawy o systemie oświaty, nowelizację której

przewiduje art. 60 projektu, który miałby wejść w życie z dniem 1 września 2010 r. Rozwiązanie takie jest podyktowane przesłanką, aby regulacje dotyczące prowadzenia zajęć wychowania fizycznego w szkołach weszły w życie z początkiem nowego roku szkolnego i nie zakłóciły toku nauczania.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbiningowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337) niniejszy projekt ustawy został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu. Na podstawie art. 7 ust. 1 ww. ustawy zostały złożone zgłoszenia zainteresowania pracami nad projektem ustawy o sporcie. Żadne ze zgłoszeń nie zostało złożone w ramach zawodowej działalności lobbiningowej.

Zainteresowanie pracami nad projektem ustawy o sporcie zgłosiły następujące podmioty:

- 1) Towarzystwo Żeglarskie BRYFOK – zgłoszenie z dnia 11.03.2009 r.;
- 2) Stowarzyszenie Żeglarskie „Samoster” – zgłoszenie z dnia 24.03.2009 r.;
- 3) Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze – Komisja Turystyki Żeglarskiej – zgłoszenie z dnia 26.03.2009 r.;
- 4) Stowarzyszenie Armatorów Jachtowych – zgłoszenie z dnia 01.04.2009 r.;
- 5) Gdański Klub Balonowy – zgłoszenie z dnia 02.04.2009 r.;
- 6) klub sportowy „RC Jelcz” – zgłoszenie z dnia 03.04.2009 r.;
- 7) Stowarzyszenie Federacja Polskich Szkół Żeglarskich ISSA Poland – zgłoszenie z dnia 21.04.2009 r.
- 8) Polski Związek Sportu Psich Zaprzęgów – zgłoszenie z dnia 22.04.2009 r.;
- 9) PHU Sano Sylwester Saniewski – zgłoszenie z dnia 29.04.2009 r.;
- 10) Fundacja Promocji Rekreacji KiM – zgłoszenie z dnia 30.04.2009 r.;
- 11) Zarząd Główny Akademickiego Związku Sportowego – zgłoszenie z dnia 06.05.2009 r.;

Zgłoszone uwagi dotyczyły przede wszystkim przepisów regulujących uprawianie turystyki wodnej (art. 69 projektu), a także przepisów regulujących funkcjonowanie polskich

związków sportowych. Proponowane w zgłoszeniach rozwiązania nie wpłynęły na ostateczny kształt projektu ustawy o sporcie.

Przedmiotowy projekt ustawy nie wymaga notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

Projektowana regulacja jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziaływać będzie projektowana ustawa

Projektowana ustawa obejmie swoim zakresem następujące podmioty:

- 1) polskie związki sportowe,
- 2) związki sportowe,
- 3) kluby sportowe,
- 4) zawodników, w szczególności zawodników biorących udział we współzawodnictwie sportowym,
- 5) osoby organizujące i prowadzące działalność w zakresie sportu,
- 6) podmioty działające w zakresie sportu osób niepełnosprawnych,
- 7) jednostki samorządu terytorialnego oraz organy administracji rządowej.

Zakłada się, że projektowane przepisy usprawnią funkcjonowanie podmiotów działających w sferze sportu, w szczególności polskich związków sportowych. Nowe rozwiązania powinny pozwolić na sprawniejszą realizację zadań powierzonych polskim związkom sportowych, a także zwiększyć przejrzystość dysponowania środkami publicznymi przez te podmioty.

Proponowane formy, w jakich będą mogły funkcjonować kluby sportowe, powinny wpłynąć pozytywnie na rozwój klubów przez dostosowanie ich struktur organizacyjnych do realiów gospodarki rynkowej.

W odniesieniu do polskich związków sportowych projektowana ustawa przewiduje, że powinny one dostosować swoją działalność, w szczególności obowiązujące w nich statuty oraz regulaminy, do wymogów ustawy nie później niż w terminie dwóch lat od dnia wejścia w życie ustawy. W szczególności dotyczyć to będzie wymogu określonego w art. 11 ust. 2 pkt 4 projektu, dotyczącego uzyskania zaświadczenia o przynależności do międzynarodowej federacji sportowej w sporcie olimpijskim lub paraolimpijskim lub innej uznanej przez Międzynarodowy Komitet Olimpijski. W sytuacji gdy polski związek sportowy w okresie przewidzianym w art. 83 ust. 2 nie spełni ww. warunku, utraci on status polskiego związku sportowego.

Podmioty, które obecnie zajmują się sportem osób niepełnosprawnych będą mogły

złożyć do ministra właściwego do spraw kultury fizycznej wnioski o wyrażenie zgody na utworzenie polskiego związku sportowego.

2. Wpływ regulacji na dochody i wydatki sektora finansów publicznych

Projektowana regulacja nie spowoduje dodatkowych wydatków dla budżetu państwa ani dla budżetów jednostek samorządu terytorialnego, stanowi bowiem jedynie nową podstawę prawną do istniejących kompetencji organów administracji publicznej, w szczególności jednostek samorządu terytorialnego.

Należy w szczególności wskazać, iż proponowane rozwiązania w zakresie zajęć wychowania fizycznego w Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej, Biurze Ochrony Rządu i wojsku (nowelizacja ustaw: o Policji, o Straży Granicznej, o Państwowej Straży Pożarnej, o Biurze Ochrony Rządu oraz o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych) nie są nowymi rozwiązaniami, albowiem obowiązek prowadzenia zajęć wychowania fizycznego w jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Obrony Narodowej, ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych oraz Szefowi Obrony Cywilnej Kraju nakładają obecnie przepisy ustawy o kulturze fizycznej (art. 19 ust. 3 ustawy). Dlatego też rozwiązania te nie spowodują dodatkowych skutków finansowych.

Powyższe odnosi się również do rozwiązań dotyczących badań zawodników i wydawania orzeczeń lekarskich o stanie zdrowia umożliwiającym bezpieczne uczestnictwo we współzawodnictwie sportowym, które obecnie są regulowane obowiązującymi przepisami (art. 29 ustawy o sporcie kwalifikowanym).

Możliwość wsparcia finansowego przez jednostki samorządu terytorialnego rozwoju sportu, określona w art. 36 projektu ustawy, nie nakłada nowych obowiązków i zadań, lecz stwarza możliwość udzielania dotacji na warunkach określonych w ustawie. Należy zaznaczyć, że przepisy dotyczące wsparcia finansowego sportu przez jednostki samorządu terytorialnego znajdują się obecnie także w ustawie o sporcie kwalifikowanym.

Należy dodać, że jednostki samorządu terytorialnego, organizując oraz tworząc odpowiednie warunki materialno-techniczne dla rozwoju i wsparcia sportu, będą realizować przedmiotowe zadania w ramach posiadanych środków finansowych. Dotyczy to zarówno form wsparcia określonych w art. 36 jak i stypendiów oraz nagród, o których mowa w art. 38 i art. 42 projektu ustawy.

Dotychczasowe obowiązki związane z wydatkowaniem środków publicznych przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu oraz jednostki samorządu terytorialnego nie ulegają rozszerzeniu.

3. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Projektowana regulacja nie wpłynie na rynek pracy.

5. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

6. Konsultacje społeczne

Projekt ustawy został poddany szerokim konsultacjom społecznym, głównie w środowiskach sportowych i samorządowych. Projekt ustawy skierowano m.in.: do 68 polskich związków sportowych, Polskiego Komitetu Olimpijskiego, Polskiego Komitetu Paraolimpijskiego, Polskiej Federacji Sportu Młodzieżowego, Związku Miast Polskich, Związku Gmin Wiejskich Rzeczypospolitej Polskiej, Związku Województw Rzeczypospolitej Polskiej, Związku Powiatów Polskich oraz do licznych ogólnopolskich stowarzyszeń działających w sferze kultury fizycznej. W trakcie prowadzonych konsultacji zgłoszono wiele istotnych uwag zawierających propozycje zmian zapisów projektowanej ustawy. W celu ich wyjaśnienia zorganizowano środowiskowe spotkania: z polskimi związkami sportów olimpijskich w dniu 12 marca 2009 r. oraz polskimi związkami sportów nieolimpijskich w dniu 18 marca 2009 r.

Ponadto w dniu 12 maja 2009 r. odbyło się również spotkanie ze stowarzyszeniami działającymi w zakresie sportu osób niepełnosprawnych.

W dniu 27 maja 2009 r. projekt był konsultowany na spotkaniu z przedstawicielami Unii Metropolii Polskich.

W opiniach polskich związków sportowych dominowały zastrzeżenia dotyczące rygorów ustrojowych polskich związków sportowych przewidzianych w art. 9 projektowanej ustawy oraz podnoszone przez grupę 12 polskich związków sportowych działających w sportach nieolimpijskich zastrzeżenia wobec zasad wyrażania zgody na utworzenie polskiego związku sportowego zawartych w art. 11.

Przepisy art. 9 projektu mają na celu zapewnienie demokratycznych procedur, zasad dobrego zarządzania oraz transparentności w funkcjonowaniu polskich związków sportowych. Wyjątkowa, monopolistyczna pozycja polskich związków sportowych określona w art. 13 wynikająca z podstawowej zasady europejskiego modelu sportu, jedna narodowa federacja w jednym sporcie, uzasadnia wprowadzenie szczególnych wymagań dotyczących ustroju polskich związków sportowych. Przewidziane w projekcie ustawy ograniczenie liczby członków zarządu do 12 osób ma na celu zapewnienie sprawnego zarządzania polskim związkiem sportowym.

W konsekwencji postanowień art. 11 ust. 2 pkt 4 i art. 83 ust. 2 projektu ustawy część polskich związków sportowych działających w sportach nieolimpijskich może stracić ten status, jeżeli dany związek nie przedstawi w ciągu 2 lat od dnia wejścia w życie ustawy zaświadczenia o przynależności do międzynarodowej federacji sportowej działającej w sporcie olimpijskim lub paraolimpijskim lub innej uznanej przez Międzynarodowy Komitet Olimpijski. Ważną przesłanką wprowadzenia tej regulacji jest dążenie do konsolidacji ruchu sportowego oraz zahamowanie tendencji do wydzielania się nowych polskich związków sportowych spośród dotychczas istniejących.

Wiele istotnych uwag zgłoszonych w toku konsultacji społecznych zostało wprowadzonych do projektu, w szczególności w odniesieniu do regulacji dotyczących:

- 1) uczniowskich klubów sportowych,
- 2) stałych sądów polubownych polskich związków sportowych,
- 3) prawa polskiego związku sportowego do wizerunku zawodnika w stroju reprezentacji kraju.

Mając na uwadze zgłoszone opinie, został ponadto uwzględniony postulat nieróżnicowania dofinansowania uprawiania lub organizowania sportu przez ministra

właściwego do spraw kultury fizycznej. Przepis art. 37 ust. 1 projektu będzie dawał ministrowi właściwemu do spraw kultury fizycznej możliwość dofinansowania w tym samym zakresie sportów olimpijskich, jak i nieolimpijskich.

Uwzględnione zostały uwagi Polskiego Komitetu Olimpijskiego dotyczące przepisów o szczególnej roli ruchu olimpijskiego w polskim sporcie, ochrony symboliki olimpijskiej oraz funkcjonowania Trybunału Arbitrażowego do Spraw Sportu.

W odniesieniu do uwag zgłoszonych przez Polską Federację Sportu Młodzieżowego należy stwierdzić, że nie jest konieczne umocowanie funkcjonowania rad sportu w ustawie o sporcie, ponieważ rady takie mogą być powoływane przez jednostki samorządu terytorialnego w oparciu o ich przepisy ustrojowe.

Konsultacje ze środowiskami samorządowymi potwierdziły ich poparcie dla projektowanej ustawy, zwłaszcza w odniesieniu do uregulowań dotyczących wsparcia sportu przez jednostki samorządu terytorialnego. Stanowisko takie zostało wyrażone przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego, która na posiedzeniu w dniu 29 kwietnia 2009 r. nie zgłosiła zastrzeżeń do projektu ustawy.

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ**

**SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU**

Mikołaj Dowgielewicz

Min.MD/1890/09/DP/as

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2009 r.

**Pan
Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów**

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy sporcie wyrażona na podstawie art. 9 pkt 3 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2a ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494, z późn. zm.) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej Mikołaja Dowgielewicza

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z przedłożonym projektem ustawy (pismo nr RM-10-150-08) pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Projektowana regulacja jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie pragnę zwrócić uwagę, iż kwestie uregulowane w art. 48 ust. 8 do 14 projektu dotyczące wydawania zgody na prowadzenie kursów specjalistycznych objęte są zakresem przedmiotowym dyrektywy 2006/123/WE dotyczącej usług na rynku wewnętrznym. W związku z powyższym konieczne będzie zgłoszenie Komisji Europejskiej przewidzianego w art. 48 ust. 8 projektu systemu zezwoleń zgodnie z obowiązkiem raportowania, o którym mowa w art. 39 dyrektywy. Przypominam również, że powyższe zgłoszenie wiąże się z koniecznością uzasadnienia zastosowanych rozwiązań, a w szczególności ograniczonego czasu obowiązywania zgody na prowadzenie działalności szkoleniowej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:
Pan Mirosław Drzewiecki
Minister Sportu i Turystyki

GABINET
SEKRETARZA RADY MINISTRÓW

.....ch. 2009-08-11

ZGŁOSZENIE ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM - ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH		
Projekt z dnia 05-03-2009 ustawy o sporcie (tytuł projektu - zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacją zamieszczoną w programie prac legislacyjnych)		
A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM		
1. Nazwa / imię i nazwisko Towarzystwo Żeglarskie BRYFOK		
2. Siedziba / miejsce zamieszkania 20-151 Lublin, ul. Stefczyka 32		
3. Adres do korespondencji i adres e-mail j.w. hasip@pfz.org.pl		
B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM		
Lp	Imię i nazwisko	Adres miejsca zameldowania na pobyt stały
1	Andrzej Mazurek	.
2		
3		
4		
5		
C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĄDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY		
Uwagi do projektu w załączniku. Uwagi dotyczą art.59		
D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY		
1	Uwagi do projektu ustawy o sporcie.	
2		
3		
4		
5		
6		
7		
8		
E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych / zmiany danych zgłoszenia dokonanego dnia (podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)		
F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE		
Imię i nazwisko	Data	Podpis
Andrzej Mazurek	2009-03-11	

DEPARTAMENT PRAC
PRAWNICZYCH
16.03.2009
05917

20-151 Lublin, ul. Stańczyka 32

Towarzystwo Żeglarskie „BRYFOK”

KRS 0000179118

Ministerstwo Sportu i Turystyki
00-082 Warszawa ul. Senatorska 12

Uwagi do projektu ustawy o sporcie.
Załącznik do zgłoszenia zainteresowania pracami nad projektem

Proponujemy, aby art. 59 ust.3 dodający art. 37a w ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 857. oraz z 2007 r. Nr 123, poz. 846 i Nr 176, poz. 1238) otrzymał poniższe brzmienie.

"Art. 37a. 1. Prowadzenie statków przeznaczonych do uprawiania sportu lub rekreacji,

zwane dalej "uprawianiem turystyki wodnej", wymaga:

1) posiadania odpowiedniej wiedzy i umiejętności z zakresu żeglarstwa;

2) przestrzegania zasad bezpieczeństwa.

2. Przepis ust. 1 dotyczy statków przeznaczonych do uprawiania sportu lub rekreacji:

1) o napędzie żaglowym (jachtów żaglowych), które mogą być wyposażone w pomocniczy napęd mechaniczny;

2) o napędzie mechanicznym (jachtów motorowych), w tym także skuterów wodnych, łodzi pneumatycznych i poduszkowców;

3) o napędzie innym niż żaglowy lub mechaniczny.

3. Uprawianie turystyki wodnej na wypornościowych jachtach żaglowych lub motorowych o długości kadłuba powyżej 13m i mocy silnika powyżej 75 kW, których prędkość maksymalna uzyskiwana przy pomocy napędu mechanicznego przekracza 15km/h wymaga posiadania

stosownego dokumentu wydanego przez krajową lub zagraniczną organizację żeglarską lub motorowodną bądź właściwą administrację państwową.

4. Minister właściwy do spraw transportu określa w drodze rozporządzenia:

sposób i tryb przeprowadzania szkolenia dla prowadzących jachty

inne niż określone w ust. 3 z zakresu bezpieczeństwa na wodzie - w przypadku

jednostek przeznaczonych pod wynajem - oraz wzór dokumentu

potwierdzający odbycie takiego szkolenia.

5. Osoba posiadające odpowiednie kwalifikacje do uprawiania turystyki wodnej w innym

państwie, może uprawiać turystykę wodną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w

zakresie posiadanych kwalifikacji potwierdzonych stosownym dokumentem.

6. Dokument, o którym mowa w ust. 3, określający kwalifikacje do prowadzenia

określonej wielkości jachtów żaglowych albo motorowych na określonych wodach

wydaje organizacja żeglarska osobom posiadającym odpowiednią wiedzę

i umiejętności z zakresu żeglarstwa oraz spełniającym inne wymagania określone w

przepisach wydanych na podstawie ust. 12.

7. Szkolenia i egzaminy w zakresie uprawiania turystyki wodnej prowadzi instruktorzy

organizacji żeglarskich według systemu szkolenia danej organizacji, zatwierdzonego

przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu. System szkolenia

powinien uwzględniać zakres wiedzy i umiejętności niezbędnych do uzyskania

kwalifikacji określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 12

8. Za przeprowadzenie egzaminu, o którym mowa w ust. 7, oraz za czynności

związane z wydaniem dokumentu, o którym mowa w ust. 3, pobiera się opłatę, która

stanowi dochód organizacji żeglarskiej.

9. Wysokość opłat, o których mowa w ust. 8, nie może być wyższa niż:

1) 500 zł - za przeprowadzenie egzaminu, o którym mowa w ust. 7;

2) 50 zł. - za wydanie dokumentu, o którym mowa w ust. 3;

- przy czym opłaty dla uczniów i studentów w wieku do 26 lat podlegają obniżeniu o 50%.

10. Organizacje żeglarskie prowadzą ewidencje wydanych dokumentów, o których mowa w ust. 3, oraz gromadzą dokumentację będącą podstawą do wydania tych dokumentów.

12. Minister właściwy do spraw transportu, w porozumieniu z ministrem właściwym

do spraw kultury fizycznej, określą, w drodze rozporządzenia:

- 1) zasady bezpieczeństwa przy uprawianiu turystyki wodnej,
 - 2) wymagania niezbędne do uzyskania dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, w szczególności dotyczące wiedzy i umiejętności z zakresu żeglarstwa, do prowadzenia jachtów żaglowych albo motorowych,
 - 3) sposób i tryb przeprowadzenia egzaminu, o którym mowa w ust. 7,
 - 4) wzory dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji,
- biorąc pod uwagę bezpieczeństwo żeglugi.
- 5) maksymalną wysokość opłat za przeprowadzenie egzaminu, o którym mowa w ust. 7, oraz za czynności związane z wydaniem dokumentu, o którym mowa w ust. 3, biorąc pod

uwagę zakres kompetencji uzyskiwanych po zdaniu egzaminu, koszty poniesione przez

organizację żeglarską oraz warunki wskazane w ust. 9."

Uzasadnienie:

Utrzymanie dotychczasowych rozwiązań w dziedzinie przeprowadzania szkoleń i egzaminów oraz wydawania stosownych dokumentów kwalifikacyjnych w dalszym ciągu pozostawi relewantne zapisy art.53a ustawy o kulturze fizycznej () martwymi. Żadna organizacja żeglarska nie zaryzykuje czasu ani środków finansowych na prowadzenie konkurencyjnych wobec polskich związków (żeglarskiego i motorowodnego) szkoleń jeśli ocena szkoleń będzie prowadzona przez konkurencję. Pozostawienie takiego absurdu w prawie jest także sprzeczne z założeniami do ustawy sportowej. Polskie związki sportowe mają się koncentrować na działalności związanej ze sportem kwalifikowanym, zaś pozostała działalność ma być jedynie dodatkowa. Nie odpowiada to także założeniom mającym

zmniejszyć (a w zasadzie je znieść) reglamentowanie uprawiania turystyki i rekreacji. Postulowane przez nasze stowarzyszenie zmiany opierają się na rozwiązaniach stosowanych przy uzyskiwaniu kwalifikacji pletwonurka. Organizacja która szkoli przeprowadza egzamin i wydaje stosowny dokument. Administracja państwowa dba jedynie aby program szkolenia odpowiadał odpowiednim normom (standardom) bezpieczeństwa. Dodatkowo proponujemy zmianę nazewnictwa z „uprawnienia” na „kwalifikacje”. Aby zapisy proponowane przez ministerstwo mogły być skuteczne (uznawanie uprawnień) należałoby wzorem np. prawa lotniczego wprowadzić przepisy dotyczące uznawania (konwalidacji) dokumentów uzyskanych w innych prawach. Zważywszy na fakt, że certyfikaty kompetencyjne w żeglarsztwie nie są tak jak w lotnictwie regulowane prawem międzynarodowym zmiana nazewnictwa postulowana przez nasze stowarzyszenie jest jak najbardziej konieczna, tym bardziej, że ministerstwo nie było w stanie stwierdzić które dokumenty zagraniczne mogą być honorowane a które nie. Z uwagi na różnorodność rozwiązań oraz wielość typów podmiotów wydających stosowne dokumenty (organy administracji państwowej, organy administracji lokalne, podmioty prawa prywatnego, itp.) najlepszym rozwiązaniem jest przyjęcie zmian przez nas postulowanych.

Następną istotną zmianą jaką proponuje ministerstwo jest propozycja zwiększenia limitu wielkości i mocy silnika jachtów motorowych. Pragniemy przypomnieć, że debata społeczna oraz debata parlamentarna przy okazji zmian w ustawie o kulturze fizycznej prowadzona w roku 2004-2005 oraz 2007 przy okazji podobnych zmian, koncentrowała się na potencjalnym zagrożeniu stwarzanym przez jednostki z napędem mechanicznym. Skoro ustawodawca uznaje, że jednostki z napędem mechanicznym poruszające się wypornościowo, stosunkowo wolno nie stanowią zagrożenia to zapis taki należy rozszerzyć na stosowne jachty żaglowe. Jachty żaglowe tej wielkości korzystające z napędu mechanicznego, który jest napędem dodatkowym (pomocniczym i uzupełniającym) co do zasady poruszają się wypornościowo i nie osiągają tak napędzane prędkości większych niż 15 km/h (8 węzłów).

Na koniec chcemy podkreślić, że proponowane przez nas zmiany nie mają wpływu na poziom bezpieczeństwa a są jedynie doprecyzowaniem przepisów proponowanych przez ustawodawcę mającym na celu uniknięcie przypadku w którym aksjologicznie słuszne założenia z punktu widzenia prakseologii będą martwe oraz przeciwdziałające nieuprawnionemu dyskryminowaniu jachtów dla których podstawowym napędem jest żagiel.

Proponujemy także preredagowanie treści ust. 1 i 2 art. 59 tegoż projektu. Zważywszy, że związki sportowe mają koncentrować się na sporcie kwalifikowanym, a tym samym struktury terenowe będą musiały ulec reorganizacji korzystnym jest aby stosowne rejestry przekazać w gestii administracji lokalnej (starostom). Z uwagi na fakt, że propozycja taka wymaga zmiany treści ustaw w zakresie szerszym niż zawarte w projekcie, nie przedkładamy gotowych propozycji a jedynie postulat określający kierunek zmian.

Andrzej Mazurek

BRYFOK

prezes stowarzyszenia

p. dyr. Hanik

ZGŁOSZENIE
ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM - ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH

Projekt ustawy o sporcie z dnia 5 marca 2009 r.

(tytuł projektu - zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacją zamieszczoną w programie prac legislacyjnych)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

- 1. Nazwa / imię i nazwisko
Stowarzyszenie Żeglarskie „Samoster”
- 2. Siedziba / miejsce zamieszkania
03-126 Warszawa, ul Atutowa 13/66
- 3. Adres do korespondencji i adres e-mail
**03-126 Warszawa, ul Atutowa 13/66
andrzej.kaplan@samoster.org.pl**

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

Lp	Imię i nazwisko	Adres miejsca zameldowania na pobyt stały
1	Mariusz Główka	
2	Włodzimierz Ring	
3	Andrzej Kaplan	
4		
5		

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĄDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

Przedmiotem ochrony są prawa obywatelskie osób uprawiających żeglarstwo rekreacyjne. Postulowane zmiany do projektu ustawy w załączonym piśmie.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1	Pismo nr 2a/2009 z dnia 24.03.2009, adresowane do Ministra Sportu i Turystyki
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	

E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych / zmiany danych zgłoszenia dokonanego dnia Nie dotyczy
(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)

F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE

Imię i nazwisko	Data	Podpis
Andrzej Kaplan	24.03.2009	PREZES Stowarzyszenia Żeglarskiego „Samoster”

Andrzej Kaplan

25.03.2009
0026

www.samoster.org.pl

REGON: 141374458

NIP: 5242642466

Nr 06/07/2009

dotyczy: Projektu Ustawy o Sporcie

Warszawa, 2009-07-27

Szanowny Pan
Miroslaw Drzewiecki
Minister Sportu i Turystyki

DPK
p. dyr. Drzewiecki
28.07.2009

Szanowny Panie Ministrze

Jako organizacja żywo interesowana zmianami legislacyjnymi we wszelkich aspektach mających związek z uprawianiem żeglarstwa Stowarzyszenie Żeglarskie „Samoster” ponownie zgłasza uwagi do sformułowań zawartych w art. 69 projektu Ustawy o Sporcie, dodającym art. 37a do Ustawy o Żegludze Śródlądowej.

Opierając się na podstawowym założeniu uzasadnienia do projektu, zawartym w punkcie 1 uzasadnienia tj:

„Kultura fizyczna, w tym sport, niewątpliwie należą do sfery obywatelskich praw kulturalnych. Te zaś, z uwagi na swój szczególny i specyficzny charakter, nie mogą być obciążone nadmierną reglamentacją prawną oraz interwencją organów władzy publicznej (rządowych oraz samorządu terytorialnego). Aktywność kulturalna, w tym sportowa, związana jest immanentnie z osobistym prawem każdego człowieka do aktywności sportowej....

Na tej podstawie należy sformułować zasadę pomocniczości państwa w wolnej kulturze fizycznej społeczeństwa. Pomocniczość ta winna przy tym być przestrzegana na poziomie stanowienia i stosowania prawa publicznego.”

pragniemy zauważyć, iż mimo wielu propozycji zmian zgłaszanych zarówno przez nasze Stowarzyszenie jak i przez inne organizacje, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad nową ustawą, kolejny projekt z lipca 2009 roku po raz kolejny powiela bezkrytycznie wadliwe rozwiązania z Ustawy o Kulturze Fizycznej, krytykowane przez środowiska wodniackie.

W związku z powyższym pozwalamy sobie przedstawić w załączeniu dokument „Propozycje zmian zapisów w Art. 69 ust 4 projektu ustawy o sporcie z dnia 10 lipca 2009”, które wynikają ze zgłoszonych przez zainteresowane organizacje uwag i propozycji, oraz obszernie uzasadnienie proponowanych zmian.

z wyrazami szacunku i życzliwym pozdrowieniem

PREZES
Stowarzyszenia Żeglarskiego „Samoster”

Andrzej Kaplan

MINISTERSTWO SPORTU I TURYSTYKI KANCELARIA	
28.07.2009	dnia 27. LIP. 2009
25422	Nr 25422

Propozycje zmian zapisów w Art. 69 ust 4 projektu ustawy o sporcie z dnia 10 lica 2009:

6. Osoba, która uzyskała ~~uprawnienia~~ kwalifikacje pozwalające jej uprawiać turystykę wodną w innym państwie, może uprawiać turystykę wodną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie posiadanych kwalifikacji, potwierdzonych stosownym dokumentem.

7. Dokument, o którym mowa w ust. 3, określający uprawnienia do prowadzenia określonej wielkości jachtów żaglowych albo motorowych na określonych wodach wydaje właściwy polski związek sportowy osobom posiadającym odpowiednia wiedzę i umiejętności z zakresu żeglarstwa oraz spełniającym inne wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 13 i 14.

8. Jeżeli do uzyskania dokumentu, o którym mowa w ust. 3, niezbędne jest zdanie egzaminu potwierdzającego posiadanie odpowiedniej wiedzy i umiejętności z zakresu żeglarstwa, egzamin ten przeprowadza ~~właściwy polski związek sportowy~~ **uprawniona organizacja żeglarska, z uwzględnieniem wymagań wskazanych w ust. 12.**

9. Za przeprowadzenie egzaminu, o którym mowa w ust. 8 **pobiera się opłatę, która stanowi dochód uprawnionej organizacji żeglarskiej.** ~~oraz z~~ Za czynności związane z wydaniem dokumentu, o którym mowa w ust. 3, pobiera się opłatę, która stanowi dochód właściwego polskiego związku sportowego.

10. Wysokość opłat, o których mowa w ust. 9, nie może być wyższa niż:

1) ~~500~~ **150** zł - za przeprowadzenie egzaminu, o którym mowa w ust. 8;

2) 50 zł - za wydanie dokumentu, o którym mowa w ust. 3;

- przy czym opłaty dla uczniów i studentów w wieku do 26 lat podlegają obniżeniu o 50%.

11. Właściwe polskie związki sportowe prowadzi ewidencje wydanych dokumentów, o których mowa w ust. 3, oraz gromadzą dokumentację będącą podstawą do wydania tych dokumentów.

12. **Komercyjne szkolenia w zakresie uprawiania turystyki wodnej prowadzą instruktorzy organizacji żeglarskich według systemu szkolenia danej organizacji, zatwierdzonego przez właściwego ministra. System szkolenia powinien uwzględniać zakres wiedzy i umiejętności niezbędnych do uzyskania kwalifikacji określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 13.**

.....

14. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej określi, w drodze rozporządzenia:

1) wymagania niezbędne do uzyskania dokumentów potwierdzających posiadanie ~~uprawnień~~ **kwalifikacji**, w szczególności dotyczące wiedzy i umiejętności z zakresu żeglarstwa, oraz odpowiadający im zakres uprawnień do prowadzenia jachtów żaglowych albo motorowych;

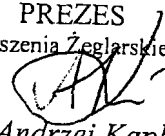
2) sposób i tryb przeprowadzenia egzaminu, o którym mowa w ust. 8;

3) wzory dokumentów potwierdzających posiadanie uprawnień,

- biorąc pod uwagę bezpieczeństwo żeglugi;

4) wysokość opłat za przeprowadzenie egzaminu, o którym mowa w ust. 8, oraz za czynności związane z wydaniem dokumentu, o którym mowa w ust. 3, biorąc pod uwagę zakres uprawnień uzyskiwanych po zdaniu egzaminu, koszty poniesione **przez egzaminującą organizację żeglarską** oraz przez właściwy polski związek sportowy oraz warunki wskazane w ust. 10.

PREZES
Stowarzyszenia Żeglarskiego „Samoster”

Andrzej Kapłan
29 07 2009

Szczegółowe uzasadnienie do proponowanych zmian Art. 69 projektu ustawy o sporcie z dnia 10 lipca 2009r.

1. Szkolenie i egzaminowanie.

Ustęp 12 projektowanego art. 37a powiela zapisy ust. 10 art. 53a Ustawy o Kulturze Fizycznej i kontynuuje jedynie pozory pluralizmu w zakresie programów szkolenia różnych organizacji żeglarskich (przedtem szkolić mogli tylko instruktorzy polskiego związku sportowego)

Idea, jaka przyświecała ustawodawcy, to stworzenie możliwości konkurowania w zakresie programów szkolenia, co w efekcie miałyby wpłynąć korzystnie na poziom szkolenia, a zatem i na bezpieczeństwo na wodzie. Jednakże ww. zapis okazał się w praktyce martwy, ponieważ utrzymano monopol polskiego związku sportowego w zakresie egzaminowania. Jest to ewidentne naruszenie zasady równości podmiotów, polegające na tym, że **wszyscy szkolący są uzależnieni od oceny egzaminatorów jednego ze szkolących**. Czyli innymi słowy, powodzenie działań w zakresie własnego programu i systemu szkolenia danej organizacji żeglarskiej, jest w 100 % zależne od konkurenta. W efekcie takiej sytuacji nikt, poza samym PZZ, nie zaryzykował inwestowania środków finansowych i czasu w stworzenie własnego programu szkolenia.

W art. 4 projektu Ustawy o Sporcie zapisano, iż polski związek sportowy ma wyłączne prawo do organizowania określonego sportu w wąskim, zdefiniowanym zakresie. Wyłączność dla polskiego związku sportowego w zakresie egzaminowania osób uprawiających turystykę wodną nie mieści się w ramach nakreślonych przez art. 4 Ustawy o Sporcie i nie ma żadnego istotnego powodu, aby należało wykraczać poza ramy określone ustawą. Zatem postulujemy umożliwienie egzaminowania podmiotom szkolącym według własnego programu, zatwierdzonego przez właściwego ministra, na podstawie ust. 12 projektowanego art. 37a. Podobna praktyka jest od dawna regulowana przez art. 53c Ustawy o KF i funkcjonuje w zakresie szkolenia i egzaminowania przez organizacje szkolące pletwonurków.

Mając powyższe na uwadze, proponujemy zmienić ust. 8 projektowanego art. 37a i nadać mu brzmienie:

8. Jeżeli do uzyskania dokumentu, o którym mowa w ust. 3, niezbędne jest zdanie egzaminu, potwierdzającego posiadanie odpowiedniej wiedzy i umiejętności z zakresu żeglarstwa, egzamin ten przeprowadza organizacja żeglarska z uwzględnieniem wymagań wskazanych w ust. 12.

W ust 10 projektowanego art. 37 a określono wysokości opłat za egzamin i wydanie patentu. Uważamy, że opłata w wysokości 500 zł za przeprowadzenie egzaminu na patent pozwalający uprawiać turystykę wodną, jest nieuzasadniona oraz niezgodna z logiką i poczuciem sprawiedliwości społecznej, ponieważ ponad trzykrotnie przewyższa wysokość opłaty za egzamin na patent zawodowy, pozwalający na prowadzenie statków w żegludze profesjonalnej, o którym mowa w art. 35 Ustawy o Żegludze Śródlądowej. W załączniku do Ustawy o Żegludze Śródlądowej, w części „Kwalifikacje zawodowe”, wyszczególniono, że opłata za egzamin na patent zawodowy wynosi 150 zł. Proponujemy przyjęcie w ust 10 projektowanego art. 37a, podobnej kwoty 150 zł za przeprowadzenie egzaminu.

Uważamy, że należy zmienić zapis ust. 12 projektowanego art. 37a, który w sposób nieuzasadniony ogranicza możliwość zdobywania wiedzy i umiejętności żeglarskich. Istniejący zapis powinien regulować jedynie szkolenie komercyjne, bez ingerowania w inne sposoby podnoszenia poziomu wiedzy i umiejętności żeglarskich. Powszechnie wiadomo, że dzieci zdobywają zdecydowanie więcej umiejętności, pływając przez wiele sezonów z rodzicami czy dziadkami, niż na dwutygodniowym kursie organizowanym, przez najlepszą nawet szkołę żeglarską. Dotychczasowy zapis formalnie pozbawia takie osoby możliwości szkolenia własnych dzieci czy wnuków. Dlatego proponujemy dodać słowo „komercyjne” i naszym zdaniem ust 12 powinien uzyskać brzmienie:

12. Komercyjne szkolenia w zakresie uprawiania turystyki wodnej prowadzą instruktorzy organizacji żeglarskich według systemu szkolenia danej organizacji, zatwierdzonego przez

właściwego ministra. System szkolenia powinien uwzględniać zakres wiedzy i umiejętności niezbędnych do uzyskania kwalifikacji określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 13.

2. Dokumenty zagraniczne.

Ustęp 6 projektowanego art. 37a powiela zapis ust. 4 art. 53a Ustawy o KF który ma wadliwą konstrukcję logiczną.

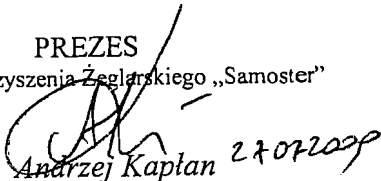
6. Osoba, która uzyskała uprawnienia do uprawiania turystyki wodnej w innym państwie, może uprawiać turystykę wodną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie posiadanych uprawnień potwierdzonych stosownym dokumentem.

Zapis ten wprowadzono podczas ostatniej nowelizacji Ustawy o KF w 2007 roku i pojawił się on – w celu dostosowanie prawa polskiego do standardów międzynarodowych, co miało skutkować możliwością uprawiania żeglarstwa w Polsce przez osoby, szczególnie obcokrajowców, które wprawdzie posiadają odpowiednie kwalifikacje, ale poświadczone innym dokumentem niż patent wystawiony przez polski związek sportowy.

Niestety tak sformułowany zapis już zrodził wiele niejasności w ciągu roku jego obowiązywania. Z jego treści nie wynika w sposób jednoznaczny, czy chodzi tylko o stricte dokument wystawiony w innym państwie, czy o prawo do uprawiania turystyki wodnej w innym państwie. Dla przykładu, bardzo popularny chorwacki dokument Voditelj Brodice kat B, pozwala m.in. obywatelowi tego kraju żeglować po wodach śródlądowych, morskich wodach wewnętrznych i wodach terytorialnych Republiki Chorwacji. Jak wspomnieliśmy ustawodawcy przyświecała idea, aby taka osoba też mogła uprawiać turystykę wodną w naszym kraju w takim samym zakresie (wody śródlądowe, morskie wody wewnętrzne i wody terytorialne RP), na podstawie posiadanego dokumentu, bez potrzeby ubiegania się o dokument wystawiony w Polsce (nawiasem mówiąc Republika Chorwacka oficjalnie uznaje polskie patenty). Przy istniejącym zapisie to nie jest jednoznaczne. Dlatego proponujemy zmienić go i nadać mu brzmienie:

6. Osoba, która uzyskała kwalifikacje pozwalające jej uprawiać turystykę wodną w innym państwie, może uprawiać turystykę wodną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie posiadanych kwalifikacji, potwierdzonych stosownym dokumentem.

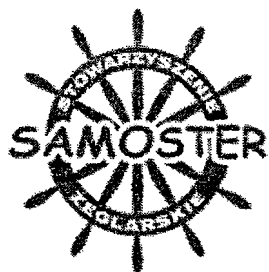
PREZES
Stowarzyszenia Żeglarskiego „Samoster”

Andrzej Kaptan 27.07.2009

Pan Dyw. H. Kozielewski

P. L. Kozielewski

- proszę o skierowanie
do pub. w BIP
H. Kozielewski

SZS Stowarzyszenie Żeglarskie „Samoster”

03-126 Warszawa, ul. Atutowa 13/66

Wpisane do ewidencji Urzędu m.st. Warszawy pod pozycją 76 (Decyzja Nr 1/S/2005)

www.samoster.org.pl

REGON: 141374458

NIP: 5242642466

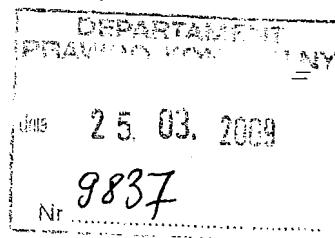
Nr 2a/2009

dotyczy: Projektu Ustawy o Sporcie

Warszawa, 2009-03-24

p. dyr. Kosik

Szanowny Pan
Miroslaw Drzewiecki
Minister Sportu i Turystyki
00-082 Warszawa
ul. Senatorska 14

Szanowny Panie Ministrze

Jako organizacja żywo interesowana zmianami legislacyjnymi we wszelkich aspektach mających związek z uprawianiem żeglarstwa oraz w związku z opublikowaniem w dniu 03 marca 2009 w BIP Ministerstwa Sportu i Turystyki kolejnej wersji projektu ustawy o sporcie, Stowarzyszenie Żeglarskie „Samoster” zgłasza niniejszym następujące uwagi do sformułowań zawartych w art. 59 ust.3 projektu Ustawy o Sporcie, dodającym art. 37a do Ustawy o Żegludze Śródlądowej:

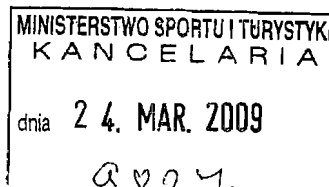
1. Przywrócenie terminu „kwalifikacje”, zamiast terminu „uprawnienia”

Projektowany art. 37a w Ustawie o Żegludze Śródlądowej jest w zasadzie kopią art. 53a, obecnie obowiązującej Ustawy o Kulturze Fizycznej z 1996 roku, wraz z późniejszymi nowelizacjami.

W nowelizacji Ustawy o KF w 2007 roku, bez jakiegokolwiek uzasadnienia i w dość w zaskakujący sposób w art. 53a dotyczącym żeglarstwa, wprowadzono określenie „uprawnienia” w miejsce dotychczas stosowanego określenia „kwalifikacje”, które to określenie funkcjonowało w ustawie od początku jej istnienia.

Jednocześnie w Rozdziale 5 „Bezpieczeństwo żeglugi” Ustawy o Żegludze Śródlądowej, do którego ma trafić projektowany art. 37a, ustawodawca posługuje się wyłącznie terminem „kwalifikacje”. Wnioskujemy zatem, aby termin „uprawnienia” z projektu art. 37a zastąpić wcześniej funkcjonującym terminem „kwalifikacje”. Ten zabieg pozwoli uniknąć niespójności Ustawy o Żegludze Śródlądowej i zachować jednolitą terminologię tej ustawy.

Pragniemy też zwrócić uwagę na brak konsekwencji autora projektu Ustawy o sporcie, polegający na tym, że w tym samym projekcie Ustawy o Sporcie, w art. 57, który przenosi dotychczasowe zapisy dotyczące sportów strzeleckich z Ustawy o Kulturze Fizycznej do Ustawy o Broni i Amunicji, nadal używa się terminu „kwalifikacje”, a w art. 59, który przenosi regulacje dotyczące uprawiania żeglarstwa do Ustawy o Żegludze Śródlądowej, używa się terminu „uprawnienia”.

2. Dokumenty zagraniczne.

Ustęp 6 projektowanego art. 37a powiela zapis ust. 4 art. 53a Ustawy o KF, który ma wadliwą konstrukcję logiczną.

6. Osoba, która uzyskała uprawnienia do uprawiania turystyki wodnej w innym państwie, może uprawiać turystykę wodną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie posiadanych uprawnień potwierdzonych stosownym dokumentem.

Zapis ten wprowadzono podczas ostatniej nowelizacji Ustawy o KF w 2007 roku w celu dostosowanie prawa polskiego do standardów międzynarodowych, co miało skutkować możliwością uprawiania żeglarstwa w Polsce osobom, szczególnie obcokrajowcom, które wprawdzie posiadają odpowiednie kwalifikacje, ale poświadczone innym dokumentem niż patent wystawiony przez polski związek sportowy.

Niestety tak sformułowany zapis już zrodził wiele niejasności w ciągu roku obowiązywania. Z jego treści nie wynika w sposób jednoznaczny, czy chodzi tylko o stricte dokument wystawiony w innym państwie, czy o prawo do uprawiania turystyki wodnej w innym państwie. Dla przykładu, bardzo popularny chorwacki dokument Voditelj Brodice kategorii B, pozwala m.in. obywatelowi tego kraju żeglować po wodach śródlądowych, morskich wodach wewnętrznych i wodach terytorialnych Republiki Chorwacji.

Jak wspomnieliśmy ustawodawcy przyświecała idea, aby taka osoba też mogła uprawiać turystykę wodną w naszym kraju w takim samym zakresie (wody śródlądowe, morskie wody wewnętrzne i wody terytorialne RP), na podstawie posiadanego dokumentu, bez potrzeby ubiegania się o dokument wystawiony w Polsce. Istniejący zapis nie jest w tym zakresie jednoznaczny.

To, że ów przepis był i będzie martwy, potwierdza korespondencja członka naszego stowarzyszenia, kapitana Mariusza Główka z Ministerstwem Infrastruktury i Ministerstwem Sportu i Turystyki z początku 2008 roku, załączona do niniejszego pisma.

Kpt. Główka, posiadacz trzech różnych dokumentów, w tym prestiżowego brytyjskiego certyfikatu kapitana jachtowego (RYA/MCA Yachtmaster Offshore), w efekcie owego wadliwego zapisu, nie mógł uzyskać od organów administracji państwowej jednoznacznej odpowiedzi, czy na podstawie ust 4 art. 53a może posługiwać się w Polsce którymkolwiek z posiadanych certyfikatów kompetencji, potwierdzających jego wysokie, uznawane na całym świecie kwalifikacje. To dowodzi, że zapisy projektowanego ust. 6 art. 37a będą tak samo martwe, jak jest martwy dotychczasowy zapis art. 53a ust 4 Ustawy o KF.

Dlatego proponujemy zmienić go i nadać mu brzmienie:

6. Osoba, która uzyskała kwalifikacje pozwalające jej uprawiać turystykę wodną w innym państwie, może uprawiać turystykę wodną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie posiadanych kwalifikacji, potwierdzonych stosownym dokumentem.

3. Szkolenie i egzaminowanie.

Ustęp 12 projektowanego art. 37a powiela zapisy ust. 10 art. 53a Ustawy o Kulturze Fizycznej i kontynuuje jedynie pozory pluralizmu w zakresie programów szkolenia różnych organizacji żeglarskich (wcześniej szkolić mogli tylko instruktorzy polskiego związku sportowego)

Idea, jaka przyświecała ustawodawcy, to stworzenie możliwości konkurowania w zakresie programów szkolenia, co w efekcie miałyby wpłynąć korzystnie na poziom szkolenia, a zatem i na bezpieczeństwo na wodzie. Jednakże zapis ust. 10 art. 53a Ustawy o Kulturze Fizycznej również okazał się martwy, ponieważ utrzymano monopol polskiego

związku sportowego w zakresie egzaminowania. Jest to ewidentne naruszenie zasady równości podmiotów, polegające na tym, że wszyscy szkolący są uzależnieni od oceny egzaminatorów jednego ze szkolących. Czyli innymi słowy, powodzenie działań danej organizacji żeglarskiej, jest w 100 % zależne od konkurenta - Polskiego Związku Żeglarskiego lub Polskiego Związku Motorowodnego i Narciarstwa Wodnego. W efekcie takiej sytuacji nikt, poza samym PZZ, nie zainwestował czasu ani środków finansowych w stworzenie własnego programu szkolenia.

W art. 4 projektu Ustawy o Sporcie zapisano, iż polski związek sportowy ma wyłączne prawo do organizowania określonego sportu w wąskim, zdefiniowanym zakresie. Wyłączność dla polskiego związku sportowego w zakresie egzaminowania osób uprawiających turystykę wodną nie mieści się w ramach nakreślonych przez art. 4 Ustawy o Sporcie i nie ma żadnego istotnego powodu, aby należało wykraczać poza ramy określone ustawą. Podkreślamy zatem dobitnie potrzebę ustrzeżenia się przed powieleniem tego błędu i postulujemy umożliwienie egzaminowania podmiotom szkolącym według własnego programu, zatwierdzonego przez właściwego ministra, na podstawie ust. 12 projektowanego art. 37a. Podobna praktyka funkcjonuje w odniesieniu do organizacji szkolących pływaczy według własnych programów, co od dawna reguluje art. 53c obecnie obowiązującej Ustawy o Kulturze Fizycznej.

Mając powyższe na uwadze, proponujemy zmienić ust. 7 projektowanego art. 37a i nadać mu brzmienie:

Dokumenty, o których mowa w ust.3, określające kwalifikacje do prowadzenia jachtów żaglowych lub motorowych wydają organizacje żeglarskie osobom posiadającym odpowiednią wiedzę i odpowiednie umiejętności z zakresu żeglarstwa oraz spełniającym inne wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 13.

oraz zmienić ust. 8 i nadać mu brzmienie:

Jeżeli do uzyskania dokumentu, o którym mowa w ust. 3, niezbędne jest zdanie egzaminu, potwierdzającego posiadanie odpowiedniej wiedzy i umiejętności z zakresu żeglarstwa, egzamin ten przeprowadza organizacja żeglarska według wymagań określonych przez właściwego ministra.

a ust. 9 nadać brzmienie:

Za przeprowadzenie egzaminu, o którym mowa w ust 7, oraz za czynności związane z wydaniem dokumentu, o którym mowa w ust 3 pobiera się opłatę, która stanowi przychód organizacji żeglarskiej przeprowadzającej egzamin.

Praktyką ostatnich lat, było narzucanie w drodze rozporządzenia wydawanego przez ministra właściwego do spraw sportu, obowiązku odbycia szkolenia przez kandydatów do amatorskich patentów żeglarskich, pomimo tego, iż w ustawie nie było zapisu o takiej konieczności. Jest to dla nas niezrozumiała i kuriozalna praktyka, jeśli zauważymy, że nie ma obowiązku odbycia szkolenia kandydat przystępujący do egzaminu na patent żegluga profesjonalnej (art. 36 Ustawy o Żegludze Śródlądowej).

Ponadto w innych krajach Europy i świata nigdy nie wymagało się odbywania obowiązkowych szkoleń przed egzaminem. W Wielkiej Brytanii, w Niemczech, w Szwecji, czy w doskonale znanej naszym żeglarzom Chorwacji, przyjęto regułę, że skoro egzamin weryfikuje wiedzę i umiejętności kandydata, to nie jest istotne w jaki sposób kandydat doszedł do tej wiedzy. Dlatego pozwalamy sobie zwrócić uwagę Pana Ministra na ten aspekt.

W ust 10 projektowanego art. 37 a określono wysokości opłat za egzamin i wydanie patentu. Uważamy, że opłata w wysokości 500 zł za przeprowadzenie egzaminu na patent pozwalający uprawiać turystykę wodną, jest horrendalnie zawyżona oraz niezgodna z logiką i poczuciem sprawiedliwości społecznej. Wystarczy porównać wysokość tej opłaty z wysokością opłaty za egzamin na patent zawodowy, o którym mowa w art. 35 Ustawy o Żegludze Śródlądowej, pozwalający na prowadzenie statków w żegludze profesjonalnej, W załączniku do Ustawy o Żegludze Śródlądowej, w części „Kwalifikacje zawodowe”, wyszczególniono, że opłata za egzamin na patent zawodowy wynosi 150 zł.

Proponujemy przyjęcie w ust 10 projektowanego art. 37a, identycznej kwoty 150 zł za przeprowadzenie egzaminu.

Uważamy również, że należy zmienić zapis ust. 12 projektowanego art. 37a, który w sposób nieuzasadniony ogranicza możliwość zdobywania wiedzy i umiejętności żeglarskich. Istniejący zapis powinien regulować jedynie szkolenie komercyjne, bez ingerowania w inne sposoby podnoszenia poziomu wiedzy i umiejętności żeglarskich. Powszechnie wiadomo, że dzieci zdobywają zdecydowanie więcej umiejętności, pływając przez wiele sezonów z rodzicami czy dziadkami, niż na dwutygodniowym kursie organizowanym, przez najlepszą nawet szkołę żeglarską. Dotychczasowy zapis formalnie pozbawia takie osoby możliwości szkolenia własnych dzieci czy wnuków. Dlatego proponujemy dodać słowo „komercyjne” i naszym zdaniem ust 12 powinien uzyskać brzmienie:

Komercyjne szkolenia w zakresie uprawiania turystyki wodnej prowadzą instruktorzy organizacji żeglarskich według systemu szkolenia danej organizacji, zatwierdzonego przez właściwego ministra. System szkolenia powinien uwzględniać zakres wiedzy i umiejętności niezbędnych do uzyskania kwalifikacji określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 13.

Proponujemy usunąć p. 5 ust.13 projektowanego art. 37a. W sytuacji, gdy ust 10 określa górną granicę wysokości opłat za przeprowadzenie egzaminu i wydanie patentu i w sytuacji, gdy egzaminy będą przeprowadzały organizacje żeglarskie, powstanie system samoregulacji ww. opłat, wynikający z konkurencji pomiędzy organizacjami żeglarskimi.

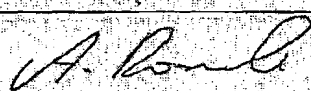
Przedstawiając powyższe propozycje wyrażam nadzieję, że ich uwzględnienie będzie znaczącym krokiem na drodze dostosowania polskiego prawa do uznanych standardów międzynarodowych i pozostają

z wyrazami uszanowania i z żeglarskim pozdrowieniem

~~Kopia do zgłoszenia lobbingowego~~

PREZES
Stowarzyszenia Żeglarskiego „Samoster”
Andrzej Kapłan

**WZÓR URZĘDOWEGO FORMULARZA ZGŁOSZENIA ZAINTERESOWANIA
PRACAMI NAD PROJEKTEM AKTŪ NORMATYWNEGO**

ZGŁOSZENIE		
ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM — ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH*		
.....Projekt Ustawy z dn. 05.03.2009..... (tytuł projektu — zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacją zamieszczoną w programie prac legislacyjnych)		
A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM		
1. Nazwa/imię i nazwisko** Klub Sportowy „RC Jelcz”		
2. Siedziba/miejsce zamieszkania** ul. Rumiankowa 141; 55-231 Jelcz-Laskowice		
3. Adres do korespondencji i adres e-mail: j.w.; rozycki.adam@wp.pl		
B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM		
lp.	Imię i nazwisko	Adres miejsca zameldowania na pobyt stały
1	Adam Różycki	
2		
3		
4		
5		
C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY		
Uwagi do projektu w załączniku. Uwagi dotyczą artykułu 66 pkt. 1, i 2 (rozdział XII)		
D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY		
1	Uwagi do projektu Ustawy o Sporcie z dn. 05.03.2009r.	
E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dokonanego dnia (podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)		
F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE		
Imię i nazwisko	Data	Podpis
Adam Różycki	2009-04.03	

Jelcz-Laskowice, dn. 03.14.2009r.

Ministerstwo Sportu i Turystyki
ul. Senatorska 14
00-082 Warszawa

Uwagi do projektu Ustawy o Sporcie z dn. 05.03.2009r.
Załącznik do zgłoszenia zainteresowania pracami nad projektem

Zaproponowane w projekcie brzmienie art. 66 pkt. 1.:

„Art. 66.

1. Podmioty o statusie polskiego związku sportowego stają się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy polskimi związkami sportowymi w jej rozumieniu.”

Powyższy zapis w ustawie, chociaż zgodny z zasadą zachowania praw nabytych zachowuje wprost nienależne przywileje, które uzyskały stowarzyszenia, nie będące reprezentantami środowisk, klubów i stowarzyszeń, które w danej dziedzinie sportu działały i nadal działają. Takim stowarzyszeniem jest Liga Obrony Kraju, która na mocy ustawy o zmianie ustawy o sporcie kwalifikowanym (Dz.U. z 2007 r., nr 171, poz. 1208 str. 3) uzyskała Status Polskiego Związku Sportowego w modelarstwie kołowym. Prawo to zostało nadane z pogwałceniem praw innych podmiotów (klubów i stowarzyszeń) i całkowitym pominięciem prowadzonej przez nich działalności w tej dyscyplinie sportu. Jednym zapisem zniweczono ciężką pracę społeczną podjętą przez samych zawodników modelarstwa kołowego, którzy chcąc zastosować się do zapisów ustawy w jej poprzedniej formie tworzyli struktury tego sportu, tj. kluby sportowe zrzeszające zawodników i organizujące zawody sportowe. Te inicjatywy miały doprowadzić do utworzenia Związku Sportowego opartego na zasadach demokratycznych i będącego prawdziwym reprezentantem interesów modelarzy kołowych z całego kraju z ich reprezentacją we władzach, proporcjonalną do ilości klubów i zawodników w danym regionie. Ze zdziwieniem i niedowierzaniem zmuszeni byliśmy stwierdzić, że po 20 latach demokratycznych przemian Państwo funduje nam powtórkę z rozwiązania systemu totalitarnego i bez oglądania się na samych zainteresowanych mianuje rzadę wybranej przez siebie organizacji nad „większością”. Przyjęte rozwiązanie okazało się zresztą brzemienne w skutkach, tj. wstrzymało rozwój i powstawanie klubów, zablokowało możliwość wpływu środowiska na kształt modelarstwa kołowego w Polsce i uczyniło z Ligi Obrony Kraju głównego beneficjenta środków finansowych przeznaczanych przez Ministerstwo Sportu zarówno na sport kwalifikowany, jak również na sport powszechny. Wszystko to poza całkowitą kontrolą środowiska modelarzy kołowych (Pismo środowisk w tej sprawie zostało skierowane do Departamentu Sportu Kwalifikowanego MSiI w grudniu 2008).

Utrzymanie statutu Polskiego Związku Sportowego przez Ligę Obrony Kraju na mocy art. 66 pkt. 1. hibernuje de facto patologiczne rozwiązania obecne. Oznacza w istocie zachowanie przywilejów jednej organizacji, nie dając w dalszym ciągu możliwości realnego wpływu innym stowarzyszeniom na daną dyscyplinę sportu.

Uważamy, że w nowej Ustawie o Sporcie powinny znaleźć się zapisy, które kończą jednoznacznie patologię we wszystkich dziedzinach sportu, również w modelarstwie kołowym i otwierają szansę przed organizacjami działającymi w danej dyscyplinie do samodzielnego zorganizowania się w federację typu Związek Sportowy z zachowaniem wszelkich zasad demokracji i bez konieczności czekania kolejnych 2 lat.

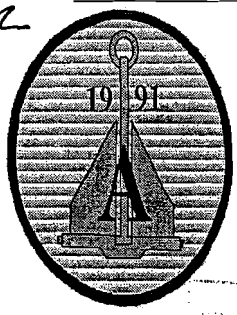
Adam Różycki

Klub Sportowy „RC Jelcz”

*P. L. K... -
- 56 BIP*

Ren Dy. M. Roszniecki

STOWARZYSZENIE ARMATORÓW JACHTOWYCH *MS*

(Boat Owners Society in Poland)

Rok założenia 1991

ul. Przelom 10, GDAŃSK-Górki Zach. 80-643, tel/fax 058 3070927
info@saj.org.pl

STOWARZYSZENIE ARMATORÓW JACHTOWYCH
ul. Przelom 10, 80-643 Gdańsk

Gdańsk, dn.01 kwietnia 2009 r.

07. 04. 2009
NI 11698 *[Signature]*

Ministerstwo Sportu i Turystyki
ul. Senatorska 14
00-921 Warszawa

Fax: +48 22 244 32 47
fax: +48

DOT: Zgłoszenie wniosku z dn. 20 marca 2009 r. i zgłoszenia zainteresowania pracami nad projektem ustawy o sporcie

W celu eliminacji formalnych braków zgłoszenia złożonych dokumentów w postaci wniosku i zgłoszenia zainteresowania pracami nad ustawą o sporcie przesyłamy ponownie zgłoszenie zainteresowania pracami nad ustawą o sporcie wraz z naszym wnioskiem z dn. 20 marca 2009 r. uzupełnione o odpis wyciągu danych z Krajowego rejestru Sądowego.

[Handwritten signatures]

**ZGŁOSZENIE
ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM-ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH**

Ustawa o sporcie

(tytuł projektu – zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacją zamieszczoną w programie prac legislacyjnych)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa / imię i nazwisko **Stowarzyszenie Armatorów Jachtowych**

2. Siedziba / miejsce zamieszkania **Gdańsk ul. Przełom 10**

3. Adres do korespondencji i adres e-mail

PL 80643 Gdańsk ul. Przełom 10; info@saj.org.pl

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

Lp	Imię i nazwisko	Adres miejsca zameldowania na pobyt stały
1	Krzysztof Klocek	
2	Włodzimierz Ring	
3		
4		
5		

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

Wprowadzenie zmian zawartych w załączonym stanowisku. Celem jest ochrona praw i wolności obywatelskich oraz popularyzacja i ułatwienie dostępu do uprawiania sportów wodnych.

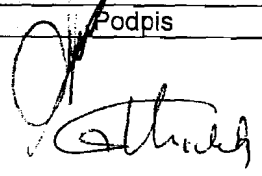
D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1	Wniosek z dn. 20.03.2009
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	

E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych / zmiany danych zgłoszenia dokonanego dnia 16.03.2009.....

(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)

F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE

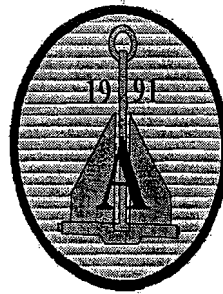
Imię i nazwisko	Data	Podpis
Krzysztof Klocek Czarek Uchida	01 kwietnia 2009 r.	

STOWARZYSZENIE ARMATORÓW JACHTOWYCH

(Boat Owners Society in Poland)

Rok założenia 1991

ul. Przełom 10, GDAŃSK-Górki Zach. 80-643, tel/fax 058 3070927
info@saj.org.pl

Gdańsk, dn.20 marca 2009 r.

Ministerstwo Sportu i Turystyki
ul. Senatorska 14
00-921 Warszawa

Fax: +48 22 244 32 47

WNIOSEK

W związku z ogłoszeniem w Biuletynie Informacji Publicznej projektu ustawy o sporcie z 05.03.2009r. Rada Armatorska Stowarzyszenia Armatorów Jachtowych wykonując swoje statutowe zadania składa wniosek o uwzględnienie załączonych uwag i zmianę projektowanego art. 59 z uwzględnieniem proponowanych rozwiązań.

UZASADNIENIE:

Po dokładnej analizie zapisów przedstawionych w projekcie zgłaszamy generalną uwagę, która w naszej ocenie wymaga dokonania zmian projektu. Obecne brzmienie projektowanego artykułu 59 zawiera w naszej ocenie liczne błędy dyskwalifikujące możliwość jego zamieszczenia w ustawie. Szczegółowe krytyczne uwagi przedstawiamy w dalszej części uzasadnienia. Jednocześnie budzi nasze zdumienie fakt, iż obecnie projektowana treść art. 59 odbiega znacząco od uznanego przez nas za trafne uzasadnienia do projektowanej ustawy. Wymowa regulacji art. 59 stoi w jawnej sprzeczności z duchem założeń oraz uzasadnieniem jakie przekazali projektodawcy. Co więcej przyjęte w projekcie rozwiązanie, w naszej ocenie, stanowi próbę ucieczki od merytorycznego rozstrzygnięcia niezgodności jakie zostały podniesione przez Rzecznika Praw Obywatelskich w jego wystąpieniu generalnym do Ministra Sportu i Turystyki RPO-540457-XIX/06/KS z 22 sierpnia 2008 r. Nadto zastanawiające jest lakoniczne odniesienie się projektodawców w uzasadnieniu do konieczności ustanowienia art. 59 a tym samym zaliczenia żeglarstwa do sportów niebezpiecznych na równi jedynie ze strzelectwem.

A handwritten signature or mark, possibly a stylized 'S' or similar character, located at the bottom left of the page.

Natomiast niespójny i niekonsekwentny sposób budowy art. 59 w projektowanym brzmieniu każe nam mocno się zastanowić nad projektodawcą treści.

Szczególnie krytycznie zmuszeni jesteśmy odnieść się do projektu wprowadzenia art. 37 a w ustawie o żegludze śródlądowej. Za niewłaściwe uznajemy umieszczenie tak skonstruowanego artykułu w proponowanym miejscu. Rozbija on spójność istniejącej ustawy pogarszając jej jakość. Jako zbędne uważamy narzucanie konieczności znajomości zasad żeglarstwa dla wszystkich uprawiających turystykę i sporty wodne. Wystarczy obowiązkowa znajomość przepisów powszechnych w zakresie żeglugi po drogach wodnych. Zbędnym w naszej ocenie jest również zapis o konieczności przestrzegania zasad bezpieczeństwa jeśli nie można ich w jakiś szczegółowy sposób zdefiniować a jesteśmy pewni, co we wcześniejszej korespondencji wykazaliśmy, że minister odpowiadający za transport nie będzie w stanie przewidzieć wszystkich okoliczności. Wydaje nam się również iż jest oczywistym, że każdy uprawia turystykę i sporty na własny koszt, ryzyko i odpowiedzialność!

Zapisy projektowanych ustępów 3 i 4 rażą brakiem konsekwencji i narażają ustawę na zarzut niezgodności konstytucyjnej. Co więcej stworzenie zapisów ustępu 5 nie powinno mieć miejsca w przypadku przygotowania projektu przez legislatorów gdyż nie będzie możliwe wydanie aktu wykonawczego w zgodności z Konstytucją.

Pozostawienie zapisów w brzmieniu zgodnym z projektem może rodzić uzasadnione podejrzenia o preferowaniu rozwoju turystyki w wybranych rejonach kraju kosztem innych np. Mazur jak również może rodzić wrażenie, iż ustawodawca preferuje rozwój turystyki, sportu i rekreacji mniej przyjaznej środowisku (nieuzasadnione restrykcje dla uprawiania żeglarstwa w stosunku do żeglugi na łodziach z napędem spalinowym).

Nadto ustanowienie zapisów jak w projektowanym brzmieniu ustanowi monopol egzaminacyjny – szkoleniowy polskich związków sportowych czemu stanowczo się sprzeciwiamy. Co więcej proponowane zapisy nie mają uzasadnienia w świetle dalej przedstawionych przez nas propozycji.

Wyżej przedstawione argumenty nie pozwalają zgodnie z zasadami logicznego rozumowania uzasadnić istnienia w obecnym brzmieniu projektowanego art. 59. Nasze stanowisko potwierdzają dotychczasowe prace w tym zakresie. W pracach nad rozporządzeniem dot. prowadzenia statków do uprawiania żeglarstwa próbowano umieścić zapisy w zakresie bezpieczeństwa. Brak potrzeby umieszczania takich regulacji sygnalizowaliśmy w naszym piśmie z 23.09.2008 r. Nie ma potrzeby zapisywania w ustawie obowiązku przestrzegania powszechnie obowiązujących przepisów. Wsparciem dla naszego stanowiska jest pismo o sygnaturze RCL. 142 – 1058/08 z dn. 01.10.2008 r. skierowane przez dr. Jacka Krawczyka Wiceprezesa Rządowego Centrum Legislacyjnego do Ministra Mirosława Drzewieckiego. Podkreśla się tam, że:

„Zasady bezpieczeństwa żeglugi na wodach śródlądowych i wodach morskich, a także wymagania techniczne statków oraz wymagania co do ich wyposażenia w środki bezpieczeństwa, odnoszące się także do statków przeznaczonych do uprawiania sportu lub rekreacji, zostały określone w ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz.U. z 2006 r. Nr 123, poz. 857, z późn. zm.), w ustawie z dnia 18 września 2001 r. – Kodeks morski (Dz.U. Nr 138, poz. 1545, z późn. zm.) oraz w aktach wykonawczych wydanych na podstawie tych ustaw, w tym przede wszystkim w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 28 kwietnia 2003 r. w sprawie przepisów żeglugowych na śródlądowych drogach wodnych (Dz.U. Nr 212, poz. 2072). Zatem

regulacje dotyczące zasad bezpieczeństwa przy uprawianiu żeglarstwa powinny mieć charakter uzupełniający w stosunku do ww. przepisów, rozszerzając je o normy zachowania wynikające ze szczególnej specyfiki tej formy sportu i rekreacji."

Przyjmując za usprawiedliwioną konieczność ingerencji ustawodawcy w przypadku określenia ram reglamentacji dla uprawiania turystyki, sportu i rekreacji na statkach mogących realnie oddziaływać na bezpieczeństwo żeglugi uznajemy, że potencjalnie realne niebezpieczeństwo w żegludze może powodować jedynie uprawianie turystyki, sportów i rekreacji na statkach o napędzie mechanicznym o łącznej mocy silników powyżej 75 kW. Takie ustawienie przez nas granicy wynika z wieloletnich doświadczeń żeglugowych, analizy praw fizyki oraz analizy dotychczasowych zapisów ustawy o żegludze śródlądowej oraz proponowanych zapisów art. 59. Dlatego też uważamy, że art. 59 winien przyjąć następujące brzmienie:

Art. 59

W ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 857 oraz z 2007 r. Nr 123, poz. 846 i Nr 176, poz. 1238) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 19 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„ 2. Rejestr statków przeznaczonych do uprawiania sportu lub rekreacji prowadzi właściwy polski związek sportowy w rozumieniu ustawy z dnia ... 2009 r. o sporcie (Dz. U. ... Nr ..., poz. ...).”;

2) art. 24 a otrzymuje brzmienie:

„ Art. 24a. Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej określi, w drodze rozporządzenia, tryb rejestracji statków przeznaczonych do uprawiania sportu lub rekreacji, wzory ksiąg rejestrowych i dokumentów rejestracyjnych.”;

3) art. 35 ust. 2 w punkcie 3 kropkę zastępuje się średnikiem;

4) art. 35 ust. 2 dodaje się punkt 4 w brzmieniu:

„ 4) patent sportowy uprawniający do prowadzenia statku używanego wyłącznie do uprawiania sportu i rekreacji.”;

4) art. 35 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„ 7. Przepisów ust. 1-6 dotyczących kwalifikacji załóg nie stosuje się do załogi statku używanego wyłącznie do uprawiania sportu i rekreacji za wyjątkiem statków o napędzie mechanicznym o mocy silników powyżej 75 kW.”;

5) w art. 36 dodaje się ustęp 4 w brzmieniu:

„ 4. Przepisów ust. 1 pkt. 2 i 3 dotyczących stanu zdrowia i stażu nie stosuje się do osób ubiegających się o patent, o którym mowa w art. 35 ust. 2 pkt. 4”;

Wprowadzenie art. 59 w proponowanym wyżej brzmieniu wypełnia przesłankę nakazującą poddać niezbędnej regulacji i kontroli prowadzenie żeglugi na statkach mogących stanowić realne zagrożenie

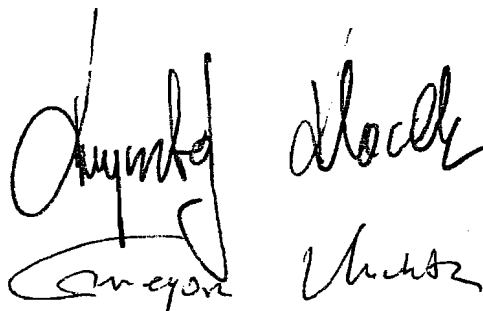
dla żeglugi oraz jednocześnie wypełnia postulaty środowiska żeglarzy, które znalazły uznanie u Rzecznika Praw Obywatelskich a jednocześnie odpowiadają w pełni założeniom i duchowi uzasadnienia ustawy o sporcie. Wprowadzenie w życie naszej propozycji spowoduje, że szkolenia nie będą obowiązkowe, a jedynie niezbędne będzie zdanie egzaminu przed komisją spełniając wymagania egzaminacyjne ustalone przez ministra do spraw transportu w rozporządzeniu wydanym na podstawie już obowiązujących przepisów art. 37 ustawy o żegludze śródlądowej. Co więcej uzyskane certyfikaty kompetencji będą miały charakter certyfikatów państwowych. Jednocześnie sprawy regulacji przekazane zostaną do zakresu kompetencji ministra transportu, który całościowo odpowiada za regulacje dotyczące bezpieczeństwa żeglugi co odpowiada przesłance spójności systemu prawa. Nie wydaje się nam koniecznym, aby minister odpowiedzialny za kulturę fizyczną był niezbędny przy konsultacjach zasad bezpieczeństwa żeglugi.

Dlatego też mając na uwadze, iż turystykę, sporty i rekreację również na wodzie każdy z obywateli uprawia na własne ryzyko i odpowiedzialność oraz uwzględniając konieczność przestrzegania zasady proporcjonalności ustanowionej w art. 31 ust. 3 Konstytucji wnosimy o zmianę projektu.

Jednocześnie ze względu na wagę przedmiotowego aktu i spodziewane dalsze prace nad projektem przesyłamy w załączeniu nasze zgłoszenie zainteresowania pracami nad projektem ustawy o sporcie zgodnie z wymogami ustawy o lobbingu.

Jednocześnie prosimy odnotować nasz aktualny adres e-mail: info@saj.org.pl

Łącząc wyrazy szacunku w imieniu Rady Armatorskiej

Do wiadomości:

Senator Piotr Głowski – Przewodniczący Parlamentarnego Zespołu ds. Dróg Wodnych i Turystyki Wodnej

Krzysztof Bielawski – Dyrektor Departamentu Bezpieczeństwa Żeglugi w Ministerstwie Infrastruktury

Stanisław Trociuk – Zastępca Rzecznika Praw Obywatelskich

MINISTERSTWO SPORTU I TURYSTYKI
00-082 WARSZAWA UL. SENATORSKA 12
FAX 022/24-43-257

W załączeniu przesyłamy:

Zgłoszenie zainteresowania pracami nad projektem

Uwagi do projektu ustawy o sporcie.

W ramach konsultacji społecznych nad projektem ustawy o sporcie ogłoszonym przez Ministerstwo Sportu i Turystyki w dniu 05.03.2009 w Biuletynie Informacji Publicznej proponujemy aby w treści projektu wprowadzić następujące zmiany:

Zmiana 1

Dopisać art.4a. o treści:

Art.4a.

Polski związek sportowy ma wyłączny obowiązek do publikowania w Biuletynie Informacji Publicznej przetłumaczonych na język polski aktualnych dokumentów, regulaminów, kodeksów sportowych i innych publikacji międzynarodowej organizacji sportowej do której należy a które regulują organizowanie, uprawianie sportu i działanie tej organizacji.

Zmiana 2

Dopisać art.4b. o treści:

Art.4b.

- 1.Polski związek sportowy współpracuje z ministrem do spraw kultury fizycznej w zakresie opracowywania i realizacji kierunków rozwoju sportu.
- 2.Polski związek sportowy opiniuje projekty aktów prawnych w zakresie o którym mówi ust.1.

Zmiana 3

Zmienić treść art.6. ustęp 1. na niżej podaną:

Art.6.

- 1.Polski związek sportowy prowadzi działalność w formie związku stowarzyszeń.

Zmiana 4

Dopisać w art.11. ustęp 2. Punkt 5) o treści niżej podanej:

- 5)Aktualny statut i regulamin międzynarodowej organizacji sportowej do której należy w języku Polskim.

Zmiana 5

Zmienić treść art.25. ustęp 6. punkt 1) i punkt 6) na niżej podaną:

- 1)modernizacje, remonty i dofinansowanie inwestycji ruchomych i stałych obiektów sportowych których właścicielem jest lub będzie podmiotów uprawnionych do otrzymania wsparcia;

6) pokrycie kosztów korzystania z sprzętu sportowego, ruchomych i stałych obiektów sportowych dla celów szkolenia sportowego lub uczestnictwa we współzawodnictwie sportowym.

Zmiana 6

Zmienić treść art. 26. na niżej podaną:

Art.26

Wsparcie finansowe ze środków publicznych, o którym mowa w art.25, lub zwolnienie podatkowe na podstawie odrębnych ustaw, może być przyznane także na rzecz klubu sportowego prowadzącego działalność gospodarczą, który nie przeznaczą osiągniętego zysku na cele statutowe klubu, jeżeli co najmniej 10% swoich całkowitych przychodów podmiot ten w poprzednim roku przeznaczył na program szkolenia trenerów, szkolenia i współzawodnictwa sportowego dzieci i młodzieży do lat 23.

Przychody, o których mowa w zdaniu poprzednim, są przychodami wartości netto, osiągniętymi w roku obrotowym poprzedzającym dofinansowanie i obejmują również przychody podmiotów zależnych, a nie dotyczą przychodów uzyskanych ze sprzedaży praw telewizyjnych do widowiska sportowego.

Zmiana 7

Zmienić treść art.28. ustęp 1. na niżej podaną:

Art.28.

1.Minister właściwy do spraw kultury fizycznej może dofinansować uprawianie lub organizowanie sportu dbając zrównoważony i równomierny rozwoju sportu w Polsce.

Zmiana 8

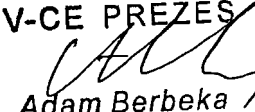
Zmienić treść art.30 ustęp 1. na niżej podaną:

Art.30

1.Minister właściwy do spraw kultury fizycznej może ustanowić i finansować okresowe stypendia oraz nagrody dla członków kadry narodowej za wybitne wyniki sportowe we współzawodnictwie międzynarodowym. -----

Gdański Klub Balonowy
80-254 Gdańsk, ul. Partyzantów 68/6
Tel. / fax (058) 345-21-27
NIP 957-00-17-060 ID 190362342

PREZES

Andrzej Rydzyński

V-CE PREZES

Adam Barbeka

UZASADNIENIE

Większość polskich związków sportowych nie ma przetłumaczonych statutów międzynarodowych organizacji sportowych do których należą. Tłumaczenie innych dokumentów regulujących organizowanie i uprawianie sportu też nie jest prowadzone na bieżąco. Ażeby to zmienić i umożliwić zwłaszcza młodym sportowcom poznanie statutów w/w organizacji i reszty dokumentów proponujemy uzupełnienie zapisu ustawy o **zmianę 1 i zmianę 4**

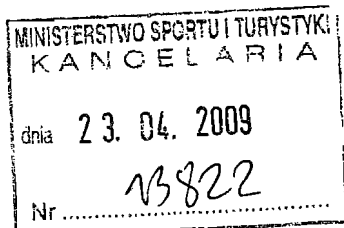
Polskie związki sportowe powinny odpowiadać za: szkolenie juniorów i seniorów, organizowanie współzawodnictwa w kraju, wystawianie reprezentacji kraju, osiąganie wyników na arenie międzynarodowej. Polskie związki sportowe powinny planować powstawanie budowlanych obiektów sportowych a następnie powinny być rozliczane z przyrostu ilości osób uprawiających dany sport. Błędem jest powierzenie tylko Polskiemu Komitetowi Olimpijskiemu prawa do opracowania i realizacji kierunku rozwoju sportu i opiniowania aktów prawnych gdyż nie reprezentuje on całego sportu. Dlatego proponujemy uzupełnienie zapisu ustawy o **zmianę 2**.

W państwie prawa należy chronić ład prawny dlatego proponujemy uzupełnienie zapisu ustawy o **zmianę 3**. Od 1990 roku zmieniliśmy podział terytorialny kraju, wprowadziliśmy samorzady, wszystkie związki sportowe dostosowały się do nowej rzeczywistości tylko Aeroklub Polski i Polski Związek Wędkarski trwa w strukturach z przeszłości. Dlaczego Polski Związek Motorowy mógł się przekształcić? Dlaczego od kilku lat nie jest realizowana Uchwałą Walnego Zgromadzenia Aeroklubu Polskiego zobowiązująca władze AP do przekształcenia się w związek stowarzyszeń? Dlaczego dla dwóch podmiotów ministerstwo proponuje karkołomne konstrukcje prawne? Oczekujemy porządkowanie prawa. Oczekujemy realizacji artykułu 32 ustęp 1 konstytucji RP.

Od kilkunastu lat przepisy na podstawie których państwowe środki finansowe były dzielone na inwestycje obiektów sportowych ulegały nieuzasadnionej zmianą. Przyczyny były różne. W Polsce mamy wiele obiektów sportowych które niszczeją i je należy modernizować i remontować. Mamy też wiele przykładów że wybudowano wiele nowych obiektów sportowych wydając miliony złotych a nie spowodowało to znaczącego przyrostu ludzi uprawiających sport. Jesteśmy krajem ludzi nie zamożnych. Większość obywateli nie stać na korzystanie z prywatnego stadionu, prywatnej hali sportowej, prywatnego jachtu, prywatnego lodowiska, prywatnego szybowca, prywatnego konia, prywatnego toru żużlowego. Obiekty sportowe ruchome i stałe w/w i inne powinny być dotowane przez samorzady i państwo a następnie udostępniane obywatelom do uprawiania sportu w klubach lub miejskich ośrodkach sportu. Dlatego proponujemy uzupełnienie zapisu ustawy o **zmianę 5 i 6**.

Należy zauważyć że powszechnym społecznym oczekiwaniem jest aby państwo zajmowało się rozwojem sportu tylko wtedy gdy ma on wyraźny wymiar ogólnie społeczny. Jest to zaś związane głównie z ułatwieniem uprawiania sportu. W biednym społeczeństwie dostępność uprawiania sportu jest ograniczona ze względu na zasoby finansowe obywateli. Państwo popiera rozwój sportu. Państwo ma równo traktować swoich obywateli. Państwo nie może dyskryminować obywateli. Państwo ma dbać o równomierny, zrównoważony rozwój. W ostatnich kilkunastu latach rozwój sportów nie olimpijskich był zahamowany bo środki finansowe były przydzielane dla sporów olimpijskich. Z tym należy skończyć. Wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczną. Dlatego proponujemy uzupełnienie zapisu ustawy o **zmianę 7 i 8**.

ZGŁOSZENIE ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM - ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH*		
USTAWA O SPORCIE (tytuł projektu - zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacją zamieszczoną w programie prac legislacyjnych)		
A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM		
1. Nazwa/imię i nazwisko** Stowarzyszenie Federacja Polskich Szkół Żeglarskich ISSA Poland		
2. Siedziba/miejsce zamieszkania** 03-610 Warszawa ul. Lecha 22		
3. Adres do korespondencji i adres e-mail 03-610 Warszawa ul. Lecha 22, info@issa.com.pl		
B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM		
Lp.	Imię i nazwisko	Adres miejsca zameldowania na pobyt stały
1	Tomasz Lipski	
2	Piotr Stańczak	
3	Witold Gizler	
4		
5		
C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY zmiany opisane w załączonym piśmie, celem których jest ochrona praw obywatelskich i wolności w rekreacyjnym uprawianiu żeglarstwa		

[Handwritten signature]

20. 04. 2009

13822

Warszawa, dnia 4 kwietnia 2009

Ministerstwo Sportu i Turystyki
ul. Senatorska 14
00-921 Warszawa

dotyczy: zgłoszenie zainteresowania pracami nad projektem ustawy o sporcie

Będąc organizacją non-profit skupiającą kilkadziesiąt polskich szkół żeglarskich (szkolących kilka tysięcy osób rocznie) i ściśle współpracując z międzynarodową organizacją o uznanej pozycji, zgłaszamy swoją chęć uczestniczenia przy tworzeniu prawa związanego z naszą działalnością statutową. Uważamy, że nasze doświadczenia jak również wiedza dotycząca rozwiązań stosowanych w innych państwach powinna być pomocna przy tworzeniu regulacji prawnych służących interesom polskiego społeczeństwa, chroniącym jego prawa.

Jesteśmy otwarci na wszelkie spotkania i dyskusje które uznacie Państwo za pomocne w/w kwestii

W odniesieniu do opublikowanego projektu wnosimy następujące uwagi:

1.

Za art 1 w/w projektu cytujemy:

"ustawa reguluje zasady uprawiania i organizowania sportu".

stanowi to jak rozumiemy określeniem przedmiotu niniejszego projektu.

Dlaczego w związku z tym w przepisach wprowadzających poddaje się regulacji uprawianie turystyki?

Dlaczego tworzy się delegację ustawową w tym zakresie dla polskiego związku sportowego tworząc de facto jego monopol?

Ostro sprzeciwiamy się takiej propozycji.

2.

Skoro intencja Państwa są regulacje dotyczące uprawiania turystyki wodnej na jachtach żaglowych (co jest kwestią do dyskusji), to zdecydowanie opowiadamy się za pozostawieniem tej kompetencji w instytucji ministerialnej ponieważ zasady działania urzędu Ministerstwa gwarantują przejrzystości i zapewniają faktyczny nadzór nad konkurencyjnością i wolnością praw obywatelskich

W związku z powyższym postulujemy następujące zmiany:

w treści Art 59

zamienić "polski związek sportowy" na "organizacje żeglarskie lub motorowodne uprawnione przez ministra sportu i turystyki"

Tomasz Lipski
Piotr Stańczak

Tomasz Lipski
Piotr Stańczak

MINISTERSTWO SPORTU I TURYSTYKI
KANCELARIA
dnia 02. KWI. 2009
Nr 11318

MINISTERSTWO SPORTU I TURYSTYKI
KANCELARIA
dnia 31. 03. 2009
Nr

ZGŁOSZENIE
ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM

USTAWY O SPORCIE

(tytuł projektu — zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacją zamieszczoną w programie prac legislacyjnych)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/imię i nazwisko**

POLSKIE TOWARZYSTWO TURYSTYCZNO KRAJOZNAWCZE

Komisja Turystyki Żeglarskiej ZG PTTK

*Właściwa jednostka organizacyjna PTTK w zakresie żeglarstwa
KRS 0000100817*

2. Siedziba/miejsce zamieszkania**

Ul. Senatorska 11
00-075 Warszawa

3. Adres do korespondencji i adres e-mail

Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze
Komisja Turystyki Żeglarskiej ZG PTTK
Ul. Senatorska 11
00-075 WARSZAWA

<http://ktz.pttk.pl/>

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

Lp.	Imię i nazwisko	Adres miejsca zameldowania na pobyt stały
1	Edward Kozanowski Przewodniczący Komisji Turystyki Żeglarskiej ZG PTTK	
2	Wojtek Skóra Wiceprzewodniczący Komisji Turystyki Żeglarskiej ZG PTTK	

.....

08. 04. 2009

11318

C) OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

Stanowisko Komisji Turystyki Żeglarskiej Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Turystyczno - Krajoznawczego w sprawie projektu „Ustawy o sporcie”

Art. 59.

W ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 857 oraz z 2007 r. Nr 123, poz. 846 i Nr 176, poz. 1238) wprowadza się następujące zmiany:

3) po art. 37 dodaje się art. 37a w brzmieniu:

3. Uprawianie turystyki wodnej na jachtach żaglowych o długości kadłuba powyżej 7,5 m. lub motorowych o mocy silnika powyżej 10 kW, wymaga posiadania stosownego dokumentu wydanego przez właściwy polski związek sportowy.

Jak to się ma do proponowanego również w projekcie:

12. Szkolenia w zakresie uprawiania turystyki wodnej prowadzą instruktorzy organizacji żeglarskich według systemu szkolenia danej organizacji, zatwierdzonego przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu. System szkolenia powinien uwzględniać zakres wiedzy i umiejętności niezbędnych do uzyskania uprawnień określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 13.

Proponujemy zastąpić: „właściwy polski związek sportowy” na „uprawnioną organizację żeglarską”

Następnie..

7. Dokument, o którym mowa w ust. 3, określający uprawnienia do prowadzenia określonej wielkości jachtów żaglowych albo motorowych na określonych wodach wydaje właściwy polski związek sportowy osobom posiadającym odpowiednią wiedzę i umiejętności z zakresu żeglarstwa oraz spełniającym inne wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 13.

Zauważamy tu pewną nielogiczność i brak konsekwencji w zapisie projektu ustawy - w ust.12 daje się prawo do prowadzenia szkoleń także innym organizacjom żeglarskim, a konsekwentnie we wcześniejszym i późniejszych zapisach, dotychczas „monopolistyczny -właściwy związek sportowy”, mogący do tego szkolić i egzaminować w dziedzinie żeglarstwa, będzie miał nadal jako jedyny prawo do wydawania dokumentów określających uprawnienia do prowadzenia ustalonej wielkości jachtów żaglowych.

Proponujemy zastąpić: „właściwy polski związek sportowy” na „uprawnioną organizację żeglarską”

8. Jeżeli do uzyskania dokumentu, o którym mowa w ust. 3, niezbędne jest zdanie egzaminu potwierdzającego posiadanie odpowiedniej wiedzy i umiejętności z zakresu żeglarstwa, egzamin ten przeprowadza właściwy polski związek sportowy.

Niezrozumiała jest dla nas idea dalszego utrzymania żeglarskiego „monopolu” w zakresie szkolenia, egzaminowania i certyfikowania kompetencji w turystyce żeglarskiej jednego podmiotu. Taki zapis uważamy za wyraźnie szkodliwy dla równości traktowania podmiotów szkolących – organizacji żeglarskich.

Zamiast podnosić poziom wyszkolenia poprzez lepszy dobór technik szkoleniowych i kwalifikacji szkolących instruktorów oraz tworzenia przyjaznych przepisów dla dobrowolnego certyfikowania

kompetencji żeglarskich obywateli wzorem innych krajów europejskich, utrzymuje się niezrozumiałą sytuację w której z jednej strony „właściwy polski związek sportowy” szkoli, a z drugiej strony ma wyłączne prawo do egzaminowania wszystkich pozostałych kursantów wyszkolonych w uprawnionych organizacjach żeglarskich. Uważamy, iż tylko wolny rynek usług w zakresie szkoleń żeglarskich wymusi optymalny poziom wyszkolenia i bezpieczeństwa na wodzie, a nie ustawowe zapisy.

Proponujemy zastąpić: „właściwy polski związek sportowy” na „uprawnioną organizację żeglarską”

9. Za przeprowadzenie egzaminu, o którym mowa w ust. 8, oraz za czynności związane z wydaniem dokumentu, o którym mowa w ust. 3, pobiera się opłatę, która stanowi dochód właściwego polskiego związku sportowego.

Proponujemy zastąpić : „właściwy polski związek sportowy” na „uprawnioną organizację żeglarską”

12. Szkolenia w zakresie uprawiania turystyki wodnej prowadzi instruktorzy organizacji żeglarskich według systemu szkolenia danej organizacji, zatwierdzonego przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu. System szkolenia powinien uwzględniać zakres wiedzy i umiejętności niezbędnych do uzyskania uprawnień określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 13.

Proponujemy dopisać: Uprawnione organizacje żeglarskie mają prawo powoływać Komisje Egzaminacyjne i przeprowadzać egzaminy w zakresie własnych programów szkoleń żeglarskich, zgodnie z zatwierdzonym przez MSiT systemem szkoleń i wytycznymi egzaminacyjnymi danej organizacji żeglarskiej. Komisje Egzaminacyjne są zobowiązane do przesłania kompletu dokumentów egzaminacyjnych do jednostki powołującej Komisje Egzaminacyjne celem wpisu do prowadzonego własnego rejestru wydanych uprawnień do kierowania określonej wielkości jachtami żaglowymi.

Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze w dziedzinie żeglarstwa turystycznego posiada długoletnie i bogate doświadczenia w organizacji i koordynowaniu szkolenia oraz certyfikowania turystów żeglarzy. Już w latach 50-tych XX wieku PTTK, posiadając znaczną flotyllę jachtów śródlądowych, między innymi w swoim ośrodku szkoleniowym w Boszkowie koło Leszna oraz liczne jachty morskich w klubach PTTK, prowadził szkolenia i wydawał własne certyfikaty (patenty) żeglarskie. I tylko późniejsze uregulowania prawne pozbawiły między innymi PTTK tego prawa. Obecnie Komisja Turystyki Żeglarskiej PTTK dysponuje liczną, ponad 300 osobową doświadczoną kadrą instruktorską, licznymi klubami turystyki żeglarskiej, a w najbliższym czasie planuje zarejestrować w Ministerstwie Sportu i Turystyki własny program szkolenia żeglarskiego na certyfikaty kompetencji operatorów - kapitanów jachtów turystycznych śródlądowych i morskich.

13. Minister właściwy do spraw transportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej, określa, w drodze rozporządzenia:

5) wysokość opłat za przeprowadzenie egzaminu, o którym mowa w ust. 8, oraz za czynności związane z wydaniem dokumentu, o którym mowa w ust. 3, biorąc pod uwagę zakres uprawnień uzyskiwanych po zdaniu egzaminu, koszty poniesione przez właściwy polski związek sportowy oraz warunki wskazane w ust. 10.”

Proponujemy zastąpić : „właściwy polski związek sportowy” na „uprawnioną organizację żeglarską”

Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze – Komisja Turystyki Żeglarskiej ZG PTTK stoi na stanowisku, iż jako ogólnopolska organizacja o ustalonych od kilkudziesięciu lat tradycjach i doświadczeniu oraz zasługach w zakresie organizacji i popularyzacji także żeglarstwa turystycznego oraz ogromnej praktyce w szkoleniu dla bezpiecznego uprawiania żeglarstwa przez obywateli polskich, pozostaje w pełni właściwym kompetentnym podmiotem do odzyskania możliwości szkolenia, egzaminowania oraz certyfikowania kompetencji żeglarskich w przygotowywanych regulacjach prawnych dotyczących żeglarstwa turystycznego. Zarząd Główny PTTK ma również możliwości kadrowe, informatyczne i lokalowe do prowadzenia odpowiednio zabezpieczonej Ewidencji uprawnień żeglarskich w formie drukowanej oraz elektronicznej.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1	
2	
3	

E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych**
zgłoszenia dokonanego dnia *-nie dotyczy.*
(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)

F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE

Imię i nazwisko	Data	Podpis
<i>Edward Kozanowski</i> <i>Przewodniczący Turystyki</i> <i>Żeglarskiej ZG PTTK</i>	26.03.2009 r	Przewodniczący KTŻ ZG PTTK <i>Edward Kozanowski</i>

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy treść: „ - Zgłoszenie zmiany danych” skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414)) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 2006 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych (Dz. U. Nr 34, poz. 236)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie konieczne rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego.
4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

**ZGŁOSZENIE
ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM**

USTAWA O SPORCIE

(tytuł projektu — zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej
lub informacją zamieszczoną w programie prac legislacyjnych)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/imię i nazwisko**

FUNDACJA PROMOCJI REKREACJI KIM

2. Siedziba/miejsce zamieszkania**

ul. Partyzantów 21, 05-092 Łomianki

3. Adres do korespondencji i adres e-mail

Piotr Kaliszek, Jarocińska 1/34, 04-171 Warszawa, tel 602 79 44 46, piotr@nurt.com.pl

**B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU
WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM**

Lp.	Imię i nazwisko	Adres miejsca zameldowania na pobyt stały
1	Piotr Kaliszek	

**C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM
INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY**

Deregulacja w zakresie rekreacji ruchowej sprzyja rozwojowi turystyki i rekreacji kajakowej.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1 pismo z dnia 30 kwietnia 2009 r.

~~E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych**
zgłoszenia dokonanego dnia N/D~~

F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE

Imię i nazwisko	Data	Podpis
Piotr Kaliszek	30.04.09	

DEPARTAMENT
PRAWNO-KONTROLNY

04.05.2009

Muzyl

Warszawa, 30 kwietnia 2009 r.

adres do korespondencji:

Piotr Kaliszek
Jarocińska 1/34
04-171 Warszawa
tel 602 79 44 46
piotr@nurt.com.pl

Sz. P.
Miroslaw Drzewiecki
Minister Sportu i Turystyki
Departament Prawno-Kontrolny
ul. Senatorska 14
00-082 Warszawa

dot.: projekt nowej ustawy o sporcie

Środowisko kajakarzy z zadowoleniem przyjęło projekt nowej ustawy o sporcie (z dnia 5 marca 2009r.) Uważamy, że deregulacja w zakresie rekreacji ruchowej sprzyja rozwojowi turystyki i rekreacji kajakowej.

Dotychczasowe regulacje prawne wynikające z Ustawy o kulturze fizycznej oraz umocowanych w niej rozporządzeń utrudniały organizowanie nieformalnych sptywów kajakowych stawiając jednakowe wymagania przed organizatorem dużego sptywu komercyjnego, jak i dla osoby, która organizowała sptyw dla grupki znajomych czy nawet rodziny.

Praktyka ostatnich lat wskazuje także, że osoby kończące kursy na uprawnienia Instruktora Rekreacji Ruchowej o specjalności Kajakarstwo mają mniejszą wiedzę, umiejętności i doświadczenie niż uczestnicy kursów przewodnickich organizowanych przez specjalistyczne organizacje kajakowe (np. Polski Związek Kajakowy, czy komisje turystyki kajakowej PTTK).

Z ulgą przyjmujemy więc informacje, że z dniem wejścia w życie nowej Ustawy o sporcie straci ważność Ustawa z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej (Dz. U. z 1996r., Nr 25, poz. 113, z późn. zm.) oraz Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 12 września 2001 r. w sprawie szczegółowych zasad i warunków prowadzenia działalności w dziedzinie rekreacji ruchowej (Dz. U. z 2001r., Nr 101, poz. 1095) i Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie kwalifikacji, stopni i tytułów zawodowych w dziedzinie kultury fizycznej oraz zasad i trybu ich uzyskiwania. (Dz. U. z 2003r., Nr 8, poz. 93)

Już dzisiaj, zaproponowana przez ministerstwo wizja deregulacji ma pozytywny wpływ na środowisko kajakarzy. W marcu 2009r. zawiązała się grupa robocza, która ma na celu wypracowanie nowego modelu specjalistycznych szkolenia dla kajakarzy i przewodników sptywów.

Powstający model szkolenia ma zastąpić likwidowane uprawnienia IRR o specjalności kajakarstwo, uwzględniając jednocześnie długoletnie doświadczenia szkoleniowe organizacji PZKaj, czy PTTK. Chcemy także, aby nowy model szkoleń kajakowych był zgodny z systemami obowiązującymi w wiodących krajach Unii Europejskiej i świata.

Jednocześnie wyrażamy szczególne zainteresowanie pracami przy tworzeniu rozporządzenia określającego warunki bezpieczeństwa osób przebywających w górach, pływających, kąpiących się i uprawiających sporty wodne, które zostało wymienione w artykule 37 punkt 3. Sądzymy, że jako doświadczeni kajakarze będziemy mogli służyć radą w kwestiach bezpieczeństwa spływów kajakowych.

Piotr Kaliszek

(z upoważnienia wszystkich sygnatariuszy)

Podpisane organizacje kajakowe:

- Marcin Chodorowski - prezes Fundacji Promocji Rekreacji KiM
- Robert Hankiewicz - prezes klubu BLKS "BoLwater"
- Piotr Kaliszek - przewodniczący Komisji Dialogu Społecznego ds. Warszawskiej Wisły; właściciel sklepu kajakowego Nurt, Fundacja KiM.
- Bartosz Sawicki - redaktor portalu kajak.org.pl
- Maciej Skarbek - klub SKK Morzkułc
- Marcin Sochaj - producent kajaków Hobbo.net, właściciel
- Piotr Stalmach - klub AKTK Bystrze
- Mateusz Zarembowicz - Fundacja Fun Kayak

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 2006 r. (poz. 236)

WZÓR URZĘDOWEGO FORMULARZA ZGŁOSZENIA ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM AKTU NORMATYWNEGO

ZGŁOSZENIE ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM - ZGŁOSZENIE ZMIANY -DANYCH*		
Projekt ustawy o sporcie z dnia 5 marca 2009 roku ((tytuł projektu – zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacją zamieszczoną w programie prac legislacyjnych))		
A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM		
1. Nazwa/imię i nazwisko**		
PHU SANO Sylwester Samiewski		
2. Siedziba/miejsce zamieszkania**		
3. Adres do korespondencji i adres e-mail		
j.u ; sylwester.samiewski@phusano.pl		
B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM		
Lp.	Imię i nazwisko	Adres miejsca zameldowania na pobyt stały
1	Sylwester Samiewski	
2		
3		
4		
5		

14 04 2009

14755

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

Uwagi w załączniku.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1	uwagi do projektu z dnia 29 kwietnia 2009 roku
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	

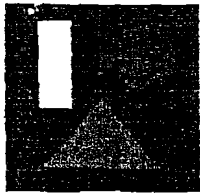
E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dokonanego dnia (podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)		
F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE		
Imię i nazwisko	Data	Podpis
Sylwester Samiejski'	29.04.2009	

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy treść: „- Zgłoszenie zmiany danych” skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414)) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 2006 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych (Dz. U. Nr 34, poz. 236)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie konieczne rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego.
4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

PHU Sano
Sylwester Saniewski

ul. Erazma Ciołka 10 / 2 , 01-402 Warszawa
telefon + 48 600 854 804, fax + 48 22 492 8006
sylwester.saniewski@phusano.pl
www.phusano.pl (w przygotowaniu)

Doradztwo gospodarcze
Klub sportowy

Warszawa 29 kwietnia 2009 roku.

Pan Mirosław Drzewiecki
Minister Sportu i Turystyki
ul. Senatorska 14, 00-921 Warszawa.

Szanowny Panie,

pozwalam sobie niniejszym przedstawić kilka uwag do projektu ustawy o sporcie z dnia 5 marca 2009 roku.

1/ Art. 3 p. 3 projektu uniemożliwia tworzenie klubów sportowych przez przedsiębiorców co jest szczególnie użyteczne przy tworzeniu i działalności małych klubów zrzeszających sportowców amatorów. W mojej ocenie brak podstaw prawnych i logicznych do likwidacji tej formy aktywności.

2/ Rozdział 3 projektu utrzymuje i utrwala monopol polskich związków sportowych w jaskrawy sposób dyskryminując sporty nieolimpijskie oraz nowe dyscypliny sportu. W fut沙lu dyscyplinie sportu którą się zajmują ze względu na istnienie dwu organizacji międzynarodowych działających w tej dyscyplinie (FIFA i WFA – Światowa Federacja Fut沙lu) w większości państw świata gdzie uprawiany jest fut沙l istnieją dwie niezależne od siebie reprezentacje narodowe w fut沙lu. Wg obowiązującego i projektowanego prawa w Polsce ma istnieć tylko jedna reprezentacja (jeśli w ogóle może istnieć) a decydujący głos w tej sprawie pozostawia dla siebie urzędnik. Tylko interesariusze danej dyscypliny sportu mają prawo decydować o jej kształcie. Według mojej oceny aktualnie jak i w przyszłości (patrz projekt ustawy) władza ustawodawcza narusza konstytucję Rzeczypospolitej traktując nie równoprawnie dyscypliny sportowe uprawiane w Polsce. W naszym kraju obecnych jest ogółem około kilka tysięcy dyscyplin sportowych a tylko w kilku dziesięciu według regulacji prawnych mogą być tworzone reprezentacje narodowe zastrzeżone do wyłączności polskich związków sportowych. Dyscyplina sportu w której prawnie zakazuje się powoływania reprezentacji narodowej traci jakakolwiek możliwość rozwoju. Zapisy takie są dyskryminujące i w oczywisty sposób naruszają ustawę zasadniczą. Generalnie związki sportowe powinny być tworzone w dowolnych formach prawnych. Państwo powinno metodami legislacyjnymi nie zezwalać na istnienie monopolu i to nie tylko rzecz oczywista w sporcie.

3/ Reprezentacja narodowa w każdej dyscyplinie sportu jest niematerialnym dobrem publicznym. Każda organizacja sportowa która tworzy / administruje kadrę narodową w danej dyscyplinie sportu niezależnie od źródła finansowania tego przedsięwzięcia ze względu na wyjątkowość tego dobra (dobro ogólnonarodowe) musi być organizacją przejrzystą (kryteriami przejrzystości są: jawność, zrozumiałość, jednoznaczność, odpowiednie udokumentowanie, akceptacja) budującą relacje wszystkich zainteresowanych stron na zasadach wzajemnych korzyści (kryteriami wzajemnych korzyści to z kolei: zaufanie, rzetelność i uczciwość). W praktyce oznacza to między innymi przejrzyste reguły pozyskiwania i dysponowania środkami finansowania kadry narodowej oraz wyboru selekcjonera takiej kadry. Każdy obywatel Polski ma prawo wiedzieć jak dla przykładu wyglądają kontrakty sponsorskie i jakie są kryteria sprzedaży praw do transmisji telewizyjnych czy wyboru selekcjonera reprezentacji narodowej.

Uprzejmie wnoszę o przeanalizowanie podniesionych uwag i podjęcie koniecznych działań legislacyjnych zmierzających w kierunku rozbicia monopolu istniejących polskich związków sportowych oraz wprowadzenia ładu elementarnej przejrzystości działań w sporcie.

Z poważaniem.

Sylwester Saniewski

Do wiadomości:

- Komisja Kultury Fizycznej i Sportu Sejmu RP,
- Klub Parlamentarny Lewica.

PHU Sano Sylwester Saniewski
ul. Erazma Ciołka 10 / 2
01-402 Warszawa
NIP 527-025-08-38
REGON 008051793.

Wpis do ewidencji działalności
gospodarczej prowadzonej przez
Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy
pod numerem 214587
Działalność rozpoczęta 28.12.1987

MultiBank
Bankowość Detaliczna BRE Banku S.A
Konto nr:
25 1140 2017 0000 4802 0196 8230

**ZGŁOSZENIE
ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM**

USTAWY Z DNIA 05.03.2009 ROKU O SPORCIE
(tytuł projektu — zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej
lub informacją zamieszczoną w programie prac legislacyjnych)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa
POLSKI ZWIĄZEK SPORTU PSICH ZAPRZĘGÓW

2. Siedziba
UL. WSPÓLNA 61 , 00-687 WARSZAWA

3. Adres do korespondencji i adres e-mail
UL. WSPÓLNA 61 , 00-687 WARSZAWA
biuro@mushing.pl

**B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU
WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM**

Lp.	Imię i nazwisko	Adres miejsca zameldowania na pobyt stały
1	Anna Wodzińska Prezes Polskiego Związku Sportu Psich Zaprzęgów	
2	Mirosław Piecko Sekretarz Generalny Polskiego Związku Sportu Psich Zaprzęgów	

**C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM
INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY**

Uwagi do projektu w załączniku. Uwagi dotyczą Art. 11, ust. 2. pkt.4 . Celem jest ochrona istniejących struktur i statusu sportu nieolimpijskiego.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1	Załącznik do zgłoszenia zainteresowania pracami nad projektem ustawy

E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dokonanego dnia (podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)		
F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE		
Imię i nazwisko	Data	Podpis
Anna Wodzińska	22.04.2009r.	Prezes PZSPZ <i>Anna Wodzińska</i> Anna Wodzińska

Polski Związek Sportu Psich Zaprzęgów
 ul. Wspólna 61, 00-687 Warszawa
 tel./fax: (22) 622 05 46
 NIP: 521 335 37 42 REGON: 140178494

- * Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy treść: „ - Zgłoszenie zmiany danych” skreśla się.
 ** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414)) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 2006 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych (Dz. U. Nr 34, poz. 236)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie konieczne rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego.
4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

pan Dyś M. Koszciełowski

Przeźwi

Warszawa, 23.04.2009r.

Siedziba:

Polski Związek Sportu Psich Zaprzęgów
ul. Wspólna 61, pok. 11
00-687 Warszawa, Polska
tel.: +48 (0) 22 622 05 46
e-mail: biuro@mushing.pl

Polski Związek Sportu Psich Zaprzęgów
ul. Wspólna 61, 00-687 Warszawa
tel./fax: (22) 622 05 46
NIP: 521 335 37 42 REGON: 140178494

L.dz. 73/04/09

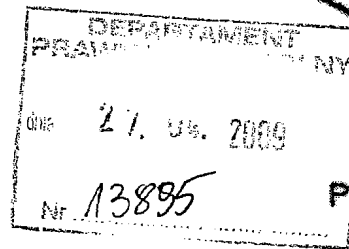
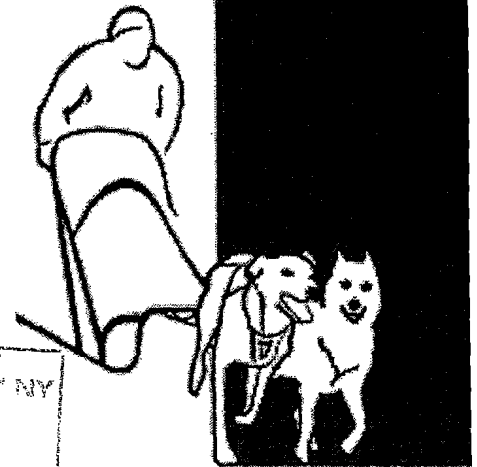
mgr R. Wasil
Złotok

Ministerstwo Sportu i Turystyki

Pan Adam Giersz

Sekretarz Stanu

Warszawa

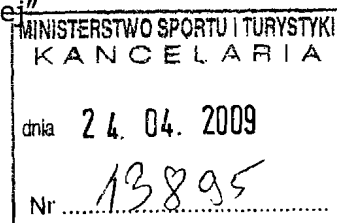
POLSKI ZWIĄZEK SPORTU PSICH ZAPRZĘGÓW

Szanowny Panie Ministrze,

w imieniu Zarządu Polskiego Związku Sportu Psich Zaprzęgów przedkładam opinię w sprawie projektu ustawy z dnia 5 marca 2009 roku o sporcie, stanowiącą załącznik do „Zgłoszenia zainteresowania pracami nad projektem”.

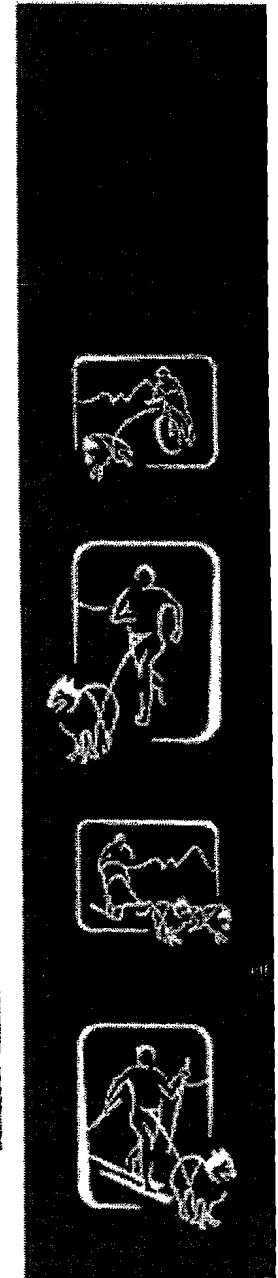
Uważamy za konieczne zwrócić uwagę na treść proponowanego przepisu Art.11, zgodnie z którym warunkiem koniecznym do działalności polskiego związku sportowego jest przedłożenie zaświadczenia o przynależności do międzynarodowej federacji sportowej w sporcie olimpijskim lub uznanej przez MKOl.

Przychylamy się do opinii, iż polski sport potrzebuje nowoczesnej, transparentnej, zgodnej z wymogami Unii Europejskiej regulacji prawnej, nie możemy jednak zaakceptować niesprawiedliwego zapisu, który dyskryminuje związki nieolimpijskie, z całym ich dorobkiem, historią i sukcesami, wbrew idei olimpizmu, której wartości wierni są polscy sportowcy bez względu na ich przynależność do „olimpijskiej” czy „nieolimpijskiej” struktury sportowej.

Nr konta: 06 1090 2024 0000 0001 0408 7261
NIP: 521-335-37-42, REGON: 140178494
KRS: 0000228293

www.pzspz.org.pl

Siedziba:
Polski Związek Sportu Psich Zaprzęgów
ul. Wspólna 61, pok. 11
00-687 Warszawa, Polska
tel.: +48 (0) 22 622 05 46
e-mail: biuro@mushing.pl

Polski Związek Sportu Psich Zaprzęgów
ul. Wspólna 61, 00-687 Warszawa
tel./fax: (22) 622 05 46
NIP: 521 335 37 42 REGON: 140178494

Wobec powyższego, proponujemy Art.11, ust.2 , pkt 4 w następującym brzmieniu :

4) zaświadczenie potwierdzające przynależność związku sportowego do międzynarodowej organizacji sportowej, właściwej dla danej dyscypliny sportu, zrzeszającej krajowe organizacje sportowe z co najmniej 40 państw i z co najmniej 3 kontynentów oraz potwierdzające implementację przepisów anty-dopingowych wg standardów WADA.

Mamy nadzieję, iż projektodawcy uwzględnią naszą propozycję podczas prac legislacyjnych.

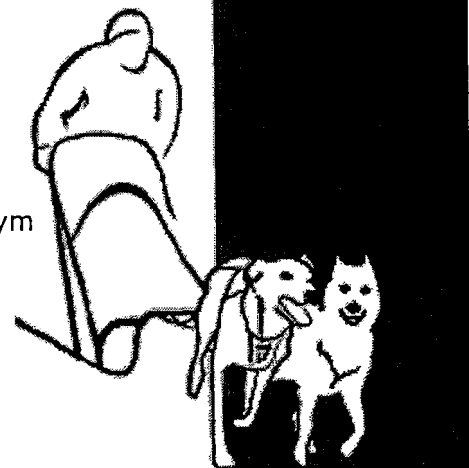
Z wyrazami szacunku,

Prezes PZSPZ

Anna Wodzińska
Anna Wodzińska

Nr konta: 08 1090 2024 0000 0001 0406 7251
NIP: 521-335-37-42, REGON: 140178494
KRS: 0000228293

www.pzspz.org.pl

**POLSKI ZWIĄZEK SPORTU
PSICH ZAPRZĘGÓW**

ZGŁOSZENIE
ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM - ZGŁOSZENIE ZMIANY
DANYCH

PROJEKT USTAWY O SPORTCIE Z DN. 5.03.2009

(tytuł projektu - zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej
lub informacją zamieszczoną w programie prac legislacyjnych)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/imię i nazwisko* ZARZĄD GŁÓWNY AKADEMICKIEGO ZWIĄZKU SPORTOWEGO
2. Siedziba/miejsce zamieszkania** WARSZAWA
3. Adres do korespondencji i adres e-mail 00-056, KREDYTOWA 1A 260A25.PC

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU
WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

Lp.	Imię i nazwisko	Adres miejsca zameldowania na pobyt stały
1	JAKUB KOSOWSKI	
2		
3		
4		
5		

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM
INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

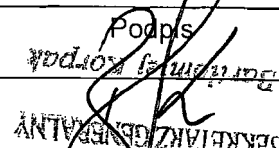
D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1	
2	
3	
4	
5	

6	
7	
8	

E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych**
zgłoszenia dokonanego dnia
(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)

F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE

Imię i nazwisko	Data	Podpis
BARTOŃCIEJ KORPNU	6.05.2009	

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy treść: „ - Zgłoszenie zmiany danych” skreśla się.
** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414)) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 2006 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych (Dz. U. Nr 34, poz. 236)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie konieczne rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego.
4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

Akademicki Związek Sportowy

University Sports Association

Zarząd Główny: 00-056 Warszawa, ul. Kredytowa 1A, tel./fax: (+48 22) 849 71 36, (+48 22) 828 02 75/76, (+48 22) 826 38 64

I.dz. BK/570/09

Prof. Dr. H. Ruciński

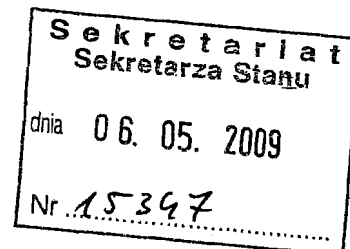
Warszawa 4.05.2009.

Prof. dr. R. Wond

Prof. kom. p. W. Wond

szanowny Panie Giersz!

Szanowny Pan
Adam Giersz
Sekretarz Stanu

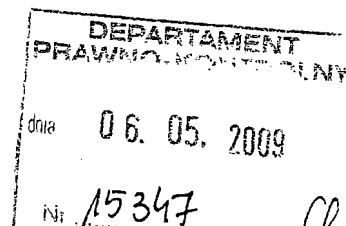

Zarząd Główny Akademickiego Związku Sportowego, odnosząc się do projektu ustawy o sporcie z dnia 05.03.2009 r., pragnie zwrócić uwagę na pojawiające się wątpliwości, istotne z punktu widzenia sportu akademickiego (kwalifikowanego i powszechnego):

1. Art. 2 projektu zawiera normę ogólną dotyczącą wspierania przez władze publiczne sportu wraz z rekreacją ruchową i wychowaniem fizycznym. Rozdział VI projektu szczegółowo omawia wspieranie sportu. Brak jest natomiast podstawy prawnej do wspierania innych form kultury fizycznej, w tym rekreacji ruchowej.
2. Art. 28 ust. 2 projektu daje podstawę do wspierania sportu szkolnego i akademickiego przez właściwego ministra. Jest tutaj mowa jedynie o możliwości, a nie o powinności. Ponadto, brak jest rozwiązań szczegółowych w tym zakresie, choćby odesłania do rozporządzenia, jak w art. 28 ust 3 projektu. Art. 28 ust 1 i 2 projektu dotyczą wspierania sportu. Powstaje więc pytanie, na jakiej podstawie po wejściu w życie ustawy będzie możliwe wspieranie rekreacji ruchowej przez w/w ministrów?
3. Projekt nie zawiera słowniczka ustawowego, co umożliwia swobodną interpretację najważniejszych pojęć, jak sport, czy rekreacja ruchowa, które są obecnie zdefiniowane w ustawie o kulturze fizycznej i o sporcie kwalifikowanym. Należy jednak zwrócić uwagę, że ustawy te zgodnie z art. 71 projektu zostaną uchylone. Nawet najprostsza definicja wydaje się tutaj pożądana.
4. Art. 51 projektu wprowadza ten przywilej natury fiskalnej tylko w odniesieniu do zawodników do 23 roku życia. Art. 61 pkt. 1 ustawy o sporcie kwalifikowanym nie wprowadza takiego ograniczenia. Będzie to miało znaczący wpływ na kluby sportowe prowadzące szkolenie zawodników pow. 23 lat, w tym przede wszystkim w sporcie akademickim.

W załączeniu przesyłamy także uwagi szczegółowe do treści projektu.

PREZES ZG AZS
J. Rocki
Prof. Marek Rocki

Akademicki Związek Sportowy

Uwagi szczegółowe do projektu ustawy o sporcie z dnia 05.03.2009 r.¹

1. art. 2 - zawiera normę ogólną dotyczącą wspierania przez władze publiczne sportu wraz z rekreacją ruchową i wychowanie fizycznym. Rozdział 6 projektu szczegółowo omawia wspieranie sportu. Brak jest natomiast podstawy prawnej do wspierania innych form kultury fizycznej, w tym rekreacji ruchowej. Doświadczenia ze wspieraniem sportu na gruncie ustawy o sporcie kwalifikowanym, czyli wymuszenie zmiany art. 2 ustawy o sporcie kwalifikowanym² przez orzeczenia sądów administracyjnych³, pozwalają wątpić, czy po wejściu w życie projektu, organy władzy państwowej znajdą podstawę prawną do finansowania rekreacji ruchowej. Nawiązując do tego orzecznictwa, należy stwierdzić, że projekt ustawy o sporcie także nie zawiera norm prawnych dających podstawę do finansowania tego działu kultury fizycznej.
2. Art. 3 ust. 2 – sport można organizować i uprawiać w szczególności w ramach klubu sportowego. Skoro „w szczególności”, to jak jeszcze? Co do uprawiania to absolutnie tak, lecz jeśli chodzi o organizowanie sportu to tutaj występuje bardzo wiele podmiotów. To także inne podmioty, zresztą wskazane w ustawie jak np. ligi zawodowe.
3. Brak słowniczka ustawowego umożliwi swobodną interpretację najważniejszych pojęć, jak sport, czy rekreacja ruchowa. Dotychczas były te pojęcia zdefiniowane w ustawie o kulturze fizycznej i o sporcie kwalifikowanym, ale w związku z uchynieniem tych aktów prawnych wydaje się pożądane wprowadzenie tych definicji.
4. art. 3 ust 3 – Zachodzi pytanie - czy tylko uczestniczenie we współzawodnictwie ma być przymiotem klubu sportowego? A jego organizacja / współorganizacja??
5. art. 5 ust 1 pkt 4. – Jak mają się te zapisy do badania sprawozdania finansowego przez biegłego rewidenta zgodnie z art. 64 ust 1 pkt. 4 ustawy o rachunkowości jest obowiązkiem podmiotów, które spełniły co najmniej dwa z następujących warunków:
 - a. średnioroczne zatrudnienie w przeliczeniu na pełne etaty wyniosło co najmniej 50 osób,
 - b. suma aktywów bilansu na koniec roku obrotowego stanowiła równowartość w walucie polskiej co najmniej 2 500 000 EURO,
 - c. przychody netto ze sprzedaży towarów i produktów oraz operacji finansowych za rok obrotowy stanowiły równowartość w walucie polskiej co najmniej 5 mln EURO.Powyższe kryteria spełniają tylko nieliczne kluby sportowe i niektóre związki sportowe. Pozostałe podmioty, z uwagi na mniejszy rozmiar prowadzonej działalności nie podlegają temu obowiązkowi. Istotne znaczenie ma również koszt takiego badania.
6. art. 7 ust. 2 – Przepis ten obliguje klub sportowy do uczestnictwa w współzawodnictwie sportowym organizowanym przez polski związek sportowy. A jeżeli klub sportowy chce się zajmować jedynie rekreacją ruchową? Tym samym, taki podmiot nie może stać się klubem sportowym w rozumieniu tej ustawy, a co za tym idzie nie może korzystać z dotacji władz publicznych (vide art. 25 ust. 2)?

¹ www.msport.gov.pl.

² Ustawa z dnia 23 sierpnia 2007 r. o zmianie ustawy o sporcie kwalifikowanym i innych ustaw (Dz. U. 2007, Nr 171, poz. 1208).

³ Zob. m.in.: wyrok WSA w Gliwicach z 19 lipca 2006 r. (SA/GI 927/06); wyrok WSA w Rzeszowie z 19 czerwca 2006 r. (I SA/Rz 400/06). Szerzej zob. M. Paczocha, glosa do wyroku WSA w Rzeszowie z 19 czerwca 2006 r. (I SA/Rz 400/06), *Finanse Komunalne* 2007, nr 1–2. Zob. także wątpliwości dotyczące tego zagadnienia: M. Obrębski, *Wspieranie sportu kwalifikowanego*, *Wspólnota* 2007, nr 51–52, s. 40–42.

7. art. 8 – ustawodawca zrezygnował z enumeratywnego wyliczenia form prawnych, w jakich może funkcjonować klub sportowy. Ustawa mówi jedynie o stowarzyszeniach (art. 8 ust 1) i sportowych spółkach akcyjnych (art. 9 ust 1). W odniesieniu do polskich związków sportowych mamy klarowną regulację art. 6 ust 1, który stanowi, że polski związek sportowy może działać w formie stowarzyszenia lub związku stowarzyszeń. Co z klubami sportowymi działającymi w formie fundacji, spółek kapitałowych i osobowych, czy też nawet w formie jednoosobowej działalności gospodarczej. Tutaj pojawia się wątpliwość, czy takie podmioty mogą być klubami sportowymi w rozumieniu ustawy, a co za tym idzie, czy mogą otrzymywać wsparcie od władz publicznych (art. 25 i n.)? Najlepszym rozwiązaniem wydaje się enumeratywne wskazanie form prawnych, w jakich może działać klub sportowy.
8. art. 8 ust 1 – dotychczas z tej uprzywilejowanej formy rejestracji korzystają jedynie uczniowskie kluby sportowe. Ponadto, wpisowi do ewidencji prowadzonej przez starostę podlegają stowarzyszenia zwykłe, jednak te nie uzyskują w ten sposób osobowości prawnej. Tym samym otwieramy, w sposób znaczący, możliwości tworzenia nowych klubów sportowych z osobowością prawną. Należy przy tym zauważyć, że Krajowy Rejestr Sądowy powstał m.in. w celu uporządkowania i usystematyzowania działających w Polsce organizacji non-profit. Rejestr jest jawny i każdy może z niego skorzystać. W związku z rejestracją w KRS na organizacji spoczywają liczne obowiązki, tj. zgłaszanie zmian w składach władz, zmian statut, przedmiotu działalności, itd. W wyciągu z KRS zawarte są najistotniejsze informacje o sytuacji takiej organizacji, publikacja sprawozdań, informacje o likwidacji, wierzycielach, itp. To wszystko wpływa na transparentność obrotu prawnego, którego elementem są właśnie organizacje non-profit. Ma to także ogromne znaczenie dla ewentualnych wierzycieli i ochrony ich interesów prawnych. Pytanie jakimi zasadami będzie się kierował rejent starosty? Na jakiej podstawie osoby trzecie będą mogły uzyskać informacje o organizacji? Czy będzie się to ograniczało tylko do wydawania zaświadczeń o figurowaniu organizacji w rejestrze (Dział VII Kodeksu postępowania administracyjnego)? Należy także wskazać, że ustawa nie zawiera szczegółowych uregulowań w zakresie obowiązków i terminów zgłaszania zmian w rejestrze starosty. Projekt nie przewiduje także zmiany w Prawie o stowarzyszeniach w tym zakresie. Przypomnieć przy tym należy, że Prawo o stowarzyszeniach zawiera omawiane regulacje tylko w odniesieniu do stowarzyszeń zwykłych. Co więcej art. 43 Prawa o stowarzyszeniach uniemożliwia stosowanie w odniesieniu do stowarzyszeń zwykłych większości przepisów dotyczących stowarzyszeń posiadających osobowość prawną. Powstaje więc pytanie na jakiej podstawie i według jakich reguł rejestr starosty ma funkcjonować i jakie będą konsekwencje nie zamieszczenia w nim zmian?

W art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawodawca wprowadza obowiązek badania przez biegłego rewidenta sprawozdania finansowego polskich związków sportowych, co jak wskazuje w uzasadnieniu projektu ustawy ma wpłynąć na „urzeczywistniać mają zasady transparentności i dobrego zarządzania w organizacjach sportowych”⁴. Natomiast w odniesieniu do klubów sportowych tendencja wydaje się odwrotna. Zamiast wzmocnienia kontroli w sytuacji, gdy część klubów zaciąga zobowiązania zewnętrzne i nie ma możliwości ich pokrycia, mamy rezygnację z tego bardzo znaczącego obowiązku.

Należy także zadać pytanie, co z funkcjonującymi obecnie klubami sportowymi, które są zarejestrowane w KRS? Brak jest przepisów przejściowych, a tym samym

⁴ Uzasadnienie projektu s. 12.

nowopowstałe kluby sportowe będą podlegały zdecydowanie łagodniejszemu reżimowi rejestracji, jak kluby sportowe zarejestrowane w KRS. Nie wpłynie to natomiast na obowiązki sprawozdawcze, gdyż ustawa o rachunkowości obowiązku badania i ogłaszania sprawozdań finansowych nie uzależnia od wpisu do danej ewidencji / rejestru, tylko spełnienia kryteriów określonych w art. 64 tejże ustawy. Intencja tego przepisu jest jasna – zapewnienie finansowania klubom-dotychczasowym stowarzyszeniom zwykłym (bez osobowości prawnej), wpisanym do rejestru starosty. W celu utworzenia nowego stowarzyszenia obecnie wymagane jest spełnienie sporej liczby formalności i przede wszystkim wymaga to czasu. Nowe rozwiązania będą pozwalały skutecznie ominąć zakaz przyznawania dotacji od władz publicznych. Wówczas w krótkim czasie istnieje możliwość założenia kolejnego stowarzyszenia i ubiegania się o w/w dotacje. Obecny system co prawda to utrudnia, ale nie wyklucza takich praktyk, o czym dobitnie można się przekonać w Lublinie. Stowarzyszenie SPR Lublin dostało taki zakaz, więc założono SSA SPR Lublin, której udziałowcem jest m.in. stowarzyszenie SPR Lublin. W tym przypadku należałoby pomyśleć o ustawowych regulacjach zapobiegających takiemu procederowi.

9. art. 9 – powrót do koncepcji sportowych spółek akcyjnych, które wprowadzała ustawa o kulturze fizycznej, a od których odeszła ustawa o sporcie kwalifikowanym. Spółki akcyjne mają o wiele większe możliwości działania, w tym pozyskiwania kapitału, niż zwykłe stowarzyszenia, dlatego więc dodatkowo umożliwiać im korzystanie ze środków publicznych? Obecnie w polskim sporcie funkcjonują kluby sportowe w formie sportowych spółek akcyjnych (powołane na gruncie ustawy o kulturze fizycznej) oraz spółki akcyjne (powołane w czasie obowiązywania ustawy o sporcie kwalifikowanym). Przedrostek „sportowa” być może ładnie się komponuje, aczkolwiek największą wartością jest stałość i pewność prawa. Tymczasem ustawodawca po raz kolejny (po 4 latach) wprowadza zmianę. Poza profitami w zakresie wsparcia finansowego ze strony władz publicznych nie będzie to miało większego znaczenia z uwagi na fakt, że art. 10 ust. 4 projektu przyznaje prawo do udziału w ligach zawodowych nie tylko sportowym spółkom akcyjnym, ale także spółkom akcyjnym.
10. Na marginesie należy zauważyć, że ograniczenie udziału w ligach zawodowych jedynie do spółek akcyjnych należy ocenić niezwykle pozytywnie. Rozszerzenie tego katalogu na inne spółki, np. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, które także są spółkami kapitałowymi, byłoby niepożądane ze względu na istotną różnicę w zasadach ich funkcjonowania⁵.
11. art. 9 ust. 3 – wprowadzenie „powinności” należy tutaj uznać za niepożądane. Albo obligujemy, ale pozostaje to jako zalecenie, a wtedy lepiej w ogóle ten element pominąć.
12. art. 11 ust 2 pkt 2 – Uregulowanie zakładające dostarczenie przez organizację, która chce uzyskać status polskiego związku sportowego, odpisu z KRS lub innego właściwego rejestru, oznacza, że najpierw taki podmiot musi zostać zarejestrowany (jako stowarzyszenie lub związek stowarzyszeń, a nie jak dotychczas w oznaczeniach KRS – związek sportowy), a następnie ubiegać się o status polskiego związku sportowego. Ponadto, wówczas organizacja nie dostarczy „projektu statutu”, tylko swój statut zarejestrowany w KRS. Tym samym organizacja i jej statut zawierający uregulowanie, że jest ona polskim związkiem sportowym, może zostać zarejestrowana w KRS, a następnie minister (pomijam z jakiej przyczyny) odmówi wyrażenia zgody na utworzenia takiego związku. Tym samym będziemy mieli stowarzyszenie, które

⁵ (szerzej zob..... Komenatarz KSH

zgodnie ze swoim statutem będzie związkiem sportowym, ale w gruncie rzeczy nim nie zostanie. Obecnie art. 7 ustawy o sporcie kwalifikowanym określa klarownie, że związek może być utworzony po uzyskaniu zgody. Różnica na pozór drobna, ale w wykładni tego przepisu – zasadnicza. Prawidłowa procedura powinna być odwrotna. Najpierw komplet dokumentów należałoby złożyć do ministra właściwego do spraw kultury fizycznej, zaś po wyrażeniu przez niego zgody – organizacja składałaby wnioski o rejestrację w Krajowym Rejestrze Sądowym z oznaczeniem formy prawnej - związek sportowy / polski związek sportowy (ewentualnie związek stowarzyszeń / stowarzyszenie).

13. art. 18 – czy nie bardziej funkcjonalnym rozwiązaniem byłoby, gdyby regulamin dyscyplinarny, a co za tym idzie zmiany w nim będą uchwalane zarząd? Związane jest to z częstotliwością zwoływania walnych zgromadzeń członków / delegatów i dużym wysiłkiem organizacyjnym w zakresie zwołania nadzwyczajnego walnego zgromadzenia. To przecież zarząd jest najwyższą władzą stowarzyszenia pomiędzy posiedzeniami zarządu i to do jego kompetencji powinno to należeć.
14. Pozytywnie należy ocenić zakres spraw podlegających orzecznictwu Trybunału Arbitrażowego do Spraw Sportu (art. 21). Projekt wprowadza katalog spraw, które w każdej sytuacji podlegają orzecznictwu Trybunału, a ponadto przyznaje kompetencje do rozpoznawania innych skarg, jeżeli orzeczenie zostało wydane „z rażącym naruszeniem przepisów prawa lub strona została pozbawiona prawa do obrony”. Nie ograniczono więc zakresu kognicji Trybunału tylko i wyłącznie do sytuacji, w których nastąpiło rażące naruszenie przepisów prawa.
15. art. 23 ust 1 – określający wysokość wpisu. Zbyt swobodą pozostawiona Zarządowi PKOl, który na podstawie art. 19 ust 4 projektu uchwała statut Trybunału określający jego szczegółową organizację i tryb postępowania., w tym wysokość wpisu. Obecnie wysokość maksymalna to 4 tys. zł, a według projektowanych zmian 4 x 1276 zł = 5104 zł.
16. art. 25 ust 3 – przepis ten ogranicza finansowanie przez władze publiczne jedynie do klubów sportowych mających siedzibę na obszarze podległym jednostce samorządu terytorialnego. Tym samym, eliminuje to stowarzyszenia o charakterze regionalnym i ogólnopolskim. Istotnym kryterium jest moim zdaniem działanie na rzecz mieszkańców danej jednostki samorządu terytorialnego, a nie siedziba klubu sportowego. Wskazać przy tym należy na orzecznictwo sądów administracyjnych i rozstrzygnięcia nadzorcze wojewodów w zakresie stypendiów sportowych, które jednoznacznie sprzeciwiają się ograniczeniu kręgu uprawnionych do reprezentantów klubów z siedzibą w danej gminie, wskazując na decydujący element zamieszkiwania na terenie gminy.⁶ W tym przypadku powinno być podobnie. Decydującym powinien być element działania na rzecz mieszkańców danej jednostki samorządu terytorialnego. To umożliwiłoby także PZS, LZS, SZS i AZS szerszą możliwość realizacji projektów w zakresie kultury fizycznej.
17. art. 25 ust. 6 – pozytywnie należy ocenić enumeratywne wyszczególnienie form wspierania klubów sportowych przez organy władzy publicznej. Pozwoli to uniknąć wątpliwości powstałych w ciągu ostatnich lat dotyczących zakupu przez jednostki samorządu terytorialnego akcji w sportowych spółkach akcyjnych.⁷
18. art. 26 – nie wydaje się zasadne uprzywilejowywanie klubów sportowych, które nie przeznaczają zysków na cele statutowe klubu. Wyraźnie dotyczyć to będzie spółek akcyjnych. Do omawianej regulacji nie przekonuje nawet kryterium 10% całkowitych przychodów na programy szkolenia trenerów i zawodników do lat 23.

⁶ Orzecznictwo o stypendiach

⁷ Zob. m.in.: wyrok NSA oz. w Gdańsku z 06.12.2000 r., I SA/Gd 1977/99.

19. art. 27 – kluby sportowe niezależnie od tego przepisu mają obowiązek sporządzić sprawozdanie finansowe (art. 2 ust 1 ustawy o rachunkowości). Dotyczy to także klubów sportowych, które będą wpisane do ewidencji starosty. Wiąże się to z uzyskaniem przez nie osobowości prawnej, z którą to właśnie ustawa o rachunkowości wiąże obowiązek sprawozdawczy.
20. art. 28 ust. 2 – przepis ten daje podstawę do wspierania sportu szkolnego i akademickiego. Po pierwsze jest tutaj mowa jedynie o możliwości a nie o powinności. Po drugie, brak jest jednak rozwiązań szczegółowych w tym zakresie. Nie zastosowano regulacji analogicznej, jak w art. 28 ust 3, czyli odesłania do rozporządzenia zawierającego zasady organizacji i finansowania sportu w tym zakresie. Po trzecie, dotyczy to sportu, a co ze wspieraniem rekreacji ruchowej przez resorty „branżowe”?
21. art. 28 i 30 – trafne wydają się regulacje „promujące” sport olimpijski. Wydaje się także pożądane wprowadzenie analogicznej regulacji w odniesieniu do wsparcia udzielanego przez jednostki samorządu terytorialnego (art. 25 i 29).
22. Rozdział 7 projektu reguluje bezpieczeństwo w sporcie. Związku z brakiem analogicznych regulacji w odniesieniu do rekreacji ruchowej, należy przypuszczać, że tam nie będą stosowane te wymogi. W związku z uchynieniem ustawy o kulturze fizycznej straci moc rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z 12.09.2001 r. w sprawie szczegółowych zasad i warunków prowadzenia działalności w dziedzinie rekreacji ruchowej. Nie będzie więc regulacji dotyczących szczegółowych zasad organizacji, w tym bezpieczeństwa, ubezpieczenia od NNW, oświadczenia o stanie zdrowia. Powstaje więc pytanie jak będzie wyglądała odpowiedzialność organizatora rekreacji ruchowej w tym zakresie, biorąc pod uwagę orzecznictwo w sprawach odszkodowawczych.
23. art. 44 ust 4 ogranicza penalizowanie tego zachowania tylko do zakładów bukmacherskich. Definicja zakładów wzajemnych z art. 1 ust. 2 pkt. 2 ustawy o grach i zakładach wzajemnych jest dużo szersza. Czy nie warto byłoby rozszerzyć zakresu przedmiotowego tej normy karnej?
24. art. 51 – wprowadza ten przywilej tylko w odniesieniu do zawodników do 23 roku życia. Art. 61 pkt 1 ustawy o sporcie kwalifikowanym nie wprowadza takiego ograniczenia. Będzie to miało znaczący wpływ na kluby sportowe prowadzące szkolenie w pozostałych kategoriach wiekowych, w tym w sporcie akademickim!
25. art. 62 pkt 1 – uchylony zostanie zakaz uzyskania statusu organizacji pożytku publicznego przez sportowe spółki akcyjne. Tym samym umożliwiamy uzyskanie przez kluby sportowe działające w tej formie organizacyjnej statusu organizacji pożytku publicznego. Zauważyć przy tym należy, że istota spółki akcyjnej w sposób ewidentny stoi w sprzeczności z założeniami funkcjonowania organizacji pożytku publicznego.⁸
26. Ustawa w rozdziale 12 – przepisy przejściowe i końcowe nie zawiera kompletnych regulacji intertemporalnych. Brak jest sankcji w przypadku niedostosowania wewnętrznych regulacji do wymagań ustawy w przewidzianych w art. 66 terminach.

Uwagi szczegółowe przygotowała Komisja Prawna ZG AZS, kierowana przez członka Prezydium ZG AZS Kol. Jakuba Kosowskiego.

⁸ Szerzej na temat tychże założeń zob.: A. Ceglarski, *Organizacje pożytku publicznego*, Warszawa 2005, s. 12-19. Por. J. Kopyra, *Ustawa o działalności pożytku publicznego i wolontariacie*, Warszawa 2005, s. 32-51

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPORTU I TURYSTYKI¹⁾**

z dnia

w sprawie ewidencji klubów sportowych

Na podstawie art. 4 ust. 8 ustawy z dnia o sporcie (Dz. U. Nr ..., poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) sposób prowadzenia ewidencji uczniowskich klubów sportowych i klubów sportowych działających w formie stowarzyszenia, których statuty nie przewidują prowadzenia działalności gospodarczej, zwanych dalej „klubami sportowymi”;
- 2) dane podlegające wpisowi do ewidencji, o której mowa w pkt 1.

§ 2. 1. Ewidencję prowadzi starosta właściwy ze względu na siedzibę klubu, zwany dalej „organem ewidencyjnym”.

2. Organ ewidencyjny prowadzi ewidencję w księdze ewidencyjnej dla uczniowskich klubów sportowych i w księdze ewidencyjnej dla klubów sportowych działających w formie stowarzyszenia, których statuty nie przewidują prowadzenia działalności gospodarczej, oraz w systemie informatycznym, na podstawie danych zgłoszonych we wniosku o wpis do ewidencji.

§ 3. 1. Wpisów do ewidencji dokonuje się chronologicznie.

2. Wpisy w ewidencji prowadzonej w księdze ewidencyjnej są dokonywane czytelnie, piśmem ręcznym lub maszynowym.

3. Strony księgi ewidencyjnej numeruje się kolejno.

4. W ewidencji prowadzonej w systemie informatycznym zapis elektroniczny jest dokonywany w sposób umożliwiający niezwłoczny odczyt oraz wydruk całości lub części zapisanych danych.

§ 4. 1. Wpisy w ewidencji powinny być dokonywane w sposób trwały.

2. Skreślenia i poprawki należy dokonywać w sposób trwały, w kolorze czerwonym, pozwalający na odczytanie poprzedniego wpisu.

3. Dokonanie skreślenia i poprawek powinno być opatrzone datą i podpisem prowadzącego ewidencję.

¹⁾ Minister Sportu i Turystyki kieruje działem administracji rządowej – kultura fizyczna i sport, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Sportu i Turystyki (Dz. U. Nr 216, poz.1602 oraz z 2008 r. Nr 24, poz.146).

4. W przypadku prowadzenia ewidencji w systemie informatycznym osoba prowadząca ewidencję dokonuje stosownych zapisów elektronicznych. Zmiany, skreślenia i poprawki powinny zapewniać czytelność tekstu sprzed i po zmianie, zawierać datę oraz imię i nazwisko osoby dokonującej danej czynności.

§ 5. W ewidencji zamieszcza się:

- 1) datę wpisu;
- 2) numer ewidencyjny;
- 3) imiona i nazwiska oraz daty urodzenia członków komitetu założycielskiego;
- 4) nazwę, siedzibę oraz adres klubu sportowego;
- 5) imiona, nazwiska i funkcje osób wchodzących w skład zarządu i organu kontroli wewnętrznej;
- 6) informacje o statucie: datę jego uchwalenia, datę zmiany statutu;
- 7) dane osób upoważnionych do zaciągania zobowiązań majątkowych;
- 8) cel działania;
- 9) teren działania;
- 10) datę wykreślenia klubu sportowego z ewidencji;
- 11) inne uwagi.

§ 6. 1. Dokumenty będące podstawą wpisów lub odmowy wpisania do ewidencji stanowią akta ewidencyjne.

2. Akta ewidencyjne opatruje się numerem zgodnym z numerem ewidencyjnym i przechowuje się w miejscu specjalnie do tego wydzielonym, z zachowaniem przepisów o ochronie danych osobowych.

§ 7. Komitet założycielski klubu sportowego składa do organu ewidencyjnego wniosek o wpis do ewidencji wraz ze statutem, listą założycieli, zawierającą imiona i nazwiska, datę i miejsce urodzenia, miejsce zamieszkania oraz własnoręczne podpisy założycieli, protokołem wyboru komitetu założycielskiego, a także informacją o adresie tymczasowej siedziby klubu sportowego.

§ 8. 1. Klub sportowy wpisany do ewidencji, w terminie 14 dni od dnia zmiany danych, o których mowa w § 5 pkt 4-9, składa wniosek do organu ewidencyjnego o dokonanie zmian w ewidencji.

2. Organ ewidencyjny na podstawie wniosku, o którym mowa w ust. 1, w trybie określonym dla wpisu do ewidencji, dokonuje niezwłocznie zmian danych w ewidencji.

§ 9. Przepisy dotyczące dokonania wpisu lub zmian w ewidencji stosuje się odpowiednio do wykreślenia wpisu.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia²⁾.

MINISTER SPORTU I TURYSTYKI

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Sportu z dnia 16 stycznia 2006 r. w sprawie ewidencji klubów sportowych (Dz. U. Nr 16, poz. 123), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Uzasadnienie

Projektowane rozporządzenie realizuje upoważnienie zawarte w art. 4 ust. 8 ustawy o sporcie. Projekt utrzymuje rozwiązania przyjęte w dotychczas obowiązującym rozporządzeniu Ministra Sportu z dnia 16 stycznia 2006 r. w sprawie ewidencji klubów sportowych (Dz. U. Nr 16, poz. 123), a mianowicie ewidencja będzie prowadzona zarówno w formie księgi, jak i w systemie informatycznym.

Dokumenty będące podstawą wpisów lub odmowy wpisania do ewidencji mają stanowić akta ewidencyjne.

W projektowanym rozporządzeniu określono sposób dokonywania wpisu do ewidencji oraz dokonywania w niej poprawek i uwzględniania zmian.

Zgodnie z zakresem upoważnienia wymieniono także dane podlegające wpisowi do ewidencji.

Projektowane rozporządzenie nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597) i w związku z tym nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu tego rozporządzenia.

Ocena skutków regulacji (OSR):

1. Podmioty, na które oddziaływać będzie projektowana regulacja

Projektowana regulacja ma wpływ na uczniowskie kluby sportowe oraz kluby sportowe działające w formie stowarzyszeń, których statuty nie przewidują prowadzenia działalności gospodarczej, a także na starostów jako organy ewidencyjne.

2. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Projektowana regulacja nie wywoła dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Ewidencja była prowadzona przez starostów na analogicznych zasadach na mocy przepisów ustawy z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej, oraz aktów wykonawczych wydanych na jej podstawie.

Wpływ regulacji na rynek pracy

Rozporządzenie nie ma bezpośredniego wpływu na rynek pracy.

3. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

4. Wpływ na sytuację i rozwój regionalny

Projektowana regulacja nie wywiera wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

5. Konsultacje społeczne

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337) projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sportu i Turystyki, co umożliwi zainteresowanym podmiotom zapoznanie się z jego treścią i zgłoszenie ewentualnych uwag.

6. Zgodność regulacji z prawem Unii Europejskiej

Projektowane rozporządzenie jest zgodne z prawem Unii Europejskiej.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPORTU i TURYSTYKI¹⁾**

z dnia

w sprawie prowadzenia statków przeznaczonych do uprawiania turystyki wodnej

Na podstawie art. 37a ust. 14 ustawy z dnia 31 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 857, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie określa:

- 1) wymagania niezbędne do uzyskania dokumentów potwierdzających posiadanie uprawnień, w szczególności dotyczące wiedzy i umiejętności z zakresu żeglarstwa, oraz odpowiadający im zakres uprawnień do prowadzenia jachtów żaglowych albo motorowych;
- 2) sposób i tryb przeprowadzenia egzaminu, potwierdzającego posiadanie odpowiedniej wiedzy i umiejętności z zakresu żeglarstwa;
- 3) wzory dokumentów potwierdzających posiadanie uprawnień;
- 4) wysokość opłat za przeprowadzenie egzaminu potwierdzającego posiadanie odpowiedniej wiedzy i umiejętności z zakresu żeglarstwa oraz za czynności związane z wydaniem dokumentu potwierdzającego kwalifikacje do prowadzenia jachtów żaglowych albo motorowych

§ 2.

1. Posiadanie kwalifikacji niezbędnych do uprawiania turystyki wodnej oraz wynikające z nich uprawnienia potwierdza dokument, zwany dalej „patentem”, wydany przez właściwy polski związek sportowy.
2. Patent wydaje się osobie, która spełnia warunki określone w § 4 i 8.
3. Wzory patentów określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.
4. Ewidencję wydanych patentów prowadzi właściwy polski związek sportowy.
5. Osoba ubiegająca się o wydanie patentu składa następujące dokumenty:
 - 1) wniosek o wydanie patentu;
 - 2) dokumenty potwierdzające spełnienie wymagań stażowych:
 - a) opinie z odbytych rejsów lub
 - b) osobiste oświadczenia potwierdzone przez armatora statku, w przypadku rejsów prowadzonych samodzielnie;
 - 3) pisemną zgodę rodziców lub opiekunów prawnych na uprawianie żeglarstwa turystyki wodnej, jeżeli osoba nie ukończyła 18 roku życia;
 - 4) zaświadczenie zawierające orzeczenie lekarskie o braku przeciwwskazań do uprawiania żeglarstwa.

¹⁾ Minister Sportu i Turystyki kieruje działem administracji rządowej – kultura fizyczna i sport, na podstawie § 1 ust. 2 pkt. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Sportu i Turystyki (Dz. U. Nr 216, poz. 1602 oraz z 2008 r. Nr 24, poz. 146).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 123, poz. 846 i Nr 176, poz. 1238, z 2008 r. Nr 171, poz. 1057 oraz z 2009 r. Nr 98, poz. 818.

§ 3.

Ustala się następujące patenty motorowodne:

- 1) sternika motorowodnego,
- 2) starszego sternika motorowodnego,
- 3) morskiego sternika motorowodnego,
- 4) kapitana motorowodnego.

§ 4.

1. Patent sternika motorowodnego może uzyskać osoba, która:
 - 1) ukończyła 12 rok życia;
 - 2) ukończyła szkolenie na stopień sternika motorowodnego;
 - 3) zdała egzamin na stopień sternika motorowodnego.
2. Patent starszego sternika motorowodnego może uzyskać osoba, która:
 - 1) ukończyła 16 rok życia;
 - 2) ukończyła szkolenie na stopień starszego sternika motorowodnego;
 - 3) zdała egzamin na patent starszego sternika motorowodnego.
3. Patent morskiego sternika motorowodnego może uzyskać osoba, która:
 - 1) ukończyła 18 rok życia;
 - 2) posiada patent sternika motorowodnego lub starszego sternika motorowodnego;
 - 3) odbyła, jako członek załogi co najmniej dwa rejsy morskie w czasie nie krótszym niż 200 godzin (1200Mm) żeglugi na statku o długości całkowitej od 7,5 do 18 m, w tym co najmniej 100 godzin żeglugi po wodach pływowych z zawinięciem do co najmniej dwóch portów, o średnim skoku pływu powyżej 1,5 m;
 - 4) ukończyła szkolenie na stopień morskiego sternika motorowodnego;
 - 5) zdała egzamin na stopień morskiego motorowodnego.
4. Patent kapitana motorowodnego może uzyskać osoba, która:
 - 1) ukończyła 21 rok życia;
 - 2) posiada patent morskiego sternika motorowodnego;
 - 3) odbyła, jako członek załogi rejsy morskie w czasie nie krótszym niż 600 godzin (3600 Mm) żeglugi, w tym (po uzyskaniu stopnia morskiego sternika motorowodnego) co najmniej 400 godzin samodzielnego prowadzenia statku o długości całkowitej od 10 do 18 m;
 - 4) zdała egzamin na stopień kapitana motorowodnego.

§ 5.

1. Prowadzić statek, który holuje narciarza wodnego, inne obiekty pływające lub statki powietrzne może osoba, która:
 - 1) ukończyła 18 rok życia;
 - 2) ukończyła szkolenie w zakresie holowania narciarza wodnego, innych obiektów pływających lub statków powietrznych;
 - 3) posiada co najmniej patent sternika motorowodnego;
 - 4) zdała egzamin potwierdzający wiedzę i umiejętności w zakresie holowania narciarza wodnego, innych obiektów pływających lub statków powietrznych.
2. Dokumentem potwierdzającym wiedzę i umiejętności w zakresie holowania narciarza wodnego, innych obiektów pływających lub statków powietrznych, jest licencja wydawana przez polski związek motorowodni narciarstwa wodnego, zwana dalej „licencją”.
3. W licencji zaznacza się uzyskane uprawnienia do holowania.
4. Wzór licencji określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.
5. Ewidencję wydanych licencji prowadzi polski związek motorowodni i narciarstwa wodnego.

6. Osoba ubiegająca się o wydanie licencji składa następujące dokumenty:
- 1) wniosek o wydanie licencji;
 - 2) patent potwierdzający posiadanie kwalifikacji do uprawiania żeglarstwa motorowodnego co najmniej w stopniu sternika motorowodnego.

§ 6.

1. Sternik motorowodny posiada uprawnienia do prowadzenia jachtów motorowodnych z silnikiem o mocy do 60 kW po wodach śródlądowych.
2. Starszy sternik motorowodny posiada uprawnienia do:
 - 1) prowadzenia jachtów motorowych po wodach śródlądowych;
 - 2) prowadzenia jachtów motorowych po wodach morskich w strefie do 4 Mm od brzegu w porze dziennej.
3. Morski sternik motorowodny posiada uprawnienia do:
 - 1) prowadzenia jachtów motorowych po wodach śródlądowych;
 - 2) prowadzenia jachtów motorowych o długości całkowitej do 18 m po wodach morskich w strefie do 200 Mm od miejsca schronienia.
4. Kapitan motorowodny posiada uprawnienia doprowadzenia jachtów motorowych po wodach śródlądowych oraz wodach morskich.

§ 7.

Ustala się następujące patenty żeglarskie:

- 1) żeglarza jachtowego;
- 2) sternika jachtowego;
- 3) kapitana jachtowego.

§ 8.

1. Patent żeglarza jachtowego może uzyskać osoba, która:
 - 1) ukończyła 12 rok życia;
 - 2) ukończyła szkolenie na stopień żeglarza jachtowego;
 - 3) zdała egzamin na stopień żeglarza jachtowego.
2. Patent sternika jachtowego może uzyskać osoba, która:
 - 1) ukończyła 18 rok życia;
 - 2) ukończyła szkolenie na stopień sternika jachtowego;
 - 3) odbyła, jako członek załogi, nie mniej niż dwa rejsy morskie w czasie co najmniej 200 godzin żeglugi na jachcie żaglowym o długości kadłuba od 7,5 m;
 - 4) zdała egzamin na stopień sternika jachtowego.
3. Patent kapitana jachtowego może uzyskać osoba, która:
 - 1) ukończyła 18 rok życia;
 - 2) ukończyła szkolenie na stopień kapitana jachtowego;
 - 3) odbyła, jako członek załogi, co najmniej sześć rejsów morskich trwających co najmniej 1000 godzin żeglugi, w tym:
 - a) co najmniej 400 godzin samodzielnego prowadzenia jachtu żaglowego o długości całkowitej od 7,5 m do 12 m,
 - b) co najmniej 400 godzin żeglugi na jachcie żaglowym o długości całkowitej od 12 do 18 m,
 - c) co najmniej 100 godzin żeglugi na jachcie żaglowym o długości całkowitej powyżej 18 m,
 - d) co najmniej 100 godzin żeglugi po wodach pływowych z zawinięciem co najmniej do dwóch portów o średnim skoku pływu powyżej 1,5 m,

e) zdała egzamin na stopień kapitana jachtowego.

§ 9.

1. Żeglarz jachtowy posiada uprawnienia do:
 - 1) prowadzenia jachtów żaglowych bez lub z pomocniczym napędem mechanicznym po wodach śródlądowych;
 - 2) prowadzenia jachtów żaglowych bez lub z pomocniczym napędem mechanicznym o długości całkowitej do 8,5 m po wodach morskich w strefie do 2 Mm od brzegu w porze dziennej.
2. Sternik jachtowy posiada uprawnienia do:
 - 1) prowadzenia jachtów żaglowych bez lub z pomocniczym napędem mechanicznym po wodach śródlądowych;
 - 2) prowadzenia jachtów żaglowych bez lub z pomocniczym napędem mechanicznym o długości całkowitej do 12 m po wodach morskich w strefie do 200 Mm od miejsca schronienia.
3. Kapitan jachtowy posiada uprawnienia do:
 - 1) prowadzenia jachtów żaglowych bez lub z pomocniczym napędem mechanicznym po wodach śródlądowych;
 - 2) prowadzenia jachtów żaglowych bez lub z pomocniczym napędem mechanicznym po wodach morskich.

§ 10.

1. Kapitan motorowodny posiada kwalifikacje do uprawiania żeglarstwa w stopniu kapitana jachtowego.
2. Kapitan jachtowy posiada kwalifikacje do uprawiania żeglarstwa motorowego w stopniu kapitana motorowodnego.
3. Osoby posiadające zawodowe uprawnienia do kierowania statkami żeglugi śródlądowej mogą uzyskać bez konieczności odbycia szkolenia i zdania egzaminu patent sternika motorowodnego.
4. Osoby mające uprawnienia do prowadzenia okrętów albo statków w żegludze morskiej uzyskane w Marynarce Wojennej, Straży Granicznej, marynarce handlowej lub rybołówstwie morskim mogą uzyskać bez konieczności odbycia szkolenia i zdania egzaminu patent starszego sternika motorowodnego.
5. Osoby, o których mowa w ust. 3 i 4, w zależności od spełnienia wymagań określonych w § 4 pkt 2 lit. b, pkt 3 lit. b albo pkt 4 lit. b, dotyczących ilości rejsów i czasu żeglugi, mogą uzyskać odpowiednio patent starszego sternika motorowodnego, morskiego sternika motorowodnego albo kapitana motorowodnego.

§ 11.

1. Egzaminy, o których mowa w § 4 ust. 1 pkt 3, ust. 2 pkt 3, ust. 3 pkt 5 i ust. 4 pkt 4, § 5 ust. 1 pkt 4 oraz § 8 ust. 1 pkt 3, ust. 2 pkt 4, ust. 3 pkt 3 lit. e przeprowadza właściwy polski związek sportowy.
2. Egzaminy odbywają się w terminach wyznaczonych przez właściwy polski związek sportowy.
3. Jeżeli przystąpienie do egzaminu związane jest z odbyciem obowiązkowego szkolenia, egzamin przeprowadza się po zakończeniu szkolenia.
4. Egzaminy powinny być przeprowadzone w ciągu jednego lub dwóch dni.

§ 12.

1. Egzamin składa się przed komisją powołaną przez właściwy polski związek sportowy.

2. W skład komisji wchodzi:

- 1) przewodniczący;
- 2) sekretarz;
- 3) od dwóch do czterech członków.

3. Przewodniczącego, sekretarza oraz członków komisji powołuje się spośród instruktorów właściwego polskiego związku sportowego.

§ 13.

1. Zadania i pytania egzaminacyjne przygotowuje komisja egzaminacyjna.

2. Zestawy zadań i pytań egzaminacyjnych zatwierdza przewodniczący komisji egzaminacyjnej, opatrując każdy z nich datą, podpisem i pieczętą imienną.

3. Zadania i pytania egzaminacyjne są przygotowywane, przechowywane i przekazywane w warunkach uniemożliwiających ich nieuprawnione ujawnienie.

§ 14.

Warunkiem przystąpienia do egzaminu jest:

- 1) spełnienie warunków niezbędnych do uprawiania żeglarstwa w stopniu objętym egzaminem;
- 2) przedstawienie dowodu wpłaty opłaty egzaminacyjnej.

§ 15.

Egzamin obejmuje sprawdzian:

- 1) umiejętności praktycznych, polegających na osobistym wykazaniu się posiadanymi umiejętnościami prowadzenia statku;
- 2) wiedzy teoretycznej.

§ 15.

1. Warunkiem zdania egzaminu jest zaliczenie z oceną pozytywną sprawdzianu z umiejętności praktycznych i sprawdzianu wiedzy teoretycznej.

2. Oceną pozytywną jest ocena od 3 do 5 (dostateczna, dobra, bardzo dobra), oceną negatywną jest ocena 2 (niedostateczna).

§ 16.

1. Z przeprowadzonego egzaminu sporządza się protokół, który podpisują wszystkie osoby wchodzące w skład komisji egzaminacyjnej.

2. Do protokołu wpisuje się wyniki sprawdzianów egzaminu.

§ 17.

1. W przypadku niezaliczenia sprawdzianu umiejętności praktycznych lub sprawdzianu wiedzy teoretycznej można ponownie przystąpić do egzaminu, bez obowiązku powtórnego ukończenia szkolenia.

2. Egzamin jest powtarzany w całości.
3. Egzamin może być powtórzony tylko raz.

§ 18.

1. Opłata za przeprowadzenie egzaminu na poszczególne patenty motorowodne i licencje:

- 1) sternika motorowodnego - wynosi 200 PLN,
- 2) starszego sternika motorowodnego - wynosi 300 PLN,

- 3) morskiego sternika motorowodny - wynosi 400 PLN,
 - 4) kapitana motorowodnego - wynosi 500 PLN,
 - 5) licencji uprawniającej do holowania narciarza wodnego i statków powietrznych - wynosi 300 PLN.
2. Opłata za przeprowadzenie egzaminu na poszczególne stopnie:
- 1) żeglarza jachtowego - wynosi 200 PLN,
 - 2) sternika jachtowego - wynosi 300 PLN,
 - 3) kapitana jachtowego - wynosi 500 PLN.
3. Opłata za wydanie patentu - wynosi 50 PLN.
4. Uczniowie i studenci w wieku do 26 lat uiszczają opłaty, o których mowa w ust. 1 – 3, w wysokości 50 %.

§ 19.

1. Patenty i licencje wydane na podstawie dotychczasowych przepisów zachowują ważność w zakresie przyznanych tymi przepisami uprawnień.

2. Patenty i licencje wydane na podstawie dotychczasowych przepisów mogą być wymienione bez konieczności odbycia szkolenia i zdania egzaminu na patenty i licencje określone w rozporządzeniu.

§ 20.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.³⁾

MINISTER SPORTU I TURYSTYKI

³⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Sportu z dnia 9 czerwca 2006 r. w sprawie uprawiania żeglarstwa (Dz. U. Nr 105, poz. 712 i Nr 151, poz. 1088), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Załączniki do rozporządzenia
Ministra Sportu i Turystyki
z dnia(poz.)

Załącznik nr 1

WZORY PATENTÓW

RZECZPOSPOLITA POLSKA REPUBLIC OF POLAND PATENT NR _____ STERNIKA MOTOROWODNEGO CERTIFICATE OF COMPETENCY OF MOTORBOAT HELMSMAN NAZWISKO/SURNAME _____ IMIONA/GIVEN NAMES _____ ZDJEĆIE DATA I MIEJSCE URODZENIA/DATE AND PLACE OF BIRTH _____ PESEL/PERSONAL NUMBER _____ PODPIS/SIGNATURE _____ HOLOGRAM	MIEJSCE I DATA WYDANIA/PLACE AND DATE OF ISSUE _____ PODPIS I PIECZĘĆ/SIGNATURE AND STAMP _____ PATENT WYDANO NA PODSTAWIE ART. _____
RZECZPOSPOLITA POLSKA REPUBLIC OF POLAND PATENT NR _____ STARSZEGO STERNIKA MOTOROWODNEGO CERTIFICATE OF COMPETENCY OF SENIOR MOTORBOAT HELMSMAN NAZWISKO/SURNAME _____ IMIONA/GIVEN NAMES _____ ZDJEĆIE DATA I MIEJSCE URODZENIA/DATE AND PLACE OF BIRTH _____ PESEL/PERSONAL NUMBER _____ PODPIS/SIGNATURE _____ HOLOGRAM	MIEJSCE I DATA WYDANIA/PLACE AND DATE OF ISSUE _____ PODPIS I PIECZĘĆ/SIGNATURE AND STAMP _____ PATENT WYDANO NA PODSTAWIE ART. _____
RZECZPOSPOLITA POLSKA REPUBLIC OF POLAND PATENT NR _____ MORSKIEGO STERNIKA MOTOROWODNEGO CERTIFICATE OF COMPETENCY OF MOTORBOAT SKIPPER NAZWISKO/SURNAME _____ IMIONA/GIVEN NAMES _____ ZDJEĆIE DATA I MIEJSCE URODZENIA/DATE AND PLACE OF BIRTH _____ PESEL/PERSONAL NUMBER _____ PODPIS/SIGNATURE _____ HOLOGRAM	MIEJSCE I DATA WYDANIA/PLACE AND DATE OF ISSUE _____ PODPIS I PIECZĘĆ/SIGNATURE AND STAMP _____ PATENT WYDANO NA PODSTAWIE ART. _____

RZECZPOSPOLITA POLSKA
REPUBLIC OF POLAND

PATENT NR _____
KAPITANA MOTOROWODNEGO
CERTIFICATE OF COMPETENCY OF OCEAN GOING
MOTORBOAT MASTER

NAZWISKO/SURNAME _____
IMIONA/GIVEN NAMES _____
DATA I MIEJSCE URODZENIA/DATE AND PLACE OF BIRTH _____
PESEL/PERSONAL NUMBER _____ HOLOGRAM _____
PODPIS/SIGNATURE _____

ZDJECE

MIEJSCE I DATA WYDANIA/PLACE AND DATE OF ISSUE _____
PODPIS I PRZECIĘCIE/SIGNATURE AND STAMP _____
PATENT WYDANO NA PODSTAWIE ART. _____

RZECZPOSPOLITA POLSKA
REPUBLIC OF POLAND

PATENT NR _____
ŻEGLARZA JACHTOWEGO
CERTIFICATE OF COMPETENCY OF INLAND SKIPPER

NAZWISKO/SURNAME _____
IMIONA/GIVEN NAMES _____
DATA I MIEJSCE URODZENIA/DATE AND PLACE OF BIRTH _____
PESEL/PERSONAL NUMBER _____ HOLOGRAM _____
PODPIS/SIGNATURE _____

ZDJECE

MIEJSCE I DATA WYDANIA/PLACE AND DATE OF ISSUE _____
PODPIS I PRZECIĘCIE/SIGNATURE AND STAMP _____
PATENT WYDANO NA PODSTAWIE ART. _____

RZECZPOSPOLITA POLSKA
REPUBLIC OF POLAND

PATENT NR _____
STERNIKA JACHTOWEGO
CERTIFICATE OF COMPETENCY OF YACHT COASTAL SKIPPER

NAZWISKO/SURNAME _____
IMIONA/GIVEN NAMES _____
DATA I MIEJSCE URODZENIA/DATE AND PLACE OF BIRTH _____
PESEL/PERSONAL NUMBER _____ HOLOGRAM _____
PODPIS/SIGNATURE _____

ZDJECE

MIEJSCE I DATA WYDANIA/PLACE AND DATE OF ISSUE _____
PODPIS I PRZECIĘCIE/SIGNATURE AND STAMP _____
PATENT WYDANO NA PODSTAWIE ART. _____

RZECZPOSPOLITA POLSKA
REPUBLIC OF POLAND

PATENT NR _____
KAPITANA JACHTOWEGO
CERTIFICATE OF COMPETENCY OF YACHTMASTER

NAZWISKO/SURNAME _____
IMIONA/GIVEN NAMES _____
DATA I MIEJSCE URODZENIA/DATE AND PLACE OF BIRTH _____
PESEL/PERSONAL NUMBER _____ HOLOGRAM _____
PODPIS/SIGNATURE _____

ZDJECE

MIEJSCE I DATA WYDANIA/PLACE AND DATE OF ISSUE _____
PODPIS I PRZECIĘCIE/SIGNATURE AND STAMP _____
PATENT WYDANO NA PODSTAWIE ART. _____

WZÓR LICENCJI

RZECZPOSPOLITA POLSKA
REPUBLIC OF POLAND

LICENCJA NR
LICENSE NR

NAZWISKO/SURNAME

IMIĘNA/GIVEN NAMES

ZDJĘCIE PESEL/PERSONAL NUMBER

DATA I MIEJSCE URODZENIA/DATE AND PLACE OF BIRTH

HOLOGRAM

PODPIS/SIGNATURE

POLSKI ZWIĄZEK MOTOROWODNY I NARCIARSTWA WODNEGO ZAŚWIADCZA,
ŻE POSIADACZ NINIEJSZEJ LICENCJI JEST UPRAWNIONY DO:

- HOLOWANIA NARCIARZA WODNEGO
- HOLOWANIA STATKÓW POWIETRZNYCH

POLISH MOTORBOAT AND WATER SKI ASSOCIATION HEREBY CERTIFIES
THAT THE HOLDER OF THIS LICENSE IS AUTHORIZED TO:

- TOW A WATER SKIER
- TOW AN AIRSHIP

MIEJSCE I DATA WYDANIA/
PLACE AND DATE OF ISSUE

PODPIS I PIECZĘĆ
SIGNATURE AND STAMP

PATENT WYDANO NA PODSTAWIE ART.!

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki w sprawie prowadzenia statków przeznaczonych do uprawiania turystyki wodnej stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 37a ust. 14 ustawy z dnia 31 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 857, z późn. zm.). Przepis art. 37a został dodany do tej ustawy przez ustawę o sporcie z dnia 2009 r. (Dz. U. Nr ..., poz. ...). Tym samym niezbędne okazało się wydanie nowego aktu wykonawczego.

W projekcie rozporządzenia uwzględnione zostały zmiany wynikające z treści art. 37a ust. 14 ustawy z dnia 31 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej, który określa wymóg posiadania stosownego dokumentu wydanego przez właściwy polski związek sportowy w stosunku do uprawiających żeglarstwo na jachtach żaglowych o długości kadłuba powyżej 7,5 m lub motorowych o mocy silnika 10 kW. Tym samym żegluga na jednostkach mniejszych odbywać się może bez wymogu posiadania stosownego dokumentu (patentu).

Przedmiotowy projekt opracowany został z uwzględnieniem specyfiki motorowodnej i żeglarskiej, zarówno w zróżnicowaniu patentów oraz licencji, jak i bezpiecznego uprawiania żeglarstwa. W celu rozdzielenia kompetencji pomiędzy dwa związki zajmujące się kwestiami regulowanymi w rozporządzeniu, a działającymi zgodnie z rozporządzeniem Ministra Edukacji Narodowej z dnia 18 stycznia 2001 r. w sprawie wykazu dyscyplin i dziedzin sportu, w których mogą działać polskie związki sportowe (...) (Dz. U. Nr 8, poz. 67) uszczegółowiono użyte w art. 37a ustawy pojęcie „właściwego polskiego związku sportowego” w ten sposób, że w projekcie posłużono się określeniem polskiego związku sportowego działającego w dziedzinie sportu motorowodnego i narciarstwa wodnego, nazwanego w skrócie „polskim związkiem motorowodnym i narciarstwa wodnego”, a w przypadku uprawiania żeglarstwa „polskim związkiem żeglarskim”.

W rozumieniu przedmiotowej ustawy prowadzenie statków o napędzie żaglowym (jachty żaglowe), o napędzie mechanicznym (jachty motorowe) oraz o napędzie innym niż żaglowy lub mechaniczny, przeznaczonych do uprawiania sportu i rekreacji nazwane jest „uprawianiem turystyki wodnej”.

Wymagania niezbędne do uzyskania dokumentów potwierdzających posiadanie uprawnień dotyczące wiedzy i umiejętności (art. 37a ust. 14 pkt 1) określone zostały w rozporządzeniu.

Rozporządzenie określa zakres uprawnień do prowadzenia jachtów żaglowych albo motorowych, odpowiadających wymaganiom niezbędnym do uzyskania patentów lub licencji. Regulacja uwzględnia w szczególności wymagania dotyczące wiedzy i umiejętności z zakresu uprawiania żeglarstwa.

Egzamin na poszczególne rodzaje patentów przeprowadza polski związek motorowodny i narciarstwa wodnego albo polski związek żeglarski na wniosek organizacji żeglarskiej. Do wniosku organizacja dołącza system szkolenia zatwierdzony przez ministra

właściwego spraw kultury fizycznej i sportu w celu opracowania właściwego zestawu zadań i pytań egzaminacyjnych. Regulacja ta jest konsekwencją rozwiązania przyjętego przez ustawodawcę.

Wysokość opłat za przeprowadzenie egzaminu na poszczególne rodzaje patentów żeglarskich i motorowodnych oraz egzaminu uprawniającego do holowania narciarza, innego obiektu pływającego lub statków powietrznych oraz opłat za czynności związane z wydaniem dokumentu potwierdzającego posiadanie odpowiedniej wiedzy i umiejętności z zakresu żeglarstwa została uregulowana w rozdziale poświęconym temu zagadnieniu.

Zgodnie z przepisami przejściowymi patenty i licencje wydane na podstawie obecnego rozporządzenia zachowują ważność.

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 5907) i w związku z tym nie podlega przedmiotowej notyfikacji.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje projekt rozporządzenia.

Zakres regulacji projektu rozporządzenia dotyczy osób uprawiających turystykę wodną oraz właściwych polskich związków sportowych oraz innych organizacji żeglarskich.

2. Konsultacje społeczne.

Projekt rozporządzenia zostanie skierowany do konsultacji z:

- 1) Polskim Związkiem Żeglarskim,
- 2) Polskim Związkiem Motorowodnym i Narciarstwa Wodnego.

Ponadto, w celu umożliwienia zapoznania się z projektem rozporządzenia innym podmiotom społecznym, projekt rozporządzenia – stosownie do przepisów ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337) – zostanie opublikowany na stronie internetowej Ministerstwa Sportu i Turystyki oraz udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych.

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje dodatkowych skutków dla budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy.

Projektowana regulacja nie wpłynie na rynek pracy.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość.

Projekt rozporządzenia nie będzie miał wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny.

Projekt rozporządzenia nie będzie miał wpływu na sytuację i rozwój regionów.

7. Zgodność z prawem Unii Europejskiej.

Projektowane rozporządzenie jest zgodne z przepisami prawa Unii Europejskiej.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPORTU i TURYSTYKI¹⁾**

z dnia.....

w sprawie stypendiów sportowych dla członków kadry narodowej

Na podstawie art. 39 ust. 7 ustawy z dnia.....o sporcie (Dz. U. Nr..... poz.....) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowy tryb przyznawania, wstrzymywania i pozbawiania stypendiów sportowych dla członków kadry narodowej, zwanych dalej „stypendiami”, podstawę i wysokość stypendium oraz czas, na jaki może zostać ono przyznane.

§ 2. Podstawę ustalenia miesięcznej wysokości stypendium stanowi kwota 2 300 zł, zwana dalej „podstawą”.

§ 3. 1. Członek kadry narodowej w konkurencjach sportowych objętych programem igrzysk olimpijskich może otrzymać stypendium w wysokości:

- 1) jeżeli w igrzyskach olimpijskich zajął:
 - a) 1 miejsce – do 3,0 krotności podstawy,
 - b) 2 miejsce – do 2,7 krotności podstawy,
 - c) 3 miejsce – do 2,5 krotności podstawy,
 - d) 4 miejsce – do 2,3 krotności podstawy,
 - e) 5 miejsce – do 2,1 krotności podstawy,
 - f) 6 miejsce – do 1,9 krotności podstawy,
 - g) 7 miejsce – do 1,7 krotności podstawy,
 - h) 8 miejsce – do 1,5 krotności podstawy;
- 2) jeżeli w mistrzostwach świata w kategorii seniorów zajął:
 - a) 1 miejsce – do 2,9 krotności podstawy,
 - b) 2 miejsce – do 2,5 krotności podstawy,
 - c) 3 miejsce – do 2,1 krotności podstawy,
 - d) 4 miejsce – do 1,8 krotności podstawy,
 - e) 5 miejsce – do 1,6 krotności podstawy,
 - f) 6 miejsce – do 1,4 krotności podstawy,
 - g) 7 miejsce – do 1,2 krotności podstawy,
 - h) 8 miejsce – do 1,0 krotności podstawy;
- 3) jeżeli w mistrzostwach Europy w kategorii seniorów zajął:
 - a) 1 miejsce – do 2,0 krotności podstawy,
 - b) 2 miejsce – do 1,6 krotności podstawy,
 - c) 3 miejsce – do 1,3 krotności podstawy,
 - d) 4 miejsce – do 1,1 krotności podstawy,
 - e) 5 miejsce – do 0,9 krotności podstawy,
 - f) 6 miejsce – do 0,7 krotności podstawy,

¹⁾ Minister Sportu i Turystyki kieruje działem administracji rządowej - kultura fizyczna i sport, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Sportu i Turystyki (Dz. U. Nr 216, poz. 1602 oraz z 2008 r. Nr 24, poz. 146).

- g) 7 miejsce – do 0,5 krotności podstawy,
 - h) 8 miejsce – do 0,4 krotności podstawy;
 - 4) jeżeli uzyskał kwalifikację olimpijską potwierdzoną przez międzynarodową organizację sportową po spełnieniu kryteriów międzynarodowych i krajowych, pomimo, że nie spełnia warunków określonych w ust 1 pkt 1-3 – do 1,0 krotności podstawy;
 - 5) jeżeli we współzawodnictwie międzynarodowym w kategorii seniorów w następujących zawodach: cyklu Pucharu Świata, cyklu World Tour, światowych turniejach w sportach walki odrębnie dla każdej dyscypliny sportu, zajął:
 - a) 1 miejsce – do 1,0 krotności podstawy,
 - b) 2 miejsce – do 0,8 krotności podstawy,
 - c) 3 miejsce – do 0,6 krotności podstawy,
 - d) 4 miejsce – do 0,5 krotności podstawy,
 - e) 5 miejsce – do 0,4 krotności podstawy,
 - f) 6 miejsce – do 0,3 krotności podstawy;
 - 6) jeżeli w mistrzostwach świata w kategorii młodzieżowców lub kategorii juniorów wyłącznie w konkurencjach sportowych objętych programem igrzysk olimpijskich zajął:
 - a) 1 miejsce – do 0,8 krotności podstawy,
 - b) 2 miejsce – do 0,6 krotności podstawy,
 - c) 3 miejsce – do 0,5 krotności podstawy;
 - 7) jeżeli w mistrzostwach Europy w kategorii młodzieżowców lub kategorii juniorów wyłącznie w konkurencjach sportowych objętych programem igrzysk olimpijskich zajął:
 - a) 1 miejsce – do 0,5 krotności podstawy,
 - b) 2 miejsce – do 0,4 krotności podstawy,
 - c) 3 miejsce – do 0,3 krotności podstawy.
2. Członek kadry narodowej w konkurencjach sportowych objętych programem igrzysk paraolimpijskich może otrzymać stypendium w wysokości:
- 1) jeżeli w igrzyskach paraolimpijskich zajął:
 - a) 1 miejsce – do 2,0 krotności podstawy,
 - b) 2 miejsce – do 1,7 krotności podstawy,
 - c) 3 miejsce – do 1,5 krotności podstawy,
 - d) 4 miejsce – do 1,1 krotności podstawy,
 - e) 5 miejsce – do 0,8 krotności podstawy,
 - f) 6 miejsce – do 0,6 krotności podstawy;
 - 2) jeżeli w mistrzostwach świata zajął:
 - a) 1 miejsce – do 1,9 krotności podstawy,
 - b) 2 miejsce – do 1,5 krotności podstawy,
 - c) 3 miejsce – do 1,1 krotności podstawy,
 - d) 4 miejsce – do 0,8 krotności podstawy,
 - e) 5 miejsce – do 0,6 krotności podstawy,
 - f) 6 miejsce – do 0,5 krotności podstawy;
 - 3) jeżeli w mistrzostwach Europy zajął:
 - a) 1 miejsce – do 1,0 krotności podstawy,
 - b) 2 miejsce – do 0,8 krotności podstawy,
 - c) 3 miejsce – do 0,6 krotności podstawy,
 - d) 4 miejsce – do 0,5 krotności podstawy,
 - e) 5 miejsce – do 0,4 krotności podstawy,
 - f) 6 miejsce – do 0,35 krotności podstawy;
 - 4) jeżeli uzyskał kwalifikację paraolimpijską potwierdzoną przez międzynarodową organizację sportową, pomimo, że nie spełnia warunków określonych w ust 2 pkt 1- 3 – do 0,35 krotności podstawy.

3. Członek kadry narodowej w konkurencjach sportowych nieobjętych programem igrzysk olimpijskich może otrzymać stypendium w wysokości:

- 1) jeżeli w mistrzostwach świata w kategorii seniorów zajął:
 - a) 1 miejsce – do 1,0 krotności podstawy,
 - b) 2 miejsce – do 0,8 krotności podstawy,
 - c) 3 miejsce – do 0,6 krotności podstawy;
- 2) jeżeli w mistrzostwach Europy w kategorii seniorów zajął:
 - a) 1 miejsce – do 0,7 krotności podstawy,
 - b) 2 miejsce – do 0,5 krotności podstawy,
 - c) 3 miejsce – do 0,3 krotności podstawy.

4. Członek kadry narodowej w konkurencjach sportowych nieobjętych programem igrzysk paraolimpijskich może otrzymać stypendium w wysokości:

- 1) jeżeli w mistrzostwach świata w kategorii seniorów zajął:
 - a) 1 miejsce – do 0,6 krotności podstawy,
 - b) 2 miejsce – do 0,5 krotności podstawy,
 - c) 3 miejsce – do 0,4 krotności podstawy;
- 2) jeżeli w mistrzostwach Europy w kategorii seniorów zajął:
 - a) 1 miejsce – do 0,5 krotności podstawy,
 - b) 2 miejsce – do 0,4 krotności podstawy,
 - c) 3 miejsce – do 0,3 krotności podstawy.

§ 4. 1. Członek kadry narodowej może otrzymać stypendium sportowe, jeżeli w zawodach, o których mowa w § 3, w danej konkurencji uczestniczyło co najmniej:

- 1) 12 zawodników;
- 2) 8 drużyn, osad lub załóg w konkurencjach zespołowych;
- 3) 8 państw.

2. Członek kadry narodowej osób niepełnosprawnych może otrzymać stypendium sportowe, jeżeli w zawodach, o których mowa w § 3, w danej konkurencji uczestniczyło co najmniej:

- 1) 6 zawodników;
- 2) 6 drużyn, osad lub załóg w konkurencjach zespołowych;
- 3) 6 państw.

3. Przepisu ust. 1 i 2 nie stosuje się do zawodów rangi mistrzostw świata seniorów w konkurencjach olimpijskich i paraolimpijskich.

4. Jeżeli regulamin zawodów przewiduje udział mniejszej liczby zawodników, drużyn, osad lub załóg w danej konkurencji sportowej lub w przypadku wystąpienia naturalnej niższej frekwencji w najlżejszej i najcięższej kategorii wagowej, nie stosuje się przepisów ust. 1 pkt 1 i 2.

§ 5. 1. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej może przyznać członkowi kadry narodowej stypendium na pisemny wniosek właściwego polskiego związku sportowego lub organizacji krajowej zajmującej się sportem osób niepełnosprawnych.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się:

- 1) uzasadnienie wniosku;
- 2) dokument potwierdzający uzyskanie osiągnięć sportowych, o których mowa w § 3;
- 3) pisemne zobowiązanie członka kadry narodowej do realizacji programu przygotowań do igrzysk olimpijskich i paraolimpijskich albo programu przygotowań do mistrzostw świata lub mistrzostw Europy, opracowanego przez właściwy polski związek sportowy lub organizację krajową zajmującą się sportem osób niepełnosprawnych oraz do udziału w tych zawodach.

3. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej może przyznać członkowi kadry narodowej realizującemu program przygotowań olimpijskich i paraolimpijskich stypendium z własnej

inicjatywy.

§ 6. 1. Stypendium przyznaje się na okres realizacji programu przygotowań do igrzysk olimpijskich, mistrzostw świata lub mistrzostw Europy oraz udziału w tych zawodach, począwszy od miesiąca następującego po miesiącu, w którym zawodnik uzyskał osiągnięcia sportowe, o których mowa w § 3.

2. Stypendium przyznaje się na okres 12 miesięcy, z możliwością przedłużenia okresu pobierania stypendium na dalszy czas określony, w przypadku gdy zawodnik uzyskał osiągnięcia sportowe, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 1-3.

3. Stypendium przyznaje się na okres 12 miesięcy w przypadku gdy zawodnik uzyskał osiągnięcia sportowe, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 5-7 i ust. 2.

§ 7. 1. Wyплаты stypendium dokonuje właściwy polski związek sportowy ze środków przekazanych na ten cel przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej.

2. Wyплата stypendium następuje do 15 dnia każdego miesiąca.

3. Właściwy polski związek sportowy oraz organizacja krajowa zajmująca się sportem osób niepełnosprawnych prowadzą obsługę finansową i przechowują dokumentację związaną z wypłatą stypendiów.

§ 8. 1. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej wstrzymuje lub pozbawia członka kadry narodowej stypendium na pisemny wniosek właściwego polskiego związku sportowego lub organizacji krajowej zajmującej się sportem osób niepełnosprawnych.

2. Do wniosku o wstrzymanie wypłaty stypendium należy dołączyć dokumenty potwierdzające zaniedbanie realizacji programu przygotowań do igrzysk olimpijskich i paraolimpijskich, mistrzostw świata lub mistrzostw Europy.

3. Do wniosku o pozbawienie wypłaty stypendium należy dołączyć:

- 1) dokumenty potwierdzające nierealizowanie przez zawodnika programu przygotowań do igrzysk olimpijskich i paraolimpijskich, mistrzostw świata lub mistrzostw Europy;
- 2) dokumenty potwierdzające odmowę udziału zawodnika w igrzyskach olimpijskich i paraolimpijskich, mistrzostwach świata lub mistrzostwach Europy;
- 3) orzeczenie lekarskie, o którym mowa w art. 39 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia..... o sporcie.

4. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej może wstrzymać stypendium lub pozbawić członka kadry narodowej stypendium z własnej inicjatywy.

§ 9. Wnioski o przyznanie stypendium, jego wstrzymanie lub pozbawienie złożone przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia podlegają rozpatrzeniu, jeżeli zostały złożone z zachowaniem wymogów przewidzianych w przepisach dotychczasowych.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia²⁾.

MINISTER SPORTU I TURYSTYKI

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Sportu z dnia 20 września 2006 r. w sprawie stypendiów sportowych dla członków kadry narodowej (Dz. U. Nr 169, poz. 1213 oraz z 2008 r. Nr 17, poz. 109) oraz rozporządzeniem Ministra Sportu i Turystyki z dnia 26 stycznia 2009 r. w sprawie stypendiów sportowych dla członków kadry narodowej osób niepełnosprawnych i kadry paraolimpijskiej (Dz. U. Nr 17, poz. 95), które tracą moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 39 ust. 7 ustawy z dnia2009 r. o sporcie (Dz. U. Nr ..., poz. ...) minister właściwy do spraw kultury fizycznej, został zobowiązany do określenia, w drodze rozporządzenia, szczegółowego trybu przyznawania, wstrzymywania i pozbawiania stypendiów sportowych dla członków kadry narodowej, podstawy i wysokości stypendium, a także czasu, na jaki może zostać ono przyznane.

Projekt rozporządzenia określa wysokość stypendium sportowego, uzależniając ją od osiągnięć sportowych zawodnika. Celem takiego rozwiązania jest zminimalizowanie uznaniowości w zakresie ustalania wysokości stypendium. Podstawę ustalenia miesięcznej wysokości stypendium stanowi kwota 2 300 zł.

Stypendium przyznaje się na okres realizacji programu przygotowań do igrzysk olimpijskich, mistrzostw świata lub mistrzostw Europy oraz udziału w tych zawodach, począwszy od miesiąca następującego po miesiącu, w którym zawodnik uzyskał osiągnięcia sportowe, o których mowa w § 3.

Wyплаты stypendium dokonuje właściwy polski związek sportowy ze środków przekazanych na ten cel przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej.

Projektowane rozporządzenie nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597) i w związku z tym nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu tego rozporządzenia.

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337) projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sportu i Turystyki, co umożliwi zainteresowanym podmiotom zapoznanie się z jego treścią i zgłoszenie ewentualnych uwag.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje projekt rozporządzenia

Projektowane rozporządzenie dotyczy zawodników będących członkami kadry narodowej, polskich związków sportowych oraz organizacji krajowych zajmujących się sportem osób niepełnosprawnych.

2. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Projektowana regulacja nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Przepisy rozporządzenia będą realizowane wyłącznie z posiadanych środków budżetowych, określonych corocznie w ustawie budżetowej w cz. 25 - Kultura fizyczna i sport.

3. Wpływ regulacji na rynek pracy

Projektowana regulacja nie wpłynie na rynek pracy.

4. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projekt rozporządzenia nie będzie miał wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość.

5. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Projekt rozporządzenia nie będzie miał wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPORTU I TURYSTYKI¹⁾

z dnia

w sprawie wyróżnień i nagród dla osób fizycznych za wybitne osiągnięcia sportowe

Na podstawie art. 41 ust. 4 ustawy z dnia 2009 r. o sporcie (Dz. U. Nr ..., poz...) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie określa szczegółowy tryb i warunki przyznawania wyróżnień i nagród pieniężnych osobom fizycznym za wybitne osiągnięcia sportowe oraz rodzaje wyróżnień i wysokość nagród pieniężnych.

§ 2.

Wyróżnieniami przyznawanymi za osiągnięcie wysokich wyników sportowych w międzynarodowym lub krajowym współzawodnictwie sportowym, zwanymi dalej „wyróżnieniami”, są plakietki, puchary i dyplomy.

§ 3.

1. Wyróżnienia mogą być przyznane w kategorii seniorów, młodzieżowców i juniorów.
2. Wyróżnienia mogą być przyznane osobom fizycznym, które:
 - 1) zajęły pierwsze, drugie lub trzecie miejsce na igrzyskach olimpijskich, igrzyskach paraolimpijskich, igrzyskach głuchych oraz mistrzostwach świata, Europy;
 - 2) ustanowiły rekord świata lub Europy.
3. Wyróżnienia za ustanowienie rekordu świata lub Europy w sportach objętych programem igrzysk olimpijskich, igrzysk paraolimpijskich i igrzysk głuchych mogą być przyznane, jeżeli wyniki te zostały zatwierdzone przez odpowiednie międzynarodowe organizacje sportowe.

¹⁾ Minister Sportu i Turystyki kieruje działem administracji rządowej – kultura fizyczna i sport, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Sportu i Turystyki (Dz. U. Nr 216, poz. 1602 oraz z 2008 r. Nr 24, poz. 146).

§ 4.

1. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej przyznaje wyróżnienia z własnej inicjatywy lub na wniosek właściwego polskiego związku sportowego udokumentowany protokołem z wynikami zawodów.
2. Wniosek o przyznanie wyróżnienia składa się do dnia 31 stycznia roku następującego po roku, w którym zawodnik spełnił warunek, o którym mowa w § 3 ust. 2.

§ 5.

Wyróżnienia wręcza minister właściwy do spraw kultury fizycznej lub upoważniona przez niego osoba.

§ 6.

1. Za osiągnięcie wysokich wyników sportowych w międzynarodowym współzawodnictwie sportowym mogą być przyznawane nagrody pieniężne, zwane dalej „nagrodami”.
2. Nagrody mogą być przyznane wyłącznie w kategorii seniorów.
3. Nagroda, o której mowa w § 11 ust. 2, może być przyznana raz w roku

§ 7.

1. Nagroda za zajęcie pierwszego, drugiego lub trzeciego miejsca na igrzyskach olimpijskich, w mistrzostwach świata lub mistrzostwach Europy, na uniwersjadzie letniej i zimowej lub na akademickich mistrzostwach świata może być przyznana, jeżeli w zawodach brało udział co najmniej:
 - 1) 12 zawodników w konkurencjach sportowych indywidualnych;
 - 2) 8 drużyn, osad lub załóg w konkurencjach sportowych zespołowych;
 - 3) 8 państw.
2. Nagroda za osiągnięcie wysokiego wyniku sportowego na igrzyskach paraolimpijskich, igrzyskach olimpijskich głuchych oraz na mistrzostwach świata lub Europy niepełnosprawnych może być przyznana, jeżeli w zawodach brało udział co najmniej:
 - 1) 8 zawodników w konkurencjach sportowych indywidualnych;
 - 2) 6 drużyn, osad lub załóg w konkurencjach sportowych zespołowych;
 - 3) 6 państw.
3. Nagroda, o której mowa w ust. 1 i 2, może być przyznana także:

- 1) jeżeli regulamin zawodów przewiduje udział mniejszej liczby zawodników, drużyn, osad lub załóg w danej konkurencji sportowej;
- 2) jeżeli wystąpiła naturalna niższa frekwencja w najlżejszej i najcięższej kategorii wagowej;
- 3) w uzasadnionych przypadkach, innych niż określone w pkt 1 i 2, - w konkurencjach sportowych objętych programem igrzysk olimpijskich, pomimo tego, że w zawodach brała udział mniejsza liczba odpowiednio zawodników, drużyn, osad lub załóg, niż określona w ust. 1.

§ 8.

Nagrody za ustanowienie rekordu świata lub Europy w sportach objętych programem igrzysk olimpijskich, igrzysk paraolimpijskich i igrzysk głuchych mogą być przyznane, jeżeli wyniki te zostały zatwierdzone przez odpowiednie międzynarodowe organizacje sportowe.

§ 9.

1. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej przyznaje nagrody z własnej inicjatywy lub na wniosek właściwego polskiego związku sportowego udokumentowany protokołem z wynikami zawodów.
2. Wniosek o przyznanie nagrody składa się do dnia 31 stycznia roku następującego po roku, w którym spełnione zostały warunki określone w § 7 lub 8.

§ 10.

Podstawę ustalenia wysokości nagrody, zwaną dalej „podstawą”, stanowi kwota 2 300 złotych.

§ 11.

1. W konkurencjach sportowych objętych programem igrzysk olimpijskich nagroda może być przyznana w wysokości:
 - 1) do 14-krotności podstawy za:
 - a) zajęcie pierwszego miejsca na igrzyskach olimpijskich lub w mistrzostwach świata,
 - b) ustanowienie rekordu świata;
 - 2) do 11-krotności podstawy za:
 - a) zajęcie pierwszego miejsca w mistrzostwach Europy,
 - b) zajęcie drugiego miejsca na igrzyskach olimpijskich lub w mistrzostwach świata,
 - c) ustanowienie rekordu Europy;

- 3) do 8-krotności podstawy za zajęcie trzeciego miejsca na igrzyskach olimpijskich lub w mistrzostwach świata;
- 4) do 6-krotności podstawy za zajęcie drugiego miejsca w mistrzostwach Europy;
- 5) do 4-krotności podstawy za zajęcie trzeciego miejsca w mistrzostwach Europy.

2. W innych niż wskazane w ust. 1 konkurencjach sportowych może być przyznana nagroda w wysokości:

- 1) do 8-krotności podstawy za zajęcie pierwszego miejsca na igrzyskach paraolimpijskich, igrzyskach głuchych i mistrzostwach świata;
- 2) do 6-krotności podstawy za:
 - a) zajęcie drugiego miejsca na igrzyskach paraolimpijskich, igrzyskach głuchych i mistrzostwach świata,
 - b) zajęcie pierwszego miejsca w mistrzostwach Europy;
- 3) do 4-krotności podstawy za:
 - a) zajęcie drugiego miejsca w mistrzostwach Europy,
 - b) zajęcie trzeciego miejsca na igrzyskach paraolimpijskich, igrzyskach głuchych i mistrzostwach świata;
- 4) do 2-krotności podstawy za zajęcie trzeciego miejsca w mistrzostwach Europy.

3. Osobie fizycznej, która zdobyła szczyt górski lub odbyła samotny rejs dookoła świata albo osiągnął inny wysoki wynik sportowy o podobnym charakterze, może być przyznana nagroda w wysokości do 6 – krotności podstawy.

§ 12.

W konkurencjach sportowych objętych programem uniwersjad letnich i zimowych nagroda może być przyznana w wysokości:

- 1) do 8-krotności podstawy za zajęcie pierwszego miejsca na uniwersjadzie letniej i zimowej;
- 2) do 6-krotności podstawy za zajęcie drugiego miejsca na uniwersjadzie letniej i zimowej;
- 3) do 4-krotności podstawy za zajęcie trzeciego miejsca na uniwersjadzie letniej i zimowej.

§ 13.

W konkurencjach sportowych objętych programem akademickich mistrzostw świata nagroda może być przyznana w wysokości:

- 1) do 5-krotności podstawy za zajęcie pierwszego miejsca na akademickich mistrzostwach świata;
- 2) do 3-krotności podstawy za zajęcie drugiego miejsca na akademickich mistrzostwach świata;
- 3) do 1-krotności podstawy za zajęcie trzeciego miejsca na akademickich mistrzostwach świata.

§ 14.

W przypadku osiągnięcia w czasie tych samych zawodów dwóch lub więcej wysokich wyników sportowych, o których mowa w § 11-13, przyznaje się jedną nagrodę, której wysokość nie może przekroczyć 75 % sumy nagród za poszczególne osiągnięcia.

§ 15.

Zawodnikom sportowych gier zespołowych przyznaje się nagrodę zbiorową dla zespołu w wysokości do 75% przysługującej nagrody indywidualnej pomnożonej przez liczbę zawodników drużyny określoną przepisami międzynarodowymi, z tym że nagroda dla jednego zawodnika nie może przekroczyć wysokości nagród określonych w § 11 – 13.

§ 16.

Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia²⁾.

MINISTER SPORTU I TURYSTYKI

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem: Ministra Sportu z dnia 22 września 2006 r. w sprawie wyróżnień i nagród dla zawodników (Dz. U. Nr 181, poz. 1332) oraz rozporządzeniem Ministra Sportu z dnia 27 lutego 2006 r. w sprawie przyznania nagród i wyróżnień zawodnikom nie posiadającym licencji zawodnika (Dz. U. Nr 37, poz. 258 oraz z 2009 r. Nr 221, poz. 1445), które tracą moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia dla ministra właściwego do spraw kultury fizycznej zawartego w art. 41 ust. 4 ustawy z dnia 2009 r. o sporcie (zwanej dalej „ustawą”).

W projekcie rozporządzenia określa się szczegółowy tryb i warunki przyznawania wyróżnień i nagród pieniężnych dla zawodników za wybitne osiągnięcia sportowe oraz rodzaje wyróżnień i wysokość nagród pieniężnych.

Przedmiotowy projekt rozporządzenia zastąpi dotychczasowe dwa rozporządzenia: rozporządzenie Ministra Sportu z dnia 22 września 2006 r. w sprawie wyróżnień i nagród dla zawodników (Dz. U. Nr 181, poz. 1332) oraz rozporządzenie Ministra Sportu z dnia 27 lutego 2006 r. w sprawie przyznania nagród i wyróżnień zawodnikom nie posiadającym licencji zawodnika (Dz. U. Nr 37, poz. 258 oraz z 2009 r. Nr 221, poz. 1445).

Zakres projektowanego rozporządzenia obejmuje nagrody finansowe i wyróżnienia również za wyniki w sporcie osób niepełnosprawnych.

W projekcie rozporządzenia warunki i tryb przyznawania wyróżnień i nagród zostały uregulowane podobnie do obowiązujących dotychczas rozwiązań prawnych w tym zakresie. Projekt rozporządzenia określa m.in. rodzaje wyników sportowych, których osiągnięcie będzie stanowiło podstawę do przyznania nagród pieniężnych i wyróżnień. Ostateczna wysokość nagrody zależeć będzie od osiągniętego przez osobę fizyczną (zawodnika) wyniku sportowego oraz rangi zawodów, podczas których zawodnik osiągnął wynik sportowy.

Nagroda przyznawana będzie przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu.

Zawodnicy którzy osiągnęli wysokie wyniki sportowe w międzynarodowym lub krajowym współzawodnictwie sportowym będą mogli także otrzymywać wyróżnienia w postaci plakietek, pucharów i dyplomów.

Projektowane rozporządzenie nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597) i w związku z tym nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu tego rozporządzenia.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które oddziaływać będzie projektowana regulacja

Zakres regulacji rozporządzenia dotyczy zawodników, którzy osiągnęli wysokie wyniki sportowe w międzynarodowym lub krajowym współzawodnictwie sportowym..

2. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Zważywszy na fakt, iż niniejsze rozporządzenie poprzedzone było analogicznymi regulacjami wydanymi na podstawie ustawy o kulturze fizycznej i ustawy o sporcie kwalifikowanym wejście w życie niniejszego rozporządzenia nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa.

3. Wpływ regulacji na rynek pracy

Rozporządzenie nie ma wpływu na rynek pracy.

4. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

5. Wpływ na sytuację i rozwój regionalny

Projektowana regulacja nie wywiera wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

6. Konsultacje społeczne

W ramach konsultacji społecznych projekt zostanie przekazany polskim związkom sportowym oraz Polskiemu Komitetowi Olimpijskiemu i Polskiemu Komitetowi Paraolimpijskiemu. Ponadto projekt zostanie zamieszczony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej, co umożliwi zainteresowanym podmiotom, w szczególności tym, o których mowa w ustawie z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337), zapoznanie się z jego treścią i zgłoszenie ewentualnych uwag.

7. Zgodność regulacji z prawem Unii Europejskiej

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPORTU I TURYSTYKI¹⁾

z dnia 2009 r.

w sprawie nagradzania za wybitne osiągnięcia w działalności w zakresie sportu

Na podstawie art. 42 ust. 4 ustawy z dniao sporcie (Dz. U. Nr ..., poz...) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Przepisy rozporządzenia stosuje się do:

- 1) trenerów, instruktorów, pracowników jednostek dydaktycznych i naukowych, zatrudnionych w sporcie;
- 2) osób wyróżniających się szczególną aktywnością i uzyskujących wybitne osiągnięcia w działalności w zakresie sportu.

§ 2.

1. Za szczególne osiągnięcia w działalności w zakresie sportu jest nadawana odznaka „Za Zasługi dla Sportu”, zwana dalej „odznaką”.
2. Odznaka jest przyznawana osobom, o których mowa w § 1, wyróżniającym się szczególną aktywnością i uzyskującym wybitne osiągnięcia w działalności zawodowej i społecznej w zakresie sportu.
3. Odznaka jest trzystopniowa: złota, srebrna i brązowa.

§ 3.

1. Odznakę stanowi ażurowa kompozycja o wymiarach 30 mm szerokości i 32 mm wysokości, wykonana z metalu w kolorze złotym, srebrnym i brązowym, właściwym dla danego stopnia, przedstawiająca stylizowaną postać biegacza unoszącego ramiona w geście zwycięstwa. Z lewej strony odznaki jest umieszczona gałązka wawrzynu, której dwa dolne liście są pokryte emalią w kolorze białym i czerwonym. Strona odwrotna odznaki jest gładka z zapięciem agrafkowym umieszczonym w połowie wysokości odznaki.

¹⁾ Minister Sportu i Turystyki kieruje działem administracji rządowej – kultura fizyczna i sport, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Sportu i Turystyki (Dz. U. Nr 216, poz. 1602 oraz z 2008 r. Nr 24, poz. 146).

2. Odznace, o której mowa w ust. 1, towarzyszy miniatura odznaki o wymiarach 12 mm szerokości i 13 mm wysokości.
3. Wzór odznaki określa załącznik do rozporządzenia.

§ 4.

1. Odznakę przyznaje minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu na uzasadniony, pisemny wniosek lub z własnej inicjatywy.
2. Z wnioskiem o przyznanie odznaki mogą wystąpić:
 - 1) organy wykonawcze jednostek samorządu terytorialnego;
 - 2) związki sportowe;
 - 3) polskie związki sportowe.
3. Wniosek o przyznanie odznaki zawiera:
 - 1) dane osobowe kandydata, w tym:
 - a) imię i nazwisko,
 - b) imiona rodziców,
 - c) datę i miejsce urodzenia,
 - d) numer PESEL lub numer i rodzaj dokumentu potwierdzającego tożsamość,
 - e) adres miejsca zamieszkania,
 - f) określenie pracodawcy i zajmowane stanowisko;
 - 2) informację o posiadanych przez kandydata odznaczeniach i odznakach (rodzaj, stopień i rok przyznania);
 - 3) informację o aktywności społecznej kandydata;
 - 4) wyszczególnienie osiągnięć kandydata w działalności w zakresie sportu, ze szczególnym uwzględnieniem zasług i osiągnięć w działalności w zakresie sportu po otrzymaniu ostatnio przyznanej odznaki niższego stopnia;
 - 5) proponowany przez wnioskodawcę termin wręczenia odznaki;
 - 6) określenie podmiotu wnioskującego o przyznanie odznaki, datę sporządzenia wniosku i podpis wnioskodawcy;
 - 7) opinię właściwego polskiego związku sportowego.
4. Wniosek o przyznanie odznaki składa się nie później niż 60 dni przed proponowanym przez wnioskodawcę terminem wręczenia odznaki.
5. Do wniosku dołącza się oświadczenie kandydata o niekaralności za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe.

§ 5.

1. Odznakę wraz z legitymacją stwierdzającą jej przyznanie wręcza minister właściwy do spraw kultury fizycznej lub osoba upoważniona przez tego ministra.
2. Miniaturę odznaki nosi się po prawej stronie piersi.
3. W legitymacji stwierdzającej przyznanie odznaki zamieszcza się następujące informacje:
 - 1) imię i nazwisko osoby, której przyznano odznakę;
 - 2) stopień odznaki;
 - 3) datę przyznania odznaki;
 - 4) numer legitymacji;
 - 5) podpis ministra właściwego do spraw kultury fizycznej.
4. W przypadku zagubienia albo zniszczenia legitymacji stwierdzającej przyznanie odznaki wydaje się wtórny egzemplarz legitymacji.

§ 6.

1. Odznaka wyższego stopnia może być przyznana nie wcześniej niż po upływie trzech lat od dnia przyznania odznaki niższego stopnia.
2. W szczególnym przypadku odznaka wyższego stopnia może być przyznana z pominięciem warunku, o którym mowa w ust. 1, jeżeli szkolony zawodnik kandydata osiągnął wysoki wynik sportowy w konkurencjach objętych programem igrzysk olimpijskich, igrzysk paraolimpijskich lub igrzysk głuchych.
3. Odznaka nie może być przyznawana pośmiertnie.

§ 7.

1. Nagrodą za wybitne osiągnięcia w działalności w zakresie sportu jest nagroda pieniężna, zwana dalej „nagrodą”.
2. Nagrodę przyznaje się osobom, o których mowa w § 1 pkt 1, za:
 - 1) osiągnięcie przez szkolonych zawodników wysokich wyników sportowych we współzawodnictwie międzynarodowym;
 - 2) długoletni, twórczy wkład w rozwój praktyki i teorii sportu oraz wiedzy trenerskiej, udokumentowany publikacjami;
 - 3) osiągnięcia w doskonaleniu kadr sportu;
 - 4) ogólnopolskie osiągnięcia sportowe w pracy z młodzieżą;
 - 5) całokształt osiągnięć sportowych.

§ 8.

Podstawę ustalenia wysokości nagrody, o której mowa w § 7 ust. 1, stanowi kwota 2 .300 zł, zwana dalej „podstawą”.

§ 9.

1. Nagroda może być przyznana raz w roku.
2. Nagroda jest dwustopniowa: I lub II stopnia.
3. Nagroda może być przyznawana za osiągnięcia indywidualne lub zespołowe.

§ 10.

1. Nagrodę I stopnia przyznaje się za:

- 1) zajęcie przez szkolonego zawodnika pierwszego, drugiego lub trzeciego miejsca na igrzyskach olimpijskich, igrzyskach paraolimpijskich, igrzyskach głuchych, mistrzostwach świata, akademickich mistrzostwach świata, uniwersjadach letnich i zimowych bądź ustanowienie rekordu świata;
- 2) osiągnięcia, o których mowa w § 7 ust. 2 pkt 2 i 5.

2. Nagrodę I stopnia przyznaje się w wysokości do 8-krotności podstawy.

§ 11.

1. Nagrodę II stopnia przyznaje się za:

- 1) zajęcie przez szkolonego zawodnika pierwszego, drugiego lub trzeciego miejsca w mistrzostwach Europy, w końcowej klasyfikacji w Pucharze Świata lub Europy bądź ustanowienie rekordu Europy;
- 2) osiągnięcia, o których mowa w § 7 ust. 2 pkt 3 i 4.

2. Nagrodę II stopnia przyznaje się w wysokości do 6-krotności podstawy.

§ 12.

Za uzyskanie wybitnego zespołowego osiągnięcia w działalności w zakresie sportu nagrodę dla członka zespołu przyznaje się w wysokości określonej w § 10 i 11, z tym że suma przyznanych nagród danego stopnia dla członków zespołu nie może przekroczyć 2-krotnej maksymalnej wysokości nagrody danego stopnia.

§ 13.

1. Nagrodę przyznaje minister właściwy do spraw kultury fizycznej na pisemny, uzasadniony wniosek lub z własnej inicjatywy.

2. Z wnioskiem o przyznanie nagrody mogą wystąpić:
 - 1) organy wykonawcze jednostek samorządu terytorialnego;
 - 2) związki sportowe;
 - 3) polskie związki sportowe.

3. Wniosek o przyznanie nagrody zawiera:
 - 1) dane, o których mowa w § 4 ust. 3 pkt 1;
 - 2) staż pracy ogółem, w tym w sporcie;
 - 3) informację o aktywności kandydata w sporcie;
 - 4) wyszczególnienie osiągnięć, o których mowa w § 7 ust. 2, § 10 i 11, w roku złożenia wniosku.

4. Wniosek o przyznanie nagrody za osiągnięcia zespołowe zawiera ponadto:
 - 1) skład osobowy zespołu;
 - 2) proponowany udział członków zespołu w podziale nagrody.

§ 14.

1. Wyróżnieniami za wybitne osiągnięcia w działalności w zakresie sportu są: plakietki, dyplomy i puchary.
2. Wyróżnienia, o których mowa w ust. 1, są przyznawane osobom, o których mowa w § 1, za szczególną aktywność oraz wybitne osiągnięcia w działalności zawodowej i społecznej w zakresie sportu.
3. Wyróżnienie, o którym mowa w ust. 1, przyznaje minister właściwy do spraw kultury fizycznej na pisemny, uzasadniony wniosek podmiotów, o których mowa w § 4 ust. 2, lub z własnej inicjatywy.
4. Wniosek o przyznanie wyróżnienia, o którym mowa w ust. 1, zawiera dane i informacje określone w § 4 ust. 3.

§ 15.

Wnioski złożone przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia rozpatruje się zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.

§ 16.

Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia²⁾.

MINISTER SPORTU I
TURYSTYKI

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Sportu z dnia 6 czerwca 2007 r. w sprawie nagradzania za szczególne osiągnięcia w dziedzinie kultury fizycznej (Dz. U. Nr 113, poz. 777), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Sportu i Turystyki
z dnia(poz.)

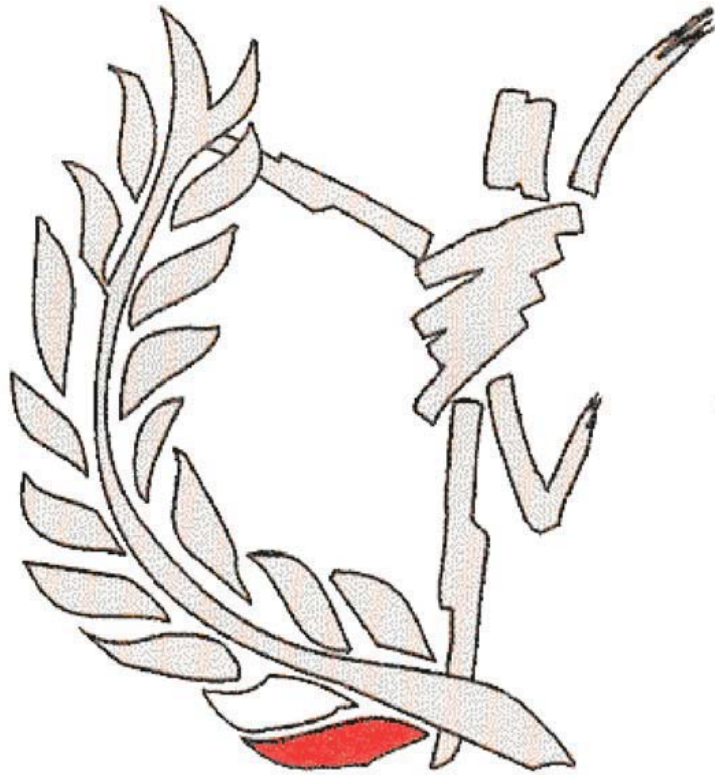
WZÓR ODZNAKI „ZA ZASŁUGI DLA SPORTU”

(skala 2:1)

Odnaka złota

Odznaka srebrna

Odznaka brązowa

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia dla ministra właściwego do spraw kultury fizycznej zawartego w art. 42 ust. 4 ustawy z dnia o sporcie (zwanej dalej „ustawą”).

Projekt rozporządzenia określa rodzaje odznak i wyróżnień oraz wysokość nagród pieniężnych, a także szczegółowy tryb i warunki przyznawania odznak, wyróżnień i nagród pieniężnych dla trenerów oraz innych osób wyróżniających się szczególną aktywnością i uzyskujących wybitne osiągnięcia w działalności w zakresie sportu.

Przedmiotowy projekt rozporządzenia zastąpi dotychczasowe rozporządzenie Ministra Sportu z dnia 6 czerwca 2007 r. w sprawie nagradzania za szczególne osiągnięcia w dziedzinie kultury fizycznej (Dz. U. Nr 113, poz. 777).

W projekcie rozporządzenia warunki i tryb przyznawania wyróżnień i nagród zostały uregulowane podobnie do obowiązujących dotychczas rozwiązań prawnych w tym zakresie. Projekt rozporządzenia określa m.in. rodzaje osiągnięć, których uzyskanie będzie stanowiło podstawę do przyznania nagród pieniężnych i wyróżnień.

Nagroda i wyróżnienia przyznawane będą przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej.

Projektowane rozporządzenie nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r., Nr 65, poz. 597) i w związku z tym nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu tego rozporządzenia.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR):

1. Podmioty, na które oddziaływać będzie projektowana regulacja

Zakres regulacji rozporządzenia dotyczy trenerów oraz innych osób wyróżniających się szczególną aktywnością i uzyskujących wybitne osiągnięcia w działalności w zakresie sportu.

2. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Zważywszy na fakt, iż niniejsze rozporządzenie poprzedzone było analogicznymi regulacjami wydanymi na podstawie ustawy o kulturze fizycznej wejście w życie niniejszego rozporządzenia nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa.

3. Wpływ regulacji na rynek pracy

Rozporządzenie nie ma wpływu na rynek pracy.

4. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

5. Wpływ na sytuację i rozwój regionalny

Projektowana regulacja nie wywiera wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

6. Konsultacje społeczne

W ramach konsultacji społecznych projekt zostanie przekazany polskiemu związkowi sportowemu oraz Polskiemu Komitetowi Olimpijskiemu i Polskiemu Komitetowi Paraolimpijskiemu. Ponadto projekt zostanie zamieszczony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej, co umożliwi zainteresowanym podmiotom, w szczególności tym, o których mowa w ustawie z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337), zapoznanie się z jego treścią i zgłoszenie ewentualnych uwag.

7. Zgodność regulacji z prawem Unii Europejskiej

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPORTU I TURYSTYKI¹⁾

z dnia

w sprawie wykazu zawodów sportowych osób niepełnosprawnych, odbywających się przed 1992 r. oraz zawodów sportowych osób głuchych, odbywających się przed 2001 r.

Na podstawie art. 43 ust. 11 ustawy z dnia 2009 r. o sporcie (Dz. U. Nr ..., poz...) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Wykaz zawodów sportowych osób niepełnosprawnych odbywających się przed 1992 r., będących odpowiednikiem igrzysk paraolimpijskich, za udział w których, po spełnieniu warunków określonych w ustawie z dnia o sporcie, przysługuje świadczenie pieniężne, określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 2.

Wykaz zawodów sportowych odbywających się przed 2001 r., będących odpowiednikiem igrzysk głuchych, za udział w których, po spełnieniu warunków określonych w ustawie z dnia o sporcie, przysługuje świadczenie pieniężne, określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 3.

Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia²⁾.

MINISTER SPORTU I TURYSTYKI

¹⁾ Minister Sportu i Turystyki kieruje działem administracji rządowej – kultura fizyczna i sport, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Sportu i Turystyki (Dz. U. Nr 216, poz. 1602 oraz z 2008 r. Nr 24, poz. 146).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Sportu i Turystyki z dnia 9 lutego 2009 r. w sprawie wykazu zawodów sportowych osób niepełnosprawnych odbywających się przed 1992 r. (Dz. U. Nr 29, poz. 186) oraz rozporządzeniem Ministra Sportu i Turystyki z dnia 9 lutego 2009 r. w sprawie wykazu zawodów sportowych osób głuchych odbywających się przed 2001 r. (Dz. U. Nr 29, poz. 187), które tracą moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Załączniki

do rozporządzenia z dnia ... 2009 r. (poz. ...)

Załącznik nr 1

Wykaz zawodów sportowych osób niepełnosprawnych, odbywających się przed 1992 r., będących odpowiednikiem igrzysk paraolimpijskich, za udział w których, po spełnieniu warunków określonych w ustawie z dnia o sporcie, przysługuje świadczenie pieniężne:

- 1) Letnie Igrzyska w Heidelbergu w 1972 r.;
- 2) Letnie Igrzyska w Toronto w 1976 r.;
- 3) Letnie Igrzyska w Arnhem w 1980 r.;
- 4) Letnie Igrzyska w Nowym Jorku i Stoke Mandeville w 1984 r.;
- 5) Letnie Igrzyska w Seulu w 1988 r.;
- 6) Zimowe Igrzyska w Örnköldsvik w 1976 r.;
- 7) Zimowe Igrzyska w Geilo w 1980 r.;
- 8) Zimowe Igrzyska w Innsbrucku w 1984 r.;
- 9) Zimowe Igrzyska w Innsbrucku w 1988 r.

Załącznik nr 2

Wykaz zawodów sportowych osób głuchych, odbywających się przed 2001 r., będących odpowiednikiem igrzysk głuchych, za udział w których, po spełnieniu warunków określonych w ustawie z dnia o sporcie, przysługuje świadczenie pieniężne:

- 1) Letnie Igrzyska w Sztokholmie w 1939 r.;
- 2) Letnie Igrzyska w Mediolanie w 1957 r.;
- 3) Letnie Igrzyska w Helsinkach w 1961 r.;
- 4) Letnie Igrzyska w Waszyngtonie w 1965 r.;
- 5) Letnie Igrzyska w Belgradzie w 1969 r.;
- 6) Letnie Igrzyska w Malmö w 1973 r.;
- 7) Letnie Igrzyska w Bukareszcie w 1977 r.;
- 8) Letnie Igrzyska w Kolonii w 1981 r.;
- 9) Letnie Igrzyska w Los Angeles w 1985 r.;
- 10) Letnie Igrzyska w Christchurch w 1989 r.;
- 11) Letnie Igrzyska w Sofii w 1993 r.;
- 12) Letnie Igrzyska w Kopenhadze w 1997 r.

Uzasadnienie

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia dla ministra właściwego do spraw kultury fizycznej zawartego w art. 43 ust. 11 ustawy z dnia 2009 r. o sporcie (Dz. U. Nr ..., poz. ...), zwanej dalej „ustawą”.

Projekt w załącznikach określa wykazy zawodów sportowych osób niepełnosprawnych odbywających się przed 1992 r. oraz osób głuchych odbywających się przed 2001 r.

Wykaz zawodów sportowych osób niepełnosprawnych odbywających się przed 1992 r. (załącznik nr 1) obejmuje zawody sportowe letnie i zimowe, będące odpowiednikiem igrzysk paraolimpijskich. Wykaz otwierają Letnie Igrzyska w Heidelbergu w 1972 r., gdyż są to pierwsze igrzyska rozegrane z udziałem polskich zawodników. Ostatnie w wykazie są Zimowe Igrzyska w Innsbrücku w 1988 r.

Wykaz zawodów sportowych osób głuchych, rozegranych z udziałem polskich zawodników przed 2001 r. (załącznik nr 2) obejmuje zawody sportowe osób głuchych będące odpowiednikiem igrzysk głuchych.

Powyższy wybór zawodów sportowych zostały dokonany przy uwzględnieniu ich rangi sportowej.

Projektowane rozporządzenie nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597) i w związku z tym nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu tego rozporządzenia.

Ocena skutków regulacji (OSR):

1. Podmioty, na które oddziaływać będzie projektowana regulacja

Rozporządzenie będzie dotyczyło medalistów zawodów sportowych: osób niepełnosprawnych sprzed 1992 r., będących odpowiednikiem igrzysk paraolimpijskich oraz osób głuchych sprzed 2001 r., będących odpowiednikiem igrzysk głuchych. Osoby te znajdują się w grupie osób uprawnionych do przyznania im świadczenia paraolimpijskiego.

2. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Zważywszy na fakt, iż niniejsze rozporządzenie poprzedzone było analogiczną regulacją wydana na podstawie ustawy z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej wejście w życie niniejszego rozporządzenia nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa.

3. Wpływ regulacji na rynek pracy

Rozporządzenie nie ma wpływu na rynek pracy.

4. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

5. Wpływ na sytuację i rozwój regionalny

Projektowana regulacja nie wywiera wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

6. Konsultacje społeczne

Mając na uwadze zakres upoważnienia ustawowego projekt nie zostanie przekazany partnerom społecznym. Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337) projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji

Publicznej Ministerstwa Sportu i Turystyki, co umożliwi zainteresowanym podmiotom zapoznanie się z jego treścią i zgłoszenie ewentualnych uwag.

7. Zgodność regulacji z prawem Unii Europejskiej

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPORTU I TURYSTYKI¹⁾**

z dnia

w sprawie tytułów zawodowych w sporcie

Na podstawie art. 48 ust. 14 ustawy z dnia 2009 r. o sporcie (Dz. U. Nr ..., poz...) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie określa:

- 1) wzory dokumentów stwierdzających posiadanie tytułów zawodowych trenera i instruktora sportu;
- 2) szczegółowe warunki uzyskiwania zgody na prowadzenie specjalistycznego kursu na stopień: trenera klasy drugiej, trenera klasy pierwszej i trenera klasy mistrzowskiej, a także specjalistycznego kursu instruktora sportu, zwanego dalej kursem, w tym rodzaje dokumentów niezbędnych do uzyskania tej zgody;
- 3) minimalne wymagania, jakim powinien odpowiadać program kursu.

§ 2.

1. Podmiot ubiegający się o uzyskanie zgody na prowadzenie kursu składa do ministra właściwego do spraw kultury fizycznej wnioski o wyrażenie zgody na prowadzenie kursu.
2. Do wniosku o wyrażenie zgody na prowadzenie kursu dołącza się:
 - 1) wykaz kadry wykładowców, przy współpracy z którą będzie realizowane kształcenie;
 - 2) informację na temat bazy dydaktycznej i obiektów wykorzystywanych do prowadzenia zajęć;
 - 3) odpis z Krajowego Rejestru Sądowego albo z innego rejestru właściwego dla formy organizacyjnej podmiotu ubiegającego się o uzyskanie zgody;
 - 4) zaświadczenia o nadaniu numerów NIP i REGON;

¹⁾ Minister Sportu i Turystyki kieruje działem administracji rządowej – kultura fizyczna i sport, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Sportu i Turystyki (Dz. U. Nr 216, poz. 1602 oraz z 2008 r. Nr 24, poz. 146).

5) ramowy program kursu.

§ 3.

Obiekty sportowe będące miejscem prowadzenia kursu, powinny zabezpieczać warunki bezpieczeństwa z uwzględnieniem specyfiki danego sportu.

§ 4.

1. Program kursu obejmuje część ogólną z zakresu teoretycznych podstaw sportu oraz część specjalistyczną z zakresu podstaw metodyczno-szkoleniowych w danym sporcie.
2. Program części ogólnej powinien obejmować podstawowe zagadnienia z zakresu teoretycznych podstaw sportu istotne dla przyszłej pracy trenera lub instruktora, w tym z zakresu teorii sportu, teorii treningu sportowego, psychologii i pedagogiki sportu, anatomii i fizjologii. Wymiar zajęć części ogólnej nie może być mniejszy niż:
 - 1) 70 godzin w przypadku specjalistycznego kursu instruktora sportu;
 - 2) ... godzin w przypadku specjalistycznego kursu na stopień trenera klasy drugiej;
 - 3) ... godzin w przypadku specjalistycznego kursu na stopień trenera klasy pierwszej;
 - 4) ... godzin w przypadku specjalistycznego kursu na stopień trenera mistrzowskiej.
3. Program części specjalistycznej powinien obejmować zagadnienia z zakresu podstaw metodyczno-szkoleniowych w danym sporcie, w tym dotyczące techniki i taktyki sportowej, procesu szkolenia sportowego, prowadzenia treningu sportowego. Wymiar zajęć części specjalistycznej nie może być mniejszy niż:
 - 1) 120 godzin w przypadku specjalistycznego kursu instruktora sportu;
 - 2) ... godzin w przypadku specjalistycznego kursu na stopień trenera klasy drugiej;
 - 3) ... godzin w przypadku specjalistycznego kursu na stopień trenera klasy pierwszej;
 - 4) ... godzin w przypadku specjalistycznego kursu na stopień trenera mistrzowskiej.

§ 5.

1. Wykładowcami części ogólnej mogą być osoby, które posiadają wykształcenie w zakresie tematyki zajęć, jakie prowadzą na kursie lub są wykładowcami danych zagadnień w szkole wyższej.
2. Wykładowcy części specjalistycznej powinni posiadać co najmniej tytuł zawodowy trenera klasy drugiej w sporcie będącym przedmiotem szkolenia. Wyjątkowo, w przypadku sportów, w których brak jest kadry trenerskiej, zajęcia mogą być

prowadzone przez osobę posiadającą tytuł zawodowy instruktora sportu w danym sporcie lub trenera w sporcie pokrewnym.

§ 6.

1. Dokumentem stwierdzającym posiadanie tytułu zawodowego trenera jest dyplom trenera, którego wzór określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.
2. Dokumentem stwierdzającym posiadanie tytułu zawodowego instruktora sportu jest legitymacja instruktora sportu, której wzór określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 7.

1. Dyplomy trenera i legitymacje instruktora sportu dla osób kończących kursy prowadzone przez podmioty inne niż szkoły wyższe wydaje minister właściwy do spraw kultury fizycznej na wniosek osoby kończącej kurs lub podmiotu prowadzącego kurs.
2. Dyplomy trenera sportu dla absolwentów studiów wyższych na kierunku wychowanie fizyczne ze specjalnością trenerską oraz dla osób kończących kursy prowadzone przez szkoły wyższe wydają rektorzy tych szkół.
3. Legitymacje instruktora dla absolwentów studiów wyższych na kierunku wychowanie fizyczne i absolwentów studiów wyższych na kierunku turystyka i rekreacja ze specjalnością instruktorską oraz dla osób kończących kursy prowadzone przez szkoły wyższe wydają rektorzy tych szkół.
4. Do wniosku o wydanie przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej dyplomu trenera lub legitymacji instruktora sportu należy dołączyć potwierdzone za zgodność z oryginałem odpisy dokumentów stwierdzających posiadane wykształcenie, świadectwo ukończenia kursu i zdania egzaminu, a także dokumenty stwierdzające posiadany dorobek w pracy szkoleniowej.
5. Ewidencję dyplomów trenera i legitymacji instruktora sportu prowadzi minister właściwy do spraw kultury fizycznej.
6. Szkoły wyższe są zobowiązane, w terminie 30 dni od dnia wydania dyplomów trenera lub legitymacji instruktora sportu, do nadesłania ministrowi właściwemu do spraw kultury fizycznej informacji zawierających imię, nazwisko, datę urodzenia, rodzaj dokumentu oraz datę wydania dyplomu lub legitymacji.

§ 8.

1. Tytuły i stopnie zawodowe uzyskane w dziedzinie kultury fizycznej przed dniem wejścia w życie rozporządzenia zachowują swoją ważność.

2. Osoby, które uzyskały kwalifikacje zawodowe na podstawie dotychczasowych przepisów, mogą złożyć wniosek o wydanie dyplomu trenera lub legitymacji instruktora sportu.
3. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia tracą moc zgody na prowadzenie kursów dla instruktorów rekreacji ruchowej, instruktorów sportu osób niepełnosprawnych, instruktorów odnowy biologicznej i menedżerów sportu.
4. Tracą moc decyzje zatwierdzające ramowe programy kursów instruktorów rekreacji ruchowej, instruktorów sportu osób niepełnosprawnych, instruktorów odnowy biologicznej i menedżerów sportu.
5. Wnioski wyrażenie zgody na prowadzenie kursów złożone na podstawie dotychczasowych przepisów są rozpatrywane na podstawie przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 9.

Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem § 8 ust. 4, który wchodzi w życie w terminie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia²⁾.

**MINISTER SPORTU I
TURYSTYKI**

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Edukacji Narodowej z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie kwalifikacji, stopni i tytułów zawodowych w dziedzinie kultury fizycznej oraz szczegółowych zasad i trybu ich uzyskiwania (Dz. U. Nr 71, poz.738 i Dz. U. z 2006 r. nr 124, poz. 864), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Załączniki
do rozporządzenia
Ministra Sportu i Turystyki
z dnia ... 2009 r. (poz. ...)

Załącznik nr 1

WZÓR DYPLOMU TRENERA

Minister właściwy do spraw kultury fizycznej zdjęcie formatu 3,5 x 4,5 cm ..... (podpis)	DYPLOM Nr Pan/i (imię i nazwisko) ur. uzyskał/a stopień TRENERA KLASY ..... (dyscyplina sportu) ..... Minister właściwy do spraw kultury fizycznej ..... (miejsowość, data)

nazwa szkoły wyższej zdjęcie formatu 3,5 x 4,5 cm ..... (podpis)	DYPLOM Nr Pan/i (imię i nazwisko) ur. uzyskał/a stopień TRENERA KLASY ..... (dyscyplina sportu) ..... Rektor ..... (miejsowość, data)

Format 207 x 145 mm, wykonanie na papierze białym, oprawa twarda, imitacja skóry w kolorze granatowym (klasa druga) lub zielonym (klasa pierwsza), lub brązowym (klasa mistrzowska).

WZÓR LEGITYMACJI INSTRUKTORA SPORTU

Minister właściwy do spraw kultury fizycznej zdjęcie formatu 3,5 x 4,5 cm ..... (podpis)	LEGITYMACJA INSTRUKTORA Nr Pan/i (imię i nazwisko) ur. uzyskał/a stopień <i>INSTRUKTORA DYSCYPLINY SPORTU</i> ..... (dyscyplina sportu) ..... Minister właściwy do spraw kultury fizycznej ..... (miejsowość, data)
nazwa szkoły wyższej zdjęcie formatu 3,5 x 4,5 cm ..... (podpis)	LEGITYMACJA INSTRUKTORA Nr Pan/i (imię i nazwisko) ur. uzyskał/a stopień <i>INSTRUKTORA DYSCYPLINY SPORTU</i> ..... (dyscyplina sportu) ..... Rektor ..... (miejsowość, data)

Format 147 x 99 mm, wykonanie na papierze białym, oprawa twarda, imitacja skóry w kolorze czerwonym.

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia dla ministra właściwego do spraw kultury fizycznej zawartego w art. 48 ust. 14 ustawy z dnia 2009 r. o sporcie (Dz. U. Nr ..., poz. ...), zwanej dalej „ustawą”.

W projekcie rozporządzenia określa się:

- 1) wzory dokumentów stwierdzających posiadanie tytułów zawodowych trenera i instruktora sportu;
- 2) szczegółowe warunki uzyskiwania zgody na prowadzenie specjalistycznego kursu na stopień: trenera klasy drugiej, trenera klasy pierwszej i trenera klasy mistrzowskiej, a także specjalistycznego kursu instruktora sportu, zwanego dalej kursem, w tym rodzaje dokumentów niezbędnych do uzyskania tej zgody;
- 3) minimalne wymagania, jakim powinien odpowiadać program kursu.

Określając w projekcie rozporządzenia szczegółowe warunki uzyskiwania zgody na prowadzenie specjalistycznych kursów trenera i instruktora sportu kierowano się potrzebą zapewnienia jak najwyższego poziomu kształcenia. Celowi temu ma służyć enumeratywnie wymieniony katalog dokumentów, które podmiot ubiegający się o zgodę na prowadzenie kursu będzie musiał dołączyć do wniosku o uzyskanie zgody. Na podstawie tych dokumentów minister właściwy do spraw kultury fizycznej będzie oceniał, czy dany podmiot będzie m.in. posiadał odpowiednie warunki kadrowe i organizacyjne, konieczne dla prawidłowego prowadzenia kursu. W projekcie określono również minimalne wymagania, jakie będą musieli spełniać wykładowcy prowadzący zajęcia w ramach kursu.

Ponadto w projekcie rozporządzenia określono minimalne wymagania, jakim powinien odpowiadać program kursu.

Projektowane rozporządzenie nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r., Nr 65, poz. 597) i w związku z tym nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu tego rozporządzenia.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR):

1. Podmioty, na które oddziaływać będzie projektowana regulacja

Rozporządzenie będzie dotyczyło osób które będą chciały uzyskać tytuł zawodowy w sporcie – trenera lub instruktora sportu.

2. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Zważywszy na fakt, iż niniejsze rozporządzenie poprzedzone było analogiczną regulacją wydana na podstawie ustawy z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej wejście w życie niniejszego rozporządzenia nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa.

3. Wpływ regulacji na rynek pracy

Rozporządzenie nie ma wpływu na rynek pracy.

4. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

5. Wpływ na sytuację i rozwój regionalny

Projektowana regulacja nie wywiera wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

6. Konsultacje społeczne

W ramach konsultacji społecznych projekt zostanie przekazany polskim związkom sportowym oraz Polskiemu Komitetowi Olimpijskim. Ponadto projekt zostanie zamieszczony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej, co umożliwi zainteresowanym podmiotom, w szczególności tym, o których mowa w ustawie z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337), zapoznanie się z jego treścią i zgłoszenie ewentualnych uwag.

7. Zgodność regulacji z prawem Unii Europejskiej

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPORTU I TURYSTYKI¹⁾**

z dnia

**w sprawie wzoru wniosku dotyczącego uznawania kwalifikacji zawodowych w zakresie
kultury fizycznej oraz rodzaju dokumentów dołączanych do wniosku**

Na podstawie art. 49 ust. 6 ustawy z dnia 2009 r. o sporcie (Dz. U. Nr ..., poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie określa:

- 1) wzór wniosku w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych w zakresie kultury fizycznej osób, które nabyły kwalifikacje do wykonywania zawodu trenera lub instruktora sportu, w państwach, które nie są państwami członkowskimi Unii Europejskiej, Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronami umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz w Konfederacji Szwajcarskiej, zwanych dalej „kwalifikacjami”;
- 2) rodzaj dokumentów, które powinny zostać dołączone do wniosku w sprawie uznania kwalifikacji.

§ 2.

Wzór wniosku w sprawie uznania kwalifikacji określa załącznik do rozporządzenia.

§ 3.

1. Do wniosku w sprawie uznania kwalifikacji dołącza się kopie:

- 1) dokumentu potwierdzającego tożsamość wnioskodawcy;
- 2) dyplomu wnioskodawcy wraz z suplementami;

¹⁾ Minister Sportu i Turystyki kieruje działem administracji rządowej - kultura fizyczna i sport, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Sportu i Turystyki (Dz. U. Nr 216, poz.1602 i z 2008 r. Nr 24, poz.146).

- 3) świadectw i innych dokumentów potwierdzających nabyte przez wnioskodawcę wykształcenie;
 - 4) dokumentów potwierdzających doświadczenie zawodowe wnioskodawcy.
2. Osoby ubiegające się o uznanie kwalifikacji, którym wraz z dyplomem nie wydano suplementu, do wniosku w sprawie uznania kwalifikacji dołączają dokumenty potwierdzające przebieg studiów, w szczególności kopię indeksu lub arkusza ocen.
3. Kopie dokumentów, o których mowa w ust. 1 i 2, przedkłada się wraz z ich tłumaczeniem na język polski przez tłumacza przysięgłego.

§ 4.

Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER SPORTU I TURYSTYKI

Załącznik
do rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki
z dnia 2009 r. (poz. ...)

WZÓR

Wniosek w sprawie uznania kwalifikacji

I. DANE OSOBOWE

Pan/Pani

1.	Nazwisko						
2.	Imię/imiona						
3.	Nazwisko rodowe						
4.	Nazwisko używane w dniu wydania dokumentów poświadczających kwalifikacje wnioskodawcy						
5.	Data urodzenia						
6.	Kraj urodzenia						
7.	Miejsce urodzenia						
8.	Obywatelstwo						
9.	Państwa, w których wnioskodawca uzyskał kwalifikacje do wykonywania zawodu instruktora sportu/trenera						
10.	<table border="1"> <tr> <td>Adres do korespondencji:</td> <td>Nr telefonu:</td> <td>Nr faksu</td> </tr> <tr> <td></td> <td>Adres e-mail:</td> <td></td> </tr> </table>	Adres do korespondencji:	Nr telefonu:	Nr faksu		Adres e-mail:	
Adres do korespondencji:	Nr telefonu:	Nr faksu					
	Adres e-mail:						

II. OKREŚLENIE ZAWODU

1. Nazwa zawodu (instruktor sportu, trener), dla wykonywania którego mają być uznane kwalifikacje	
2. Określenie sportu:	

III. OŚWIADCZENIE WNIOSKODAWCY

Oświadczam, iż informacje podane w niniejszym wniosku oraz w załączonych dokumentach są prawdziwe.

.....
(miejscowość i data)

(imię i nazwisko)

(czytelny podpis wnioskodawcy)

Uzasadnienie

Zważywszy na fakt, iż ustawa z dnia 2009 r. o sporcie (Dz. U. Nr ..., poz. ...) przewiduje, że minister właściwy do spraw kultury fizycznej jest organem uprawnionym do uznawania kwalifikacji zawodowych w zakresie kultury fizycznej osób, które nabyły kwalifikacje do wykonywania zawodu trenera lub instruktora sportu, w państwach, które nie są państwami członkowskimi Unii Europejskiej, Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronami umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz w Konfederacji Szwajcarskiej, a postępowanie w tym zakresie przeprowadzane jest na wniosek, w projektowanym rozporządzeniu określony został wzór wniosku oraz wskazano dokumenty, jaki do takiego wniosku należy dołączyć. Wśród dokumentów tych wymieniono: dokumenty potwierdzające tożsamość wnioskodawcy oraz jego kwalifikacje i doświadczenie zawodowe.

Jednocześnie wskazano, iż osoba ubiegające się o uznanie kwalifikacji, której wraz z dyplomem nie wydano suplementu do wniosku w sprawie uznania kwalifikacji powinna dołączyć dokumenty potwierdzające przebieg jej studiów, w szczególności kopię indeksu lub arkusza ocen. Istotne jest również by wraz z wnioskiem i dokumentami załączonymi do niego, na podstawie § 3 ust. 1 rozporządzenia, przedłożyć ich tłumaczenie na język polski dokonane przez tłumacza przysięgłego.

Projektowane rozporządzenie nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597) i w związku z tym nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu tego rozporządzenia.

Ocena skutków regulacji (OSR):

1. Podmioty, na które oddziaływać będzie projektowana regulacja

Projektowana regulacja ma wpływ na osoby które nabyły kwalifikacje do wykonywania zawodu trenera lub instruktora sportu, w państwach, które nie są państwami członkowskimi Unii Europejskiej, Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronami umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz w Konfederacji Szwajcarskiej, i zwrócą się o uznanie ich kwalifikacji zawodowych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Projektowana regulacja nie wywoła dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

3. Wpływ regulacji na rynek pracy

Rozporządzenie nie ma bezpośredniego wpływu na rynek pracy.

4. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

5. Wpływ na sytuację i rozwój regionalny

Projektowana regulacja nie wywiera wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

6. Konsultacje społeczne

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337) projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sportu i Turystyki, co umożliwi zainteresowanym podmiotom zapoznanie się z jego treścią i zgłoszenie ewentualnych uwag.

7. Zgodność regulacji z prawem Unii Europejskiej

Projektowane rozporządzenie jest zgodne z prawem Unii Europejskiej.